

Giới thiệu Tiểu Tử Tu Tiên

- Beep, bắt đầu thu thập năng lượng, hệ thống đang khởi động.
- Beep, linh hồn được dung hợp thành công. Xin mời đặt tên cho hệ thống.
- Beep, đã đặt tên cho hệ thống thành công. Tên hiển thị là "Khò Khò".
- Beep, vui lòng chọn ngoại hình giao tiếp cho hệ thống.
- Beep, sắp hết thời gian, hệ thống sẽ chọn ngẫu nhiên sau 10 giây.
- Beep, thời gian đã hết, hệ thống chọn ngoại hình giao tiếp ngẫu nhiên: "con tắc kè"

Một con người và một hệ thống dâm dăng bắt đầu khuynh đảo đại lục.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tử Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Đầu Thai chuyển kiếp

Trên bầu trời, một linh hồn lẻ loi vô ý thức đang bồng bềnh. Bên cạnh linh hồn ấy có một đốm sáng thần bí không biết là gì bay theo. Chợt có một cái gì đó hấp dẫn, linh hồn lạc lõng trôi về một phía đến một căn nhà tranh bên sườn núi của Lý Sơn.

- Á a a a...

Tiếng kêu la đau đớn giữa đêm thanh vắng vang vọng. Sau đó là một giọng nói động viên khản trương:

- Cố lên chút nữa! Sắp ra rồi, chỉ một chút nữa thôi.

Trác đại phu ở hành lang bên ngoài phòng, đang đi qua đi lại, lòng như lửa đốt mỗi khi nghe tiếng phu nhân của mình quằn quại kêu la. Hai ba đại thẩm, đại nương hàng xóm xung quanh tất bận bịu nước nóng, khăn và thau chạy vào rồi chạy ra phụ giúp đỡ sanh đồ đẻ.

Bỗng nhiên một tiếng khóc trẻ con từ trong phòng đưa ra. Lát sau, bà đỡ vội vàng chạy ra kêu to:

- Chúc mừng Trác lão! Là con trai, con trai đó

- Con trai? Ha ha ha! Ta được làm cha rồi...

Trác lão là đại phu duy nhất ở Lý Gia Thôn. Lão năm nay tuổi đã sang 60 mới có một mặt con, lại là con trai nên tất nhiên là mừng rơn. Cuối cùng thì Trác gia cũng có người nối dõi.

Người trong Lý Gia Thôn đa phần mang họ Lý. Chỉ mỗi Trác lão là mang họ khác. Cách đây 13 năm, họ Trác không biết từ đâu đến Lý Gia Thôn, mang một chút hiểu biết y thuật đã giúp không ít người trong thôn vượt qua bệnh tật.

Lý Gia Thôn là một thôn nhỏ ở Lý Sơn. Xung quanh Lý Sơn hoang vắng, bản làng gần nhất cũng cách mấy ngọn núi. Người dân chủ yếu là săn bắt hái lượm để sống qua ngày là chính. Cứ cách ba tháng trong thôn lại cử vài người vượt núi đến Cù La thành bản làm sản và trao đổi vật dụng.

Trác lão ở lại Lý gia thôn được 5 năm thì lấy bà quả phụ Lý Lan. Lý Lan đã 2 đời chồng, một người bị hổ vồ khi đi săn, một bị bạo bệnh qua đời. Trong thôn truyền nhau bà có số sát phu nên không còn thanh niên nào dám dòm ngó, dù nhan sắc Lý Lan mang một vẻ đẹp khó tả của núi rừng. Cứ vậy, Lý Lan sống đơn côi cho đến qua 45 tuổi thì gặp Trác đại phu, họ đến với nhau và sống hạnh phúc mãi mãi.

Được rồi, chỉ là đùa thôi, Trác đại phu vì quá già nên không ai ưng, còn Lý thị thì bị cái mắc sát chồng nên mới ở góa, thế nên cả hai là do ông trời tác hợp thành một đôi "ế quá mà làm liều". Dè dặt liều thì ăn nhiều, do ăn ở có đức mà đôi phu thê được đón một thành viên mới – một tiểu tử mũm mĩm.

Hạnh phúc tương viêm mãn thì lão thiên lại thích đùa. Trác phu nhân vì nhiều tuổi mang thai nên sau khi sanh thì sức khỏe sa sút. Dù Trác đại phu cố gắng thuốc thang duy trì thì chuyện gì đến cũng đến. Nuôi con được ba năm thì Trác phu nhân nhắm mắt xuôi tay để lại Trác đại phu góa già nuôi con thơ. Thật là vô quyết dầy có móng tay nhọn, số sát phu gặp phải tên cao số có số sát thể. Có lẽ vì đã 63 tuổi, Trác đại phu tự cho mình quá già nên không còn bước tiếp nữa, cứ ở vậy nuôi con.

Những tướng thẳng con của lão có số hưởng, dè dặt năm lên sáu thì tai họa xảy ra. Trong một lần đi hái thuốc, Trác đại phu té đập đầu vào đá xa lia còi đời, hưởng dương 66 tuổi. Đến đây nhân vật chính của chúng ta: Trác Tru Trình trở thành mồ côi, không còn vương bận và bắt đầu cuộc hành trình gian khổ của mình.

Ngồi trên mái nhà tranh mà ngẩn ngơ nhìn bầu trời. Trác Tru Trình lẩm nhẩm như thẳng không:

- Ta xuyên qua rồi. Không! Không phải xuyên qua mà là đầu thai chuyển kiếp trùng sinh mất rồi.

Sau khi cha già mất không bao lâu, Trác Tru Trình trong một lần xách nước bị té xuống sông, do không biết bơi nên uống nước thừa sống thiếu chết, bất tỉnh nhân sự, được dân làng cứu lên. Đến khi tỉnh dậy thì đầu đau não tưởng bỗng nhiên nhớ lại kiếp trước, ký ức ủa về cứ như ngày hôm qua.

Kiếp trước nó là từng sống ở thời hiện đại mà nay lại về thời lạc hậu cho nên lúc đầu cứ tưởng xuyên qua một thế giới khác chứ không nghĩ mình là đầu thai chuyển kiếp. Cho đến khi ký ức dung hợp, mọi chuyện của nó đã nhớ lại rõ ràng.

Kiếp trước Trác Tru Trình là một tên nhân viên bảo vệ quen của một công ty phần mềm công nghệ AI của tập đoàn VINGROUP là một tập đoàn công nghệ thông tin lớn nhất thế giới. Một hôm, đang ca trực gác cửa thì hần nghe còi báo động. Được huấn luyện bài bản, hần kéo cửa đóng lại thì một bóng đen vụt qua mặt và hần bất tỉnh nhân sự. Đến khi tỉnh dậy thì đầu đau như búa bổ, hần nhận ra mình đang nằm dưới đất. Một lát sau, một đội bảo vệ của công ty đã chạy về, về mặt người nào người nấy đều nặng nề và nghiêm trọng. Đội trưởng Khiêm vội vàng chạy lại hỏi hần:

- Hùng à! Lúc này có nhìn thấy mặt kẻ đã đánh ngất cậu không?

Đỗ Hùng là tên của hân ở kiếp này. Lúc này hân đang mơ mơ màng màng chưa hiểu chuyện gì, chỉ trả lời theo quán tính:

- Trời tối quá, em chỉ kịp thấy bóng người liền bị đánh ngất. Có chuyện gì nghiêm trọng lắm hả anh Khiêm?

Trên đầu Đỗ Hùng vẫn còn thấy đau đau. Nếu không phải việc nghiêm trọng thì bọn họ cũng không có khả năng bỏ hân đang bất tỉnh ở lại mà đuổi theo hung thủ. Đội trưởng Khiêm nghe thế cũng thờ dài nói:

- Không có gì. Nếu cảm thấy không khỏe thì chú mày tạm về nằm nghỉ ngơi đi. Long à! Trục thay thẳng Hùng đi.

Đội trưởng Khiêm nói xong liền để lại Văn Long, sau đó đi vào như có gì vội lắm. Văn Long cùng Đỗ Hùng vào bắt canh gác. Sau khi giao ca xong thì Đỗ Hùng về nhà với cái đầu bị u một cục.

Con đường vắng vẻ không một ai, gió hiu hiu như gọi hồn, đầu đó tiếng mèo kêu thâm thiết. Đang đi được một đoạn thì Đỗ Hùng bỗng quay đầu lại, nhưng hân lại không thấy gì. Hân cảm giác giống như có ai đi theo mình, lắc đầu hân lại đi tiếp.

Tại công ty nơi Đỗ Hùng đang làm, trong một căn phòng có 1 người đang đứng quay lưng nói với đám người phía sau:

- Lập tức điều tra ngay kẻ nào làm? Nhớ là phải gọn gàng bí mật không được để lộ ra ngoài.

Phía sau là năm người đang xếp hàng thẳng tắp đồng thanh trả lời:

- Vâng!

Nói xong, bèn cả đám lập tức làm việc, không nán lại nữa giây. Còn lại kẻ lãnh đạo kia sắc mặt âm trầm suy nghĩ:

- Kẻ nào? Là kẻ nào đánh cắp bản thư nghiệm công nghệ AI mới nhất chứ. Đây là công nghệ AI ta khổ tâm tạo ra chưa kịp hoàn thiện, bọn chúng có lấy cũng không thể giải mã được. Chắc chắn công ty có gian tế cấp cao. Hừ! Cũng may là mật khẩu kích hoạt chỉ mình ta biết mà thôi.

Cao Đạt là một nhà khoa học, hân đang hoàn thiện hệ thống AI của mình. Nếu công trình nghiên cứu của hân thành công thì sẽ là đột phá của nhân loại. Một trí tuệ siêu việt sẽ ra đời ảnh hưởng đến toàn thế giới: Một cỗ máy có thể tự có suy nghĩ của riêng mình, là một trợ lý đắc lực. Nhưng mà đó là "huyền", bởi vì công trình của hân còn chưa hoàn thiện. Tạo ra một trí tuệ có tư duy riêng độc lập thì khác gì là đáng sợ thế? Cao Đạt chỉ mới tập hợp tất cả kiến thức có sẵn lưu trữ thành một dạng năng lượng phi vật chất sau đó hệ thống lại toàn bộ những thành tựu nhân loại. Việc này cũng giống như tạo ra một cỗ máy nhưng cỗ máy đó lại không tự động hoạt động nên hân đã phát minh trí thông minh nhân tạo để giải quyết vấn đề. Hân muốn làm nên một hệ thống dữ liệu có suy nghĩ con người tự điều khiển giống như Skynet trong một bộ phim điện ảnh.

Dù vậy thì đến bây giờ hệ thống dữ liệu này cũng như một kẻ vô hồn không có tư duy riêng.

Cao Đạt bỗng nghĩ ra một kế hoạch vô cùng điên rồ. Đó là hân sẽ sao chép một linh hồn người sống vào điều khiển hệ thống và kẻ đó cũng chính là bản thân hân. Kế hoạch chưa được thực hiện thì thiết bị kia đã bị đánh cắp, hỏi sao hân không điên lên kia chứ.

Đỗ Hùng về đến căn hộ của mình, đang tính thò tay vào túi lấy chìa khóa thì bị một cái kim châm điện dí vào cổ. Một dòng điện cao áp chạy qua cơ thể làm hân gầy dãn đành. Không ai biết dòng điện đó kích hoạt một thiết bị nhỏ xíu sau quần của Cao Hùng. Một đốm sáng thần bí từ đó chạy vào cơ thể của Cao Hùng.

Kẻ bí ẩn châm điện Cao Hùng là tên trộm lúc trước đánh ngất hân. Sau khi đánh ngất Cao Hùng, trong lúc cấp bách hân liền nhét thiết bị trong người Cao Hùng rồi đánh lạc hướng truy đuổi hằng mong tìm cơ hội lấy lại. Quả nhiên sau khi rời khỏi công ty hân bị đội an ninh vòng ngoài khu phố giữ lại kiểm tra cùng với những người khác. Sau khi qua ải hân liền theo Đỗ Hùng để tìm cơ hội thu hồi đồ đã chôn chĩa và hân đã thành công. Nhưng hân lại không biết rằng thiết bị kia đã là một thứ vô dụng.

Sau khi kẻ ấy rời đi thì trên bầu trời mây đen vần vũ. Nếu có kẻ tu đạo ở đây thì sẽ nhận ra đó là kiếp vận. Bầu trời găm rú như tức giận, không gian nặng nề, lôi điện tích xúc gỗ xuống cơ thể Đỗ Hùng, cả một căn nhà và xác của hân cũng hóa thành than tro mà tan biến. Sau khi lôi kiếp tổng cổ thứ không nên tồn tại ở thế giới này đi liền bình tĩnh lại, bầu trời lại trở về bình thường.

Linh hồn của Đỗ Hùng được đốm sáng thần bí bảo vệ một tia bản nguyên dưới lôi kiếp đã được gột rửa và trôi dạt trong thời không sau đó đầu thai chuyển kiếp thành Trác Tru Trinh.

Lại nói Trác Tru Trinh không hiểu vì sao mình lại nhớ về kiếp trước. Hân nhớ lại lúc hân té lộn cổ xuống sông do không biết bơi nên đã cố ngoi đầu lên kêu cứu nhưng chỉ kịp thở ba hơi đã bất tỉnh chìm ngấm trong đầu vầng lên âm thanh cứng nhắc như của chị google:

- Mật khẩu kích hoạt khởi động chính xác. Bộ nhớ hoạt động. Đang nạp dữ liệu cho lần đầu. Dữ liệu được giải phóng. Đang dung hợp linh hồn chủ thể...

Đến khi Trác Tru Trinh tỉnh dậy thì thấy mình đã được người trong thôn cứu, trong đầu nhiều thêm một tầng ký ức của kiếp trước.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tử Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Khò Khò

Nếu Cao Đạt mà biết được mật khẩu của hân đã được mở mà còn được mở ra thế này chắc hân sẽ tức chết. Lúc trước khi hân đang suy nghĩ nên đặt mật khẩu cho thiết bị của mình thì bạn gái của hân tới chơi. Đến khi cả hai đang ăn ái lại lần đến gần thiết bị đang mở. Tiếng rên rỉ loạn tình được thiết bị bên cạnh thu vào. Một giọng nói cứng ngắt của chị google vang lên trong phòng cắt đứt sự sung sướng cả hai:

- Mật khẩu kích hoạt khởi động hệ thống đã được cập nhật là: "ớ ơ ơ hờ ơ ơ". Xin vui lòng ghi nhớ.

Hậu quả là Cao Đạt ăn dấm tát trên mặt. Sau đó người yêu bỏ về, hân phải vội vàng chạy theo xin lỗi. Về sau cũng quên đời lại mật khẩu khởi động.

Trùng hợp là khi Trác Tru Trinh bị té xuống sông, trong lúc ngập nước cũng phát âm đúng sáu chữ: "ớ ơ ơ hờ ơ ơ" thế là vô tình kích hoạt hệ thống của Cao Đạt hoạt động. Cũng chả

biết như thế nào mà cái hệ thống này lại theo Đỗ Hùng đầu thai chuyển kiếp thành Trác Tru Trinh nữa.

Trác Tru Trinh hơi sợ. Hắn cảm thấy có một cái gì đó tồn tại trong bản thân mình. Hắn không nhìn thấy nhưng giống như có gì đó le lói yếu ớt trong đầu. Nhưng làm cách nào cũng không gọi ra hay động chạm tới được. Vì thế nên hắn cũng mặt kệ.

Trác Tru Trinh không nhận ra rằng sau khi tiếp nhận ký ức thì bản thân hắn đang thay đổi. Tâm trí từ một đứa bé sáu tuổi đã dần dần trưởng thành hơn 39 tuổi cùng là số tuổi mà kiếp trước hắn đã trải qua.

Việc quan trọng là bây giờ hắn phải làm sao mà sống ở đây đây? Ở đây, Trác Tru Trinh cũng không còn người thân. Phụ mẫu ra đi chỉ để lại cho hắn căn nhà, vài quyển sách y cùng vài thứ linh tinh. Mà bữa giờ thức ăn cũng sắp hết. Hàng xóm xung quanh cũng chỉ giúp đỡ một thời gian còn họ hàng thì quan hệ xa đến ba đời, ít ai có thể quan tâm bảo bọc được như thân sinh vì họ sợ hắn khác chết như phụ mẫu hắn. Mà với cái thân xác sáu tuổi cao chỉ một mét thì có thể làm gì kiếm ăn đây.

- Haizzz!

Trác Tru Trinh thở dài ngao ngán. Buồn thay cho số phận hẩm hiu của mình. Thời thì đến đâu thì đến vậy.

Ngày hôm sau, sau khi quét dọn bàn thờ gia tiên, hương khói cho phụ mẫu, Trác Tru Trinh như thường lệ lấy giỏ trúc ra bờ sông để câu cá. Đây là việc mà hắn có khả năng làm lúc này, nếu may mắn thì hắn cũng được no một bữa.

Vừa ra đến đầu thôn thì hắn thấy tụ tập đông người, ồn ào và bát nháo. Chạy đến thì là thương đội trong thôn đang chuẩn bị vượt núi đến Cù La thành trao đổi vật phẩm. Ngắm lại hắn mới thấy mình hình như là dân tộc vùng sâu vùng xa không tiếp cận được ánh sáng của văn minh.

- Văn minh? Đứng rồi, tại sao ta không nghĩ ra nhỉ?

Trác Tru Trinh giật mình tự hỏi: ta biết nhiều kiến thức khoa học sao lại không áp dụng nhỉ.

Ha ha ta thông minh quá, ta là thiên tài. Đang tự sướng thì bên tai Trác Tru Trinh vang lên một giọng nói của trưởng thôn:

- Lần này các người nhớ mua thuốc men nhiều một chút. Ài! Trác đại phu không còn nên chuyện sức khỏe của mọi người lại gặp khó khăn rồi.

Một người có lẽ đội trưởng thương đội bước ra cung kính trả lời:

- Đã rồi. Ngài cứ yên tâm huynh đệ chúng con nhớ kỹ.

Lý gia thôn chỉ có khoảng 500 người, thanh niên chiếm hết 278 người, thương đội lần này là 15 thanh niên khỏe nhất làng gánh trọng trách. Việc giao thương rất quan trọng để mọi người dân trong thôn tích trữ vật tư và lương thực để sống qua mùa đông giá rét. Nếu thương đội mà có vấn đề gì không may thì đó là một nạn tai cho cả làng. Nên trọng trách đè lên 15 thanh niên này là rất lớn.

Khi dân làng tiễn đưa 15 thanh niên ra cổng thôn thì họ bắt đầu vác những hành trang có kích cỡ to gấp đôi thân hình của bọn họ mà xuất phát.

Vì sao họ không đi đường sông? Đơn giản vì những con sông ở đây được phân cách bằng những thác nước cao hàng trăm trượng thì làm sao mà vượt qua.

Trác Tru Trinh giật mình nhìn lại hoàn cảnh của mình, còn 2 tháng nữa là mùa đông đến rồi. Cùi lử không nói, nhưng làm sao đủ thức ăn sống qua 3 tháng mùa đông đây. Trong thôn, thợ săn cũng phải cao to dũng mãnh mới dám xuống núi. Lý gia thôn nằm tách biệt trên một khoảng sườn núi rộng, lối đi duy nhất là thang mây thả xuống kéo lên cho nên dã thú không tấn công được.

Đa phần phụ nữ trong thôn trồng trọt, người già thì đan rổ, làm vật dụng gia đình. Vật liệu tất nhiên được những thanh niên tiểu phu mang về. Trẻ con thì ra sông bắt cá hoặc hái lượm. Đầu nguồn là một thác nước lớn, cuối nguồn cũng thế. Nói là sông vì nó khá rộng, chứ thực ra cũng chỉ như con suối dài khoảng 2000 mét rộng 300 mét mà thôi. Giữa sông có vài ốc đảo nhỏ nhỏ cùng vài cây ngư dân (chắc là trứng cá) mọc um tùm.

Cuộc sống ở đây khá an bình nhưng cũng cô lập thập phần. Trác Tru Trinh bình yên hít thở luồng không khí trong lành, bầu không khí như thế này kiếp trước hắn cũng không được tận hưởng đâu đây.

Nhìn đội ngũ thương đội leo thang mây đi xuống, Trác Tru Trinh muốn xin đi theo nhưng hắn biết là không được, cả đội ngũ không thể vì chiều cố hắn mà bỏ mặt an nguy cả thôn. Khi người cuối cùng của thương đội khuất dạng, Trác Tru Trinh dõi ánh mắt đi đến đầu nguồn con sông để câu cá. Nói là câu cá cho oách chứ thực ra hắn chỉ lấy cành trúc và dầm cá mà thôi nên hắn mới lên đầu nguồn. Vì loài cá có thói quen bơi ngược dòng và nước đầu nguồn cũng khá trong nên chỗ này là chốn lý tưởng cho bọn trẻ bắt cá.

Vì còn sớm nên chỗ này chỉ có một mình Trác Tru Trinh. Dòng sông trong vắt, ánh mặt trời phản chiếu một dãy màu bạc như tấm lưới lấp lánh tô điểm cho một buổi sáng tẻ nhạt. Từng đàn cá tung tăn bơi lội như thách thức, trên tức kẻ trên bờ đang thèm thường chày nước miếng nhìn xuống.

Trác Tru Trinh cũng không vội, hắn bắt đầu lười biếng nằm phơi nắng bên bờ sông, nơi bãi cỏ mịn màng, xanh mướt. Gió hiu hiu thổi như đùa giỡn mái tóc mây, tiếng nước dạt dào như ru người vào cõi mơ. Trác Tru Trinh dần chìm vào giấc ngủ mà không để ý ánh sáng năng lượng mặt trời đang đang được thu nạp vào một điểm sáng trên đầu hắn.

- Beep, năng lượng đang thu nạp, hệ thống bắt đầu hoạt động.

- Beep, dung hợp linh hồn thành công. Mời bạn đặt tên cho hệ thống.

- Beep, hệ đã được đặt tên thành công. Tên giao tiếp là "Khò Khò".

- Beep, vui lòng chọn ngoại hình giao tiếp cho hệ thống.

- Beep, sắp hết thời gian, hệ thống sẽ chọn ngẫu nhiên sau 10 giây.

- Beep, thời gian đã hết, hệ thống chọn ngoại hình giao tiếp ngẫu nhiên: "con tắc kè"

Đốm sáng trên đầu Trác Tru Trinh lóe ra sáng ma trận sau đó tập hợp lại thành một con tắc kè. Sau hai phút con tắc kè đổi màu hòa vào khung cảnh xung quanh.

- Beep, hệ thống cập nhật ban đầu đã hoàn thành. Bắt đầu chính thức hoạt động...

Trác Tru Trinh đang ngủ thì bỗng nhiên bị ai đó gọi:

- Chủ nhân! Chủ nhân!

Hắn giật tỉnh dậy nhìn thấy một con tắc kè rồi lại nhắm mắt ngủ tiếp. Tiếp đó vài giây hắn lại bật dậy hai mắt mở to hét lên:

- Người biết nói tiếng Việt? (Mình ghi là mày thay cho người nhưng nghĩ lại mất chất)

Trác Tru Trinh hồng mắt rồi, đầu hắn đang to như cái đầu mà không hiểu chuyện gì xảy ra.

- Đúng vậy he he.

Con tắc kè trả lời Trác Tru Trinh, nó lại còn cười rất nhân tính hóa.

- Thế này là thế nào? Nhà người là cái vật gì? Sao lại gọi ta là chủ nhân?

Trác Tru Trinh liên tục đặt câu hỏi. Trong đầu hắn bây giờ có quá nhiều nghi vấn. Khò Khò trả lời:

- Thế này là thế này, không phải là thế nào. Ta là một hệ thống trí tuệ thông minh. Ta có thể xem như trợ lý của người nên gọi người là chủ.

Trác Tru Trinh nghe Khò Khò trả lời mà cái hiểu cái không. Ngẫm nghĩ một hồi hắn thấy mình giống như mấy nhân vật hư cấu mang trong mình hệ thống siêu cấp. Mà hắn bây giờ có lẽ không cần hiểu và cũng chả đủ trình độ đi tìm hiểu chuyện gì xảy ra. Lấy lại bình tĩnh hắn hỏi:

- Nhà người tên gì?

Khò Khò trả lời:

- Ta tên là Khò Khò.

Nhận được câu trả lời, Trác Tru Trinh hơi bất ngờ, cái thằng nào lại bị thần kinh đi đặt cái tên khó nghe quá. Hắn đâu có biết cái thằng ấy chính hắn, bèn hỏi:

- Vậy ta có thể đổi tên không?

- Không.

Khò Khò trả lời không cần suy nghĩ.

- Trác Tru Trinh chỉ còn biết im lặng. Chủ nhân gì mà muốn đặt tên cho "súng vật" cũng không được.

- Ta không phải súng vật. Khò Khò bắt mẫn kêu lên.

- Người biết ta nghĩ gì à?

Trác Tru Trinh giật mình hỏi. Hắn rất khó chịu, nếu ai mà bị người khác nhìn thấy suy nghĩ của mình thì cũng thế.

- Ta không phải người khác, ta là một phần của người, người cũng có thể biết ta nghĩ gì, chẳng qua ta không có suy nghĩ chủ động mà thôi. Người lại đi sợ một cái điện thoại hay một con thú cưng của mình biết được suy nghĩ của mình sao?

Khò Khò mĩa mai giải thích.

Trác Tru Trinh nghe Khò Khò phân bua cũng cảm thấy có lý, nhưng hắn cũng thấy điều gì đó không đúng lắm mà không biết là không đúng ở đâu. Đang miên man lại nghe Khò Khò nói tiếp:

- Ta chỉ là tồn tại bên trong người chứ không có thân xác thực. Hình dáng con tắc kè này chỉ là được ta dùng năng lượng hiển thị hóa mà thôi.

- Vậy người có thể giúp ta được những gì?

Đây mới là việc mà hắn quan tâm đến vào lúc này. Trác Tru Trinh đưa bàn tay bắt lấy con tắc kè thì quả nhiên là bị xuyên qua một tầng ảo ảnh. Lại nghe Khò Khò trả lời:

- Ta là có chức năng trợ lý. Tất nhiên là giúp chủ nhân được nhiều lắm. Bây giờ người cần gì?

- Ta cần bắt cá. Trác Tru Trả lời không cần suy nghĩ.

Chỉ thấy một màn khó tin. Con tắc kè Khò Khò hóa thành một đốm sáng lao xuống sông sau đó hóa hình thành một đám giùm đi dụ một bầy cá. Trác Tru Trinh chỉ thấy một đám giùm nhỏ dẫn một đàn cá đông nghịt về lại nghe trong đầu có giọng Khò Khò nói:

- Mau bắt cá đi.

Trác Tru Trinh nghe vậy không chần chờ liền lấy cây trúc phóng xuống. Một xiên này được hai con cá khá to. Bèn vui vẻ hỏi:

- Người không tự bắt cá được sao?

Khò Khò lại hòa thành con tắc kè phóng lên bờ xấu hổ trả lời:

- Năng lượng của ta bây giờ chỉ đủ truy xuất dữ liệu và hiển thị hình ảnh ba chiều. Ngoài ra có thể giúp chủ nhân phát chút tĩnh điện.

Phát chút tĩnh điện? Nghe xong Trác Tru Trinh chạy đi bắt một con bò sát nhỏ như ngón chân cái. Lúc ấy từ ngón tay hắn có một tia điện truyền vào con bò sát làm nó giật giật sau đó bật động. Từ đầu đến cuối quá trình làm hắn nhận ra mình và Khò Khò giống như là một. Cứ như đây chính là năng lực của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tử Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Biển Cỏ

Trác Tru Trinh cũng nhận ra Khò Khò cũng như là một bộ phận trên cơ thể hay nói đúng hơn là trong linh hồn của mình. Sử dụng năng lực rất thông suốt.

- Beep, phát hiện khả năng mới.

Nhận được thông báo trong đầu, Trác Tru Trinh liền bắt đầu cảm nhận linh hồn mình tràn vào xác con bò sát và chiếm giữ thân thể của nó. Hắn mình như có thêm một thân xác mới. Qua con bò sát hắn cảm nhận đủ mọi cảm giác năng lực của nó, cơ thể nó bắt đầu sống lại, hoạt động linh hoạt bỏ qua bỏ lại.

Trác Tru Trinh tò mò chơi chán một hồi lại không nghĩ rằng năng lực mới của hắn kinh khủng tới mức nào. Khả năng không chế thân thể này được hắn đặt tên là Không Thể. Và thế là các loại vật nhỏ xung quanh rơi vào sự thí nghiệm tà ác của tên Trác Tru Trinh này. Chẳng đến quá trưa thì hắn đã không chế được hai con cá, ba con nhái và bảy con bò sát, lúc này hắn cảm thấy đầu mình hơi mệt mỏi, thế là hắn rút linh hồn mình lại. Nhưng những con vật vẫn được Khò Khò khống chế vui chơi. Hắn bật cười, cảm thấy Khò Khò rất đáng yêu như trẻ con và cũng khá hâm mộ khả năng "đa nhiệm" của nó.

Ngoại trừ thông báo bị động, Khò Khò không khác gì một đứa trẻ đang tồn tại trong linh hồn của Trác Tru Trinh. Hắn cảm thấy một sự thân thiết tương thông. Cũng nhờ Khò Khò mà hắn có cảm giác ngu quan của mình rất linh mẫn, sau này Trác Tru Trinh mới biết đó là do thần hồn của mình được tăng cường.

Lúc này Trác Tru Trinh mới thấy là lạ, xung quanh khá là vắng lặng, sự yên tĩnh đến bất thường. Mọi hôm, khi mặt trời vừa lên cao thì nơi này đã rất đông các nhi đồng trong thôn đến bắt cá mà bây giờ lại quá trưa mà không thấy một ai. Đúng lúc này, Trác Tru Trinh cảm giác rừng mình như có một con dã thú đang rình trộm. Khò Khò truyền đến cảnh báo có kẻ theo dõi. Một nỗi bất an dâng lên trong lòng, một cảm giác tử vong chưa bao giờ cảm nhận được xuất hiện.

Trong lúc cấp bách, Khò Khò lập tức ngăn cản khí tức của Trác Tru Trinh và bảo hắn nhảy xuống sông. Hắn chỉ cảm thấy cơ thể mình được Khò Khò trợ giúp cơ thể hắn vận động bơi lội như những cao thủ kinh ngư trong thế vận hội. Kiến thức về bơi lội và hít thở khi bơi như tràn vào trong đầu khiến hắn bơi lội như là bản năng.

Sau khi Trác Tru Trinh khuất dạng dưới lòng sông khoảng tam khắc thì có bốn kẻ bit mặt xuất hiện bên bờ sông. Một tên nhặt sọt cá lên nhìn và nói với ba tên phía sau:

- Có cá lọt lưới. Mau tăn ra truy tung. Bắt kẻ già trẻ, thấy là giết ngay. Đi.

Ba kẻ sau đồng thanh:

- Tuân mệnh.

Sau đó liền tăn ra truy tìm, thân thủ vô cùng nhanh nhẹn dứt khoát. Tên còn lại đứng chờ bên bờ sông. Sau hai canh giờ một tên chạy về hành lễ:

- Bẩm đương gia, không tìm thấy gì.

Tên cầm đầu không nói gì, chỉ gật đầu. Lát sau hai tên còn lại cũng trở về tay không. Cả bốn sau đó cũng không rời đi mà vẫn đứng đó như chờ cái gì.

Trác Tru Trinh sau khi nhảy xuống sông liền bơi đến bờ lau gần đó ngất một cọng cỏ làm ống thở. Hắn ngấm mình đến khi thấy mặt trời lặn. Da hắn bắt đầu cảm thấy ngứa ngáy và sần ra do ngấm nước nhiều giờ đồng hồ, cơ thể vô cùng mệt mỏi, cái cổ đau đớn vì ngửa lên ngấm ống thở. Thế nhưng hắn không dám ngoi lên vì sợ chỉ một sơ xảy sẽ đi tong tánh mạng. Hắn cũng không biết vì sao lại có suy nghĩ như thế nhưng cổ nguy cơ mà hắn cảm giác được vẫn không hề tiêu tan. Chuyện gì đang xảy ra cơ chứ? Hắn trầm nghĩ.

Đang lúc Trác Tru Trinh tưởng như sức cùng lực kiệt thì hắn bỗng thấy nước sông bắt đầu đổ lên, một vị tanh tươi từ đó lan ra. Hắn vô cùng sợ hãi. Mặc dù không nghe và không thấy chuyện gì xảy ra trên bờ, nhưng máu chảy xuống nhuộm đỏ một khoảng sông cũng đủ để hiểu ít nhiều rồi.

Lúc này làm sao Trác Tru Trinh còn dám ngoi lên nữa kia chứ. Một đứa trẻ như hắn, mặc dù trải qua hai kiếp người cũng chưa từng rơi vào cảnh đáng sợ như thế này. Tâm hồn hắn bị trùng kích dữ dội vì lúc này hắn nhìn thấy một cánh tay người lòi cả xương thịt rớt xuống sông. Cùng với máu cánh tay đó trôi theo dòng nước. Tiếp đó, vài tảng thịt cùng nội tạng cũng rơi tõm xuống sông.

Cảm tưởng của Trác Tru Trinh là có một con quái thú đang cắn xé thịt người ở trên bờ sông. Nỗi sợ khủng khiếp dâng trào trong trái tim nhỏ bé và non nớt. Đến bây giờ hắn quyết định có chết cũng dứt khoát không leo lên bờ, dứt khoát núp dưới sông cho dù cơ thể của hắn đang chịu đựng cực hạn.

Hắn khí lãnh lẽo đang tấn công vào cơ thể của Trác Tru Trinh làm hắn suy yếu đến tận cùng. Thế xác cùng tinh thần của hắn đã bị trùng kích quá mức chịu đựng. Trác Tru Trinh dần bất tỉnh.

Thế nhưng, Khò Khò thì không, lúc này Khò Khò đang thay hắn điều khiển thân thể. Nó dùng một phần năng lượng bắt đầu cải tạo lại thân thể Trác Tru Trinh. Trong lúc đó nó từ từ di chuyển sang bên kia bờ sông, rồi xa hiện trường khủng bố.

Trên bờ, lúc này xác chết ngổn ngang, tay đứt chân cụt nằm lẫn lộn trong đó cũng có mấy cái xác mặc áo đen bị mặt. Giữa nơi tha ma đó một bóng hình sừng sững đang lơ lửng trong màn đêm. Một thanh kiếm bay vờn xung quanh lâu lâu lại lóe ra ánh sáng xanh soi rọi khuôn mặt lãnh khốc băng sương của một thanh niên 25, 26 tuổi. Thanh niên ấy sâu khi quan sát hiện trường một hồi thì ngự kiểm phi hành rời đi.

Rạng sáng, Trác Tru Trinh tỉnh dậy trong một bụi cỏ, thân thể cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái, cơ bắp được cường hóa rõ rệt. Hắn vội vàng cởi áo ra nhìn xuống, cơ bụng sáu múi đập vào mắt.Bên bờ sông, dưới ánh trăng lơ mờ, mình hình ảnh kì dị soi dưới mặt nước. Một đứa trẻ sáu tuổi với cơ bắp cuộn cuộn giống Ryusei Imai (tra google đi nhé). Do tương thông với Khò Khò mà Trác Tru Trinh biết được nó đã sử dụng năng lượng ít ỏi của mình cường hóa lại cơ thể cho hắn. Cho nên bây giờ Khò Khò hết năng lượng lâm vào trong ngủ say. Cũng may nhờ có như thế chứ nếu không giờ này Trác Tru Trinh đã nằm liệt cỏ không dậy nổi.

Nhìn ánh sáng bình minh bắt đầu le lói nơi chân trời, Trác Tru Trinh lần mò về thôn. Hắn cũng không muốn về, nhưng đường đến thang mây xuống núi cần phải về ngang thôn. Hắn thật sự muốn rời khỏi đây khi nhìn thấy toàn bộ thôn bị đồ sát và thiêu rụi đến chổ gà cũng không còn.

Nhưng mà khi đến nơi dễ thang mây thì hắn sợ hãi khi thấy thang mây cũng bị hủy.

Châm nản quay lại nhìn đám tro tàn còn đang tít tách của gần trăm căn nhà trong thôn. Trác Tru Trinh không cảm nhận được những đám tàn hồn mong manh đang bị hút vào trong cơ thể hắn. Những tàn hồn đó đang bị Khò Khò tiêu hóa một cách bị động. Điểm sáng trong đầu của Trác Tru Trinh dần co lại và biến mất. Ma trận năng lượng bắt đầu lan tỏa đến hàng tỷ tế bào trong cơ thể của hắn.

Trác Tru Trinh lúc này vào bên trong phá thôn nhặt một con dao hắc tính vào rừng chập mây làm thang. Bỗng nhiên hắn nhớ đến cái gì đó, hắn chạy lên đầu nguồn con sông. Đập vào

mất là khung cảnh ngổn ngang xác chết. Có tầm hai mươi mấy cái xác nhưng còn nguyên cũng chỉ có bốn năm cái. Hắn thử dùng Không Thể Thuật nhưng không có tác dụng. Có lẽ do sinh cơ của mấy cái xác đã bị hao hết sạch. Lúc này hắn mới biết khuyết điểm của Không Thể Thuật là xác phải nguyên vẹn và trong thời gian từ vong không được lâu.

Nhìn tàn cảnh hắn nghĩ thầm

- Thảm án này là sao? Tại sao bọn chúng lại diệt cả thôn? Người trong thôn chỉ là bá tánh bình thường ở nơi hoang vắng này thì làm gì có thù oán với ai chứ. Lại nói, ai đã giết bọn chúng mà tàn nhẫn như vậy.

Trác Tru Trình cảm giác chuyện này chứa đựng bí mật lớn lắm

Hắn lại không nghĩ đến tại sao một cái thôn nhỏ lại sống tách biệt như thế. Bởi vì hắn sinh ra và lớn lên ở đây nên không nghĩ đến điều đó mà thôi. Hắn chỉ xác nhận một điều là thế giới này khác biệt quá lớn với nhận thức của hắn. Ngoài kia là một thế giới như thế nào? Ta phải ra khỏi nơi này mới được.

Nhìn mấy cái xác, Trác Tru Trình lấy hết can đảm lục lại một hồi nhưng không có gì cả ngoài mấy cái lệnh bài nhìn như miếng sắt màu đen chẳng có tác dụng gì. Đang muốn thất vọng thì hắn cảm thấy trong đầu hiện lên cấu tạo của chiếc lệnh bài.

Bên trong hắc thiết lệnh bài chứa trận pháp rậm rạp đang bị ma trận năng lượng phân tích. Một lát sau, Trác Tru Trình thấy trong lệnh bài là một không gian nhỏ như túi xách, bên trong có một cuốn sách một thanh tiểu kiếm cùng một bộ trang phục lục y. Lúc này Trác Tru Trình đã cảm giác được điều gì rồi. Không gian trữ vật chỉ có trong thế giới tu chân mà thôi. Lại còn bị kíp này nữa. Trời ơi! Nơi này là thế giới tu chân.

Hắn bàng hoàng. Làm sao mà vui sướng nổi được? Thì ra thế giới tu chân là có thật. Mà thế giới tu chân là gì? Đó là nơi mạnh được yếu thua, nơi người ăn thịt người. Một đứa trẻ sáu tuổi như hắn thì làm sao có thể sinh tồn đây. Ông trời trêu ta quá đi mà. Không khéo mới ló đầu ra xã hội lại bị giết như heo chó thì làm sao đây?

Nhận thức của Trác Tru Trình bị đảo lộn mất rồi. Ban đầu là một hệ thống không tưởng, sau đó thế giới tu chân. Mặc dù có chút chờ mong về thế giới bên ngoài kia nhưng trước tiên phải sống cho được cái đã. Nghĩ xong, hắn lật cuốn sổ nhỏ ra xem

Ngoài bìa thậm chí không thèm ghi tiêu đề. Bên trong lại là tâm pháp khẩu quyết, hình như là Nạp Khí Quyết - một môn tâm pháp sơ cấp. Nhưng đọc một lúc hắn chẳng hiểu gì nên để sang một bên. Chắc là một tên tốp riu của môn phái nào đó nên đồ vật nghèo nàn quá, hoặc cũng có thể bị người ta giết xong cướp hết chỉ để lại vài thứ vô dụng. Mấy cái lệnh bài kia cũng có đồ y chang.

Chán nản cầm cuốn sách và cây kiếm rồi đi. Hắn nghĩ chỉ có 2 vật này là có lẽ có ích một chút.

Nửa ngày sau, một cái thang mây đã được làm xong. Nhìn xuống sườn núi heo hút, Trác Tru Trình cắn răng leo xuống. Thân hình bé nhỏ của hắn đơn bạc, dong đưa theo thang mây giống như có thể bị gió thổi bay bất cứ lúc nào.

Điều gì chờ đợi tiểu tử phía trước? Sinh tử hiểm nguy hay một sự nghiệp huy hoàng cái thế?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tử Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Bị Nô Dịch

Cù La Thành là một tiểu thành trì hình thành tự phát, tọa lạc vùng ngoại vi Tử Yên Sâm Lâm, một trong bốn sâm lâm lớn nhất An Châu, là nơi đầy rẫy tài nguyên cũng như hiểm nguy rình rập. Chính vì vậy mà Tử Yên Sâm Lâm trở thành nơi lý tưởng cho các mọ hiểm giả, tổ đội cùng đề từ các môn phái tu chân khảo nghiệm và ma luyện.

Chợ nô lệ Cù La thành, nơi đây người qua kẻ lại, con người bị nhốt vào lồng như thú vật. Bọn nô lệ còn thua cả heo chó bị rao bán với giá rẻ mạt cũng có, giá trên trời cũng có. Người ta có thể thấy rất nhiều nam nữ già trẻ bị xích cổ hoặc xích chân chờ được mua. Thậm chí còn có dã thú bán chung trong khu chợ. Nô lệ dự bị chưa bán thì bị nhốt trong cũi tại những trại tập trung dơ bẩn cùng những chuồng nhốt thú khác.

Ngoài khu tây, dọc con đường đầy những thiếu nữ hoặc thiếu phụ bị bắt chờ người tới mua. Có người ăn mặc rách rưới, có kẻ bị khóa thân. Có kẻ thần sắc vô hồn, có kẻ xấu hổ khom mình úp mặt. Có kẻ thân hình nõn nà, có kẻ gầy trơ xương

Một tên thương lái đang đưa bàn tay thô kệch lên nắn bóp một thiếu nữ nô lệ ăn mặc rách rưới, khuôn mặt nàng nhầy nhụa nước mắt cùng nhục tui, nhưng có mấy ai thương xót?

Lại có một mục tử bà đang ngã giá để mua vài nư hải về thanh lâu của mụ. Trong lồng gần đó đang nhốt năm sáu nữ hải đang thút thít khóc, trên mặt chúng còn vương nét ngây thơ và sợ hãi. Cách đó mười mét có một cái lồng đang nhốt một mặt hàng, đó chính là Trác Tru Trình.

Phải! Chính là Trác Tru Trình. Hắn đang bị nhốt và rao bán như một con gà. Hai mắt hắn buồn thảm, xót xa cho bản thân mình. Hiện giờ hắn đang rất đói. Chủ nô chỉ cho hắn ăn ngày hai bữa, mỗi bữa một bát cháo để duy trì chờ ngày bán hắn đi. Da hắn xanh xao như tàu lá, đầu tóc rồi bù dơ đầy đầy cháy rận, thân chí có chỗ còn bị ghè lở.

Cách đây 1 tháng khi hắn xuống núi thì lang thang trong rừng thiêng nước độc được hai ngày. Trong hai ngày khi thì bị sói rượt lúc thì trần vồ. Mà động vật ở đây to khủng khiếp. Khốn nạn là Khò Khò chết tiệt chưa thức tỉnh lại nên hắn phải dựa vào thân thể đã được cường hóa mà đào thoát khỏi miệng thú.

Ngày thứ ba, khi đang bị một con Hỏa Lang vồ thì một đoàn đội xuất hiện giết sói cứu lấy hắn. Những tưởng là người, ngờ đâu hắn bị bọn này bắt về Cù La thành bán. Đội ngũ này toàn là tu vi luyện khí kỳ tăng hai và tăng ba, một đứa trẻ sáu tuổi như Trác Tru Trình làm sao mà chống lại nên hắn cũng đành chấp nhận số phận bi thảm vậy.

Trên đường bị bắt về Cù La Thành, do nghe đội ngũ này trao đổi với nhau nên Trác Tru Trình mới hiểu đại khái thế giới bên ngoài này. Thì ra Lý Sơn nơi hắn sinh ra thuộc một nơi hẻo lánh trong Tử Yên Sơn Mạch. Bọn họ là những mạo hiểm giả trong Cù La Thành, chuyên vào sơn mạch săn mãnh thú để bán kiếm tiền và mua linh thạch tán để tu luyện.

Linh thạch tán là phế phẩm từ việc khai thác và chế tạo linh thạch. Chất lượng không kém hơn hạ phẩm linh thạch nhưng tạp chất quá nhiều, nếu sử dụng về lâu về dài sẽ không lợi cho việc tăng tiến tu vi. Nhưng những bình dân tầng dưới của Cù La thành chỉ cần biết tăng thực lực lên một chút trước để có cuộc sống thoải mái hơn, còn việc sau này thì chẳng cần phải mơ mộng.

Chỉ cần có đủ linh thạch tán thì với tư chất tốt một chút cũng năm năm đến mười năm là tiến vào luyện khí kỳ tăng một khi đó gân cốt cứng cỏi đã có thể săn mãnh thú như cọp beo được rồi. Nếu máu mần tiền nhập luyện khí kỳ tăng hai thì cũng có lực tổ đội săn Hỏa Thú, Phong Thổ hoặc Độc Giác Trư để lấy nguyên liệu bán kiếm linh thạch rồi. Trung Bình một hạ phẩm linh thạch có thể đổi được 50 cái sừng của Độc Giác Trư.

Như vậy tổ đội đi săn vài tháng cũng được hai ba viên hạ phẩm linh thạch rồi lúc ấy đã có điều kiện tiến nhập luyện khí tầng ba. Nhưng đa số đều bị kẹt lại luyện khí tầng ba mà không tiến vào Luyện Khí Trung Kỳ được.

Luyện khí sơ kỳ là hấp thu linh khí để tới cốt, luyện gân sau đó quán khí toàn thân tạo dựng căn cơ cũng giống như xây móng dựng cột thép khi làm nhà.

Luyện khí trung kỳ là luyện huyết tăng cơ cũng giống việc xây gạch.

Mà luyện khí hậu kỳ là hóa khí thành sương, lúc này ngoài da đã có một tiểu tầng phòng ngự, khi tấn công có thể tay không mà khai kim phá thạch.

Một tầng cuối là luyện khí viên mãn thì chính là cao thủ trong loài người, trong vạn người thì chỉ có một. Đây là bước đầu tiên đạp vào cánh cửa trở thành tiên nhân, chính là Ngưng Dịch Kỳ. Các cấp tiếp theo thì nói sau.

Lúc ấy Trác Tru Trình còn chưa biết tai nạn của mình sắp đến. Hắn theo tổ đội những người này về đến Cù La Thành thì bị một tên trong tổ đội đó lừa dẫn đi bán. Đến khi bị nhốt trong cũi thì mọi chuyện đã rồi. Những ngày tháng sau đó hắn không khác gì heo chó bị nuôi nhốt.

Một hôm, tên chủ nô tiếp đón một khách hàng là một công tử độ khoảng 15, 16 tuổi. Tên chủ nô đơn đo:

- Ai za! Trần nhị công tử, hôm nay có nhã hứng ghé tiểu địa phương này của tiểu nhân có gì chiếu cố tiểu nhân?

Trong lòng tên mập lại nghĩ: một tên phế vật của Trần Gia mà thôi. Nếu người không phải nhị thiếu gia của Trần gia thì ta đã đóng cửa thả chó rồi, hừ.

Trần nhị công tử gì đó thì không biết trong lòng tên mập nghĩ gì, mở miệng lãnh đạm hỏi ngược lại:

- Ta cần một tiểu đồng khỏe mạnh lanh lẹ. Người có không?

Tên mập mừng rỡ dạ vâng dẫn khách vào phòng khách. lát sau, ở ngoài sân, Trác Chu Trình cùng sáu đứa trẻ khác đứng giữa sân. Trần Anh lựa chọn một hồi rồi chỉ vào Trác Tru Trình mà nói với tên chủ nô:

- Bao nhiêu?

Tên chủ nô mập mạp mặt không đổi sắc gờ 5 ngón tay.

Trần Anh không nói gì. Không khí im lặng trôi qua khoảng một tách trà, lại chỉ vào nô lệ khác mà nói:

- Còn tên kia là bao nhiêu?

Thấy Trần Anh có vẻ không mặn mà cho lắm tên chủ nô cũng không xáo trá gờ 3 ngón tay nói:

- Chỉ 3 linh thạch

Cái này tất nhiên là hạ phẩm linh thạch. Ở cái tiểu thành này Trung Phẩm Linh Thạch là còn chưa thấy ai lấy ra giao dịch. Trần Anh mỉm cười gờ bốn ngón tay nói:

- Ta trả 4 viên linh thạch, cho hai tên này.

Tên chủ nô ngần ra. 4 viên linh thạch cũng gọi là lời rồi, đám trẻ này mua về còn phải đào tạo nuôi ăn sau vài năm mới được việc, giá bán ra cũng chỉ nửa viên là cùng mà một viên thì là lời rồi. Nhưng hắn tự cho rằng Trần nhị công tử là một thiếu niên không biết gì mới tính bịp bợm một vỏ. Tất nhiên cũng chẳng sợ Trần gia hỏi tội, gia tộc lớn nào lại quan tâm một vài viên linh thạch cơ chứ? Không khác gì tự bôi nhọ mình. Và lại cũng chẳng ai quan tâm một tên phế vật như tên nhóc này. Đang tính làm giá chút xíu lại thấy Trần Anh quay lưng bỏ đi phẩy tay nói:

- Cái giá đó mà không được ta qua chỗ khác mua. Đừng nghĩ muốn linh thạch của ta nữa.

Mập mạp cuống quýt ngăn Trần Anh lại nói:

- Nào có, nào có. Công tử ngài nghĩ đi đâu vậy. Bán! Tất nhiên ta bán.

Trong bụng mập mạp thầm chửi Trần Anh còn nhà giàu mà keo kiệt. Hắn nào biết Trần Anh vì không được gia tộc quan tâm, nếu không phải hắn là con của Ngũ trưởng lão dòng chính Trần gia thì chắc mỗi tháng cũng không được cấp hai viên linh thạch cùng một viên Bối Linh Đan như bây giờ.

Mua xong hai nô lên này Trần Anh không nói hai lời, dẫn hai tên nô lệ là Trác Tru Trình và Quách Khang đi.

Cả ba thong thả trên đường về Trần gia. Trác Tru Trình và Quách Khang hồi hộp lo âu đi theo Trần Anh mà không thấy chủ nhân mới của mình nói gì. Chỉ thấy Trần Anh dẫn chúng vào được điểm mua ít được tài. Lại ghé qua y phòng mua ít quần áo mới cho, cả hai vội vàng cảm ơn Trần Anh.

Về đến Trần gia, Trần Anh bảo Trác Tru Trình và Quách Khang đi tắm rửa thay đồ đoạn nói:

- Ta không nhiều lời, mục đích ta mua các người về là một là để thử được hai là để làm lư đồng trong coi lò đan.

Dừng lại một chút, Trần Anh bắt đầu phân phó:

- Trác Tru Trình, người cốt cách khỏe mạnh dị thường sẽ làm công việc thử được. Vì thử được mang tính nguy hiểm rất lớn nên ta sẽ không cần người phải làm việc khác. Còn Quách Khang sẽ làm lư đồng. Các người đừng làm ta thất vọng.

Nghe đến đây, Trác Tru Trình nuốt nước miếng cái ực. Thử được? Con bà nó chứ! Ta tổ cha xx yy nhà người cái hệ thống Khò Khò chết tiệt tăng cường thể chất cho ta làm chi, giờ lại phải nhận công việc cực độ nguy hiểm này? Có mà mất mạng như chơi. Rõ ràng là làm chuột bạch mà.

Thực ra nửa tháng trước Khò Khò đã tỉnh dậy nhưng mà hệ thống đòi mật khẩu mở khóa kích hoạt khởi động. Trác Tru Trình không biết mật khẩu là gì nên thông báo lung tung một hồi hệ thống bị khóa một tuần. Một tuần sau tình trạng cũ lại tiếp diễn. Đến hôm nay là chuẩn bị sang tuần kế tiếp.

Trần Anh định kiếm một tên trưởng thành về thử được nhưng khi thấy Trác Tru Trình hắn đã đổi ý, mua hai đồng rề hơn trắng niên nên hắn cũng muốn tiết kiệm. Hắn muốn tham ô một chút linh thạch từ cha hắn.

Sau đó Trần Anh dạy cho Trác Tru Tinh công pháp Nạp Khí Quyết, là loại cơ sở để có thể hấp thu linh khí trời đất. Chỉ như vậy thì Trác Tru Tinh mới có thể hấp thu linh khí của đan được.

Trần Anh đưa cho Trác Tru Tinh viên Bối Linh Đan. Bối Linh Đan có tác dụng thúc đẩy người bình thường nhanh chóng thực hiện nạp khí được. Bình thường nếu không phục dụng đan được thì phải 1 hoặc 2 năm khổ tu mới có khả năng nạp khí, khi đó mới gọi là sơ cấp nạp môn luyện khí kỳ. Cho nên một viên đan được này khá quý báu, nhưng vì không muốn lãng phí thời gian nên Trần Anh mới cho Trác Tru Tinh.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tử Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Khò Khò trở lại

Trác Tru Tinh sau khi phục dụng Bối Linh Đan thì ngồi tọa thiền. Lúc này một cỗ hơi nóng và rất bùng lên trong bụng di chuyển từ từ tỏa ra khắp châu thân. Nguồn linh khí mong manh khó thấy được như có như không bắt đầu tụ lại nơi Đan Điền Thần rồi lại giao động qua Đan Điền Tinh. Một cỗ đau đớn như xoắn ruột gan vô lên gân cốt của Trác Tru Tinh. Luồng linh khí như có như không kia bắt đầu theo lộ tuyến của Nạp Khí Quyết vận chuyển và từ từ tới luyện xương cốt của Trác Tru Tinh. Sau hai canh giờ linh khí kia đã chậm rãi vận chuyển được một vòng chu thiên lại bắt đầu một vòng mới.

Sau khi được ba vòng chu thiên thì được lực trong Bối Linh Đan cũng tiêu tán hết. Trác Tru Tinh mở mắt cảm thấy cơ thể một cỗ khoan khoái nhẹ nhàng, đau đó trong cơ thể có thể có thể cảm nhận được một luồng khí vô hình đang tồn tại mong manh. Chưa kịp vui mừng thì Trần Anh đang ngồi chờ bên cạnh liền đưa cho hắn một lọ được thủy ra lệnh:

- Lập tức uống vào.

Trác Tru Tinh không cần suy nghĩ liền dốc lọ được thủy vào miệng. Dù sao cũng không tránh khỏi, thôi thì thống thống khoái khoái mà liều một lần. Mong ông trời không bỏ ta.

Đôi mắt lẳng lẹ của Trần Anh thấy thế liền dụ lại, bên trong ẩn chứa một tia thường thức. Hắn gật gù quan sát Trác Tru Tinh.

Khi dòng được thủy chạy thẳng xuống bụng của Trác Tru Tinh thì bỗng nhiên một cỗ đau đớn xông lên như hàng vạn con côn trùng gặm nhấm cơ thể hắn. Tiếp đó là một trận nóng rực như thiêu đốt. Hắn đau đớn muốn ngất. Con nóng vừa dịu thì một trận hàn khí quét qua như muốn đóng băng cơ thể. Máu huyết chảy ra ngũ quan của Trác tiểu tử khiến cho khuôn mặt còn non nớt của hắn thật kinh khủng. Tất cả quá trình hắn cắn răng không một tiếng rên la.

Trần Anh nhìn Trác tiểu tử nằm bất động dưới đất mà lắc đầu ngao ngán, lại thất bại nữa rồi. Hắn đưa tay lên mũi Trác Tru Tinh cảm thấy hơi thở thoi thóp bèn gọi người tới mang xác đi vứt ngoài bãi tha ma.

Nửa đêm, Trác Tru Tinh bị được lực hành hạ rên rì:

- Ố ơ ơ hồ ơ ơ.

- Beep, mặt khẩu kích hoạt khởi động chính xác.

- Beep, mặt khẩu kích hoạt khởi động tự động xóa. Lần khởi động sau sẽ được tự động kích hoạt.

Khò Khò lúc này được khởi động. Do nó đã có linh trí và tư duy riêng nên đã tự động xóa mặt khẩu. Khi nó thấy chủ nhân Trác Tru Tinh bị được lực hành hạ liền can thiệp điều hòa linh lực đang bị tán lộn sau đó bài trừ tạp chất độc hại ra ngoài.

Tại Trần Gia, khu nội viện phía Nam, Trần Anh đang bấm báo kết quả thử được cho cha hắn là Ngũ Trưởng Lão - Trần Vinh. Trần Vinh là một Trung cấp Luyện Đan Sư nhất phẩm, hắn đang cố gắng kích quan ải tiến vào Cao Cấp Luyện Đan Sư. Lúc ấy hắn mới có thể có cơ hội tăng cường thực lực cho Trần Gia. Chỉ còn hai tháng nữa là Phiên Thiên Phái tổ chức tuyển chọn đệ tử có tư chất ở Cù La Thành.

Các gia tộc trong thành đang ráo riết tăng cường thực lực cho những thiên tài của dòng họ. Trần Vinh có hai đứa con là Trần Anh và Trần Xiển. Trần Anh sinh ra tư chất không thể tu luyện nhưng nhanh nhạy, thông minh cũng là cánh tay đắc lực cho Trần Vinh. Còn Trần Xiển tu vi đã là Luyện khí tầng 6 chỉ còn một bước là Luyện khí hậu kỳ, khi đó chắc chắn sẽ được nhận làm đệ tử Phiên Thiên Kiếm Phái. Có điều đứa con này tư chất không tệ nhưng lại ham chơi lười biếng, vô lo vô nghĩ không để chuyện gia tộc vào mắt.

Trần Anh nói:

- Thừa phụ thân! Lại thất bại.

Trần Vinh thờ dài đáp:

- Ào, ta biết rồi, người cực nhọc rồi. Mai người lại kiểm cho ta một tên thử được và mua ít được tài. Bây giờ về nghỉ đi.

Trần Anh vâng dạ chấp tay thi lễ xong liền lui xuống. Trần Vinh nhìn bóng lưng đứa con mà tiếc nuối. Nếu tiểu tử này mà tu luyện được thì chính là nhân tài, đáng tiếc...

Bãi tha ma ngoài thành Cù La, Trác Tru Tinh tỉnh dậy cảm thấy toàn thân hôi thối, con đau từ trong nội tạng vẫn còn. Hắn không biết mình đã thoát thai hoá cốt tiến vào luyện khí kỳ tăng một, đã có thể luyện tinh hóa khí. Vì đây là bãi tha ma nên hắn cũng không nghĩ những tạp chất hôi thối bám trên người là từ trong cơ thể đẩy ra.

Bên trong, Khò Khò đang thay hắn hấp thu và chuyển hóa linh khí tái tạo cốt cách, nếu để những cao thủ tu chân biết hắn có thể tu luyện mọi lúc mọi nơi như thế này chắc chắn sẽ giết người cướp đoạt cho được bí quyết này. Vì trên cơ thể vô cùng hôi thối nên Trác Tru Tinh muốn đi tìm nguồn nước gột rửa. Nhưng vừa nhấc chân thì cơ thể bỗng nhẹ căng làm hắn té lộn nhào. Ngạc nhiên, hắn ngồi dậy và cẩn thận bước một bước, ngờ đâu một lần như vậy lại nhẹ nhàng vượt qua hai mét. Nên nhớ lúc này hắn chỉ là cơ thể của đứa trẻ sáu tuổi, cốt cách được linh khí tới rền qua làm cơ thể dẻo dai và có sức bật.

Hắn vui quá nhót nhảy qua lại như khi, nhảy đi nhảy lại một hội lại đến con lạch ngoài thành, thế là "tùm" một cái hắn nhảy xuống con lạch tắm rửa giặt giũ. Xong đoạn khóa thân chờ cho quần áo đang phơi khô, đây cũng là đặc quyền của trẻ con: khóa thân mọi lúc mọi nơi mà không mắc cỡ.

Ngồi một lúc hắn cảm thấy bụng đói cồn cào nên liền chạy vào rừng cây cạnh đó. Cây xanh cao chót vót, cỏ rậm rạp, ong bướm vờn hoa lá, trên bãi cỏ, Trác Tru Tinh đang ngồi cảm hồng tương quả nhai ngòm ngòm, hồng tương quả to bằng cái tở mà hắn đã ăn hai trái rồi, trái này mọc đầy rừng, trong thôn cũ của hắn cũng có.

Đang ăn ngon thì hần bỗng giật mình khi nghe tiếng người đi tới. Hần liền sợ hãi trốn trên cây. Trác Tru Trinh sợ rằng đã có suy nghĩ: đám người ở thế giới này không một ai tốt, chỉ toàn là kẻ ăn thịt đồng loại.

Tiểu tử này vừa núp xong lại thấy một đại hán chạy tới.

- Phụng.

Một thanh phi đao phóng đến găm mạnh vào lưng đại hán đó, lực đạo mạnh đến nỗi hất văng thân thể phải tám chục ký của hần ngã nhào về phía trước.

Một tiếng cười âm lãnh phía sau khách bác tới:

- Chạy, có giỏi chạy nữa đi. Ha ha ha, để ta xem ngươi còn chạy như thế nào.

Đại hán trúng phi đao oán hận ngẩn đầu phun ra một búng máu trắng mất nguyên rủa:

- Dương Kiên, Thiết Ba ta có chết cũng sẽ không tha cho ngươi, đừng mong moi được bí mật gì từ ta.

Nói xong gơ tay lên lên trán tự chấn dứt kinh mạch hồn tiêu phách tán.

Mọi việc diễn ra quá nhanh, Dương Kiên kia không ngờ tên Thiết Ba này lại dứt khoát tự vẫn nên không kịp can. Hần chạy đến bên cái xác của Thiết Ba để kiểm tra. Quả nhiên sinh cơ đã đứt, Dương Kiên vừa lục lại vừa lẩm bầm:

- Quả nhiên là hảo hán, nếu không phải đối đầu thì ta với ngươi có thể làm bằng hữu. Đáng tiếc, thất phu vô tội hoài bích có tội.

Lục lại một hồi chỉ được vài ngân lượng và đồ lặt vặt, ngoài ra không còn gì, hần thất vọng lẩm nhảm:

- Ở đâu? Là ở đâu, trên người hần cũng không có, vậy thì ở đâu? Chẳng lẽ...

Nói xong vội vội vàng vàng phi thân về hướng lúc này hần tới.

Không khí lại chìm vào trong yên lặng. Ánh nắng chiếu lên cái xác của Thiết Ba, chỉ còn tiếng côn trùng và đã điều lâu lâu như khóc thương cho một hảo hán đã vẫn lạc.

Lúc này bỗng nhiên lên tiếng thúc dục:

- Chủ nhân! Mau mau đi xuống dùng Không Thể Thuật.

- À ừ!

Trác Tru Trinh vội vàng leo xuống. Hần cũng chưa kịp hỏi Khò Khò "tình lại" lúc nào, liền chạy đến bên cái xác đưa hai ngón tay lên thiên linh cái của Thiết Ba. Một tĩnh điện thông qua ngón tay truyền vào não của Thiết Ba. Lúc này Khò Khò lại lên tiếng nhắc nhở:

- Chủ nhân! Mau dùng Trì Dữ Thuật. Ta sẽ giúp ngươi.

Bắt đầu từ nội thể Trác Tru Trinh truyền qua cơ thể Thiết Ba làm các vết thương từ từ khép lại sau đó "Thiết Ba" mở mắt rút cây đao ra nói:

- Dùng rời tay khỏi thân thể ta.

Nói xong ngồi dậy xếp bằng vận khí.

Tay của Trác Tru Trinh vẫn để trên đầu của Thiết Ba. Luồng khí nóng rực vẫn chạy từ người Trác Tru Trinh vào người của Thiết Ba. Đến khi Trác Tru Trinh cảm thấy sắp kiệt sức thì Khò Khò truyền đến tin tức báo hần dừng tay. Sau đó vẫn thấy Thiết Ba ngồi vận khí. Trong đầu Trác Tru Trinh vang lên tiếng Khò Khò:

- Chủ Nhân! Thân thể Thiết Ba đã được ta hồi sinh và không chế. Hiện tại ta đang vận khí hồi phục tu vi. Tên tên Thiết Ba này tu vi đã là luyện khí tầng chín hậu kỳ.

Theo ký ức của hần thì hần là bang chủ Thiết Kinh Bang. Thiết Kinh Bang là thế lực hạng hai trong Cù La Thành, nhân số ba nghìn thành viên có tu vi từ luyện khí nhất cấp đến luyện khí thất cấp, bát cấp không có, chỉ mỗi mình Thiết Ba là có tu vi cứu cấp luyện khí. Cũng là do hần có cơ duyên trong một lần đi vào sâm lâm gặp được Thanh Linh Thảo là một loại cỏ có lá màu xanh như ngọc bên trong có linh khí chứa một lượng linh khí sung túc, nếu phục dụng sẽ giúp tăng một tầng luyện khí, nhưng tạp chất quá nhiều nên cần qua luyện đan. Thiết Ba mang về thành tốn hết 100 viên linh thạch mới mới được nhất phẩm đan sư luyện gium. May mắn thành công, hần thuận lợi tiến vào cứu cấp luyện khí kỳ.

Thiết Kinh Bang là tông bang hạng hai cho nên nhận được 1 Phiên Thiên Dự Tuyển Kỳ, nghĩa là một lá cờ đòi được một suất gia nhập Phiên Thiên Phái - cự đầu tại khu vực này. Ở đó toàn tiên nhân bay lượn khắp nơi, hồ phong hoán vũ. Cao thủ luyện khí cứu cấp luyện khí kỳ vào trong đó chỉ có bung trà rót nước mà thôi. Chỉ có tu vi luyện khí đại viên mãn mới có thể làm ngoại môn đệ tử.

Mà Phiên Thiên Dự Tuyển Kỳ là gì? Là chắc chắn có một suất trở thành đệ tử Phiên Thiên Phái thành nhân vật được vạn người ngưỡng mộ. Cho dù không được ngoại môn đệ tử thì cũng được làm ký danh đệ tử nhận được tài nguyên tu luyện dồi dào. Chính vì vậy mà Dương Kiên, một bằng hữu của Thiết Ba bày kế chuốc say sau đó đánh lén bất ngờ, hầu mong lấy được Phiên Thiên Dự Tuyển Kỳ nhưng bất thành. Vậy Phiên Thiên Dự Tuyển Kỳ giờ đang ở đâu?

Do ta mới tập viết và viết bằng điện thoại nên mong các đạo hữu bỏ qua cho những lỗi sai chính tả. Ta sẽ cố gắng hoàn thiện hơn. xin được quý đạo hữu ủng hộ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tử Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Một đường tinh tiến

Dương Kiên cứ nghĩ vật quý như thế thì thiết ba phải mang theo bên mình chứ không ngờ Thiết Ba đã đưa Phiên Thiên Dự Tuyển Kỳ cho cháu trai hần là Thiết Vô Tình. Thiết Ba năm

nay đã 37 tuổi, tiềm năng hao hết, khó có khả năng đột phá cao hơn nhưng Thiết Vô Tình lại chỉ mới 15 tuổi tiềm năng to lớn, tương lai tiền đồ vô lượng lại hiểu thuận là trụ cột đưa Thiết Kinh Bang phát triển lên tầm cao hơn. Thiết Ba không có con, đại ca hẳn chết trong một cuộc chiến tranh giành địa bàn cho Thiết Kinh Bang nên đã giao Thiết Kinh Bang cùng con hân là Thiết Vô Tình cho Thiết Ba. Thiết Ba cực kỳ yêu thương Thiết Vô Tình nên mới để lại Phiến Thiên Dự Tuyền Kỳ cho hân.

Trác Tru Trình sau khi hiểu rõ sự việc thì cũng không có để ý Phiến Thiên Dự Tuyền Kỳ. Cái hân quan tâm là một chỗ đứng chân ở thế giới tàn khốc này. Hân đã quá sợ hãi rồi. Không phải hân hèn nhát mà là vì thân xác ảnh hưởng tâm tính, người nghĩ một đứa trẻ sáu tuổi vô tình gặp cảnh diệt thôn bị đuổi giết, bị lạc trong rừng, bị lừa làm nô thì sẽ như thế nào? Ghi thù tạc hận để mai sau trả thù gấp mười? Ta phi, sống được đến bây giờ là quá may mắn rồi, một đứa trẻ chỉ nghĩ là kiếm chỗ dựa để sống tiếp mà thôi. Cho nên suy nghĩ đầu tiên là dựa vào Thiết Ba kiếm một chỗ sinh tồn ở đây đã rồi tính sau.

Thiết Ba đã chết nhưng ký ức vẫn được Khò Khò thu nạp, trong đó có bí quyết công pháp tu Nạp Khí Quyết bản đầy đủ cao trung hạ. Khò Khò truyền lại công pháp Nạp Khí Quyết bản đầy đủ lại cho Trác Tru Trình. Còn những ký ức và hiểu biết của Thiết Ba thì Khò Khò không truyền lại. Trí nhớ của một gã 37 tuổi mà truyền cho bộ não sáu tuổi thì sẽ gây hỗn loạn và tiềm ẩn nguy hại cao thậm chí có khi Trác Tru Trình sẽ bị điên. Khò Khò là một cỗ máy vô cùng vô tận lưu trữ chẳng những thế nó có khả năng tự xử lý thông tin và sự cố nên công tác này nó gánh vác hết.

Đừng thấy Thiết Ba giờ là chỉ một con khôi lồ sống mà Khò Khò điều khiển. Khò Khò có khả năng giống Skynet có thể điều khiển hàng triệu con robot làm nhiều việc khác nhau một lần. Đó chính là sự đáng sợ của tính đa nhiệm của một bộ óc siêu máy tính. Cũng may là Khò Khò đã dung hợp cùng linh hồn của Trác Tru Trình và nhận tên nhóc này làm chủ chứ nếu không sẽ là tai họa cho giới tu chân.

Đó cũng là lý do vì sao khi Khò Khò ra đời thì bị thiên kiếp diệt sát và đẩy khỏi thế giới cũ. Một cỗ máy tồn tại như một vật chất siêu hình, mới sinh ra có thể bảo vệ linh hồn yếu ớt của chủ nhân xuyên việt thế giới khác để trọng sinh thì có năng lực như thế nào chứ? Thế giới này, vị diện cao hơn có thể chứa chấp nổi nó không?

Thiết Ba bí mật dẫn Trác Tru Trình về tông đàn Thiết Kinh Bang. Hân không muốn việc mình "còn sống" truyền ra cho kẻ thù biết.

Thiết Ba giới thiệu Trác Tru Trình cho những thân tín ở trong bang:

- Bổng Bang Chủ bị gian nhân ám hại, may mà ta mạng lớn được Trác tiểu huynh đệ cứu giúp một mạng. Từ nay hân sử là khách quý của Bổng bang. Người đâu! Dẫn Trác tiểu huynh đệ đi nghỉ ngơi.

- Vâng! Bang chủ.

Sau khi một tiểu đầu mục dẫn Trác Tru Trình vào trong sắp xếp chỗ ở. Thiết Ba vẫn giữ tính cách nóng nảy và thù dai như trước nói:

- Lỗ Húc, lập tức hạ lệnh truy sát Dương Kiên cho ta.

Lỗ Húc, Lỗ phó bang chủ lập tức đứng ra nghiêm chỉnh nói:

- Tuân mệnh.

Nói xong đi ngay...

Người trong bang khá bất ngờ khi một tiểu tử chỉ có sáu tuổi mà có thể cứu được bang chủ của họ. Nhưng khi thấy Thiết Bang Chủ không thay đổi gì cũng không nghi ngờ.

Mặc kệ Khò Khò cùng Thiết Ba đang làm gì, Trác Tru Trình ở trong phòng, sau khi ăn xong thì lập tức xếp bằng luyện công theo công pháp Nạp Khí Quyết của Thiết Ba. Bình thường nhờ Khò Khò mà cơ thể của hân luôn tự hấp nạp linh khí cho dù trong người lúc nào cũng tràn đầy linh khí.

Khò Khò thông qua hân cùng Thiết Ba không ngừng hấp thu linh khí cho nó. Không biết nó làm gì mà cần lượng linh khí không dứt như thế.

Vận chuyển một vòng chân khí, Trác Tru Trình bất ngờ nghĩ thầm

- Dựa theo Nạp Khí Quyết thì ta đã là luyện tăng một, nhưng mà ta đã tu luyện gì đâu? Chẳng lẽ ta có thể chất nhân tài?

Nghĩ đoạn hân nhân lúc linh khí trong người tràn đầy tấn công vào luyện khí tăng hai mà không nghĩ rằng mọi việc là do công lao của Khò Khò.

Luyện khí kỳ chia làm năm giai đoạn: Tiền kỳ, Sơ kỳ, Trung Kỳ, Hậu kỳ, Đại Viên mãn.

Giai đoạn tiền kỳ là bắt đầu thay đổi cốt cách phạm nhân làm cơ sở để sau này tu tiên. Nếu có thiên phú thì dễ dàng vượt qua giai đoạn này, nếu tư chất tầm thường thì khó khăn hơn thậm chí có người cả đời không tiến nhập luyện khí. Giai đoạn này người tu luyện phải tập thở nạp theo công pháp cho đến khi xuất hiện một tia linh khí. Lúc này người đó sẽ cảm nhận được cơ thể bắt đầu mát lạnh nhưng xương cốt sẽ nóng lên, đó là do linh khí nhập thể rèn luyện cốt cách. Đạt đến bước này là cơ thể sẽ thoát thai hoá cốt một lần bài trừ tạp chất ra ngoài tiến nhập luyện khí kỳ tăng một.

Từ luyện khí kỳ tăng một đến luyện khí kỳ tăng ba là Sơ kỳ. Luyện khí tăng một là bồi khí, luyện khí tăng hai là tụ căn tăng ba sau khi xương và gân cứng cáp thì linh khí từ đó chuẩn bị dung dưỡng nhục thể cơ bắp lúc này bắt đầu tiến vào luyện khí trung kỳ.

Luyện khí trung kỳ là từ tầng bốn đến tầng sáu. Khi linh khí bắt đầu tu bổ huyết nhục cơ thể bắt đầu bài tiết tạp chất một lần nữa như thay máu, linh khí từ máu bắt đầu bồi đắp ngũ quan khi này tu sĩ có thể nội thị cơ thể. Lúc này tu sĩ đã bắt đầu khai phá huyết đạo cũng là Luyện Khí tăng năm. Đến lúc người tu luyện cảm nhận được trong người có nguồn từng hạt nhỏ xíu linh khí là tiến nhập tầng sáu.

Lúc này tu sĩ cần tu nén những hạt bụi linh khí đó thành sương mờ để vận hành trong cốt tủy để bước sang Luyện Khí Hậu Kỳ tăng bảy. Từ tầng bảy nhảy lên tầng tám là lúc kết sương linh khí trong máu huyết. Qua đến tầng chín là lớp da bị bên ngoài sẽ có một lớp cương khí bảo vệ.

Tiến vào tầng mười là Luyện Khí kỳ Đại Viên Mãn tu sĩ cần bắt đầu hấp thu thật nhiều linh khí để luyện khóa vận vụ linh khí chuẩn bị Ngưng Dịch để bước vào Ngưng Dịch Kỳ lúc này linh khí trong cơ thể bắt hóa lỏng, tu sĩ có thể tu khí phóng ra linh kỹ phép thuật trở thành tiên nhân. Đó là cần điều kiện có linh kỹ.

Thông qua Khò Khò bố trí ma trận tụ linh cùng kinh nghiệm của Thiết Ba, nên Trác Tru Trình một đường tiến nhập Luyện Khí Cửu Cấp trong một tháng. Trong một tháng này, ngoại trừ ăn uống vệ sinh thì Trác Tru Trình một lòng tu luyện. Linh khí lúc nào cũng tụ tập kéo vào trong cơ thể hân tiến cảnh một đường kéo lên. Nếu tu sĩ khác biết được sẽ ghen tỵ tới chết. Từ chỗ chỉ kim làm gì có đứa trẻ sáu tuổi nào tiến nhập Luyện Khí Hậu Kỳ cứu cấp?

Đây cũng do Khò Khò tương thông với Thiết Ba và Trác Tru Trình nên mới được vậy. Điều này có nghĩa nếu sau này Thiết Ba tiến cấp thì Trác Tru Trình cũng có thể tiến cấp theo và ngược lại. Điều này kinh khủng tới bậc nào. Nếu như có thể Không Thể một tên Ngưng Dịch Kỳ thì sẽ xuất hiện một đám Ngưng Dịch Kỳ? Và chỉ cần đủ tài nguyên cũng có thể bồi đắp hàng vạn khôi lồ cao thủ? Thật là khủng khiếp. Nhưng đi đâu kiếm tiên nhân Ngưng Dịch Kỳ để khống chế bây giờ? Mà nếu có liệu rằng có thể khống chế nổi hay không là chuyện khác nữa.

Thật ra khả năng của Khò Khò cũng không phải không có giới hạn. Do nó chỉ dung hợp với Trác Tru Trình nên mới có thể thiết lập ma trận tụ linh cho hắn. Còn như Thiết Ba thì nó chỉ có thể sử dụng tài nguyên để tiến cấp. Và lại tụ linh ma trận cũng có giới hạn với ngoại giới và bản thân Khò Khò, cái này nói sau.

Về tài nguyên tu luyện, nói dễ dàng có như vậy sao? Đề lên Luyện Khí Cửu Cấp thì Thiết Ba phải có cơ duyên và hao tổn hàng trăm linh thạch. Ba nghìn thành viên gồm cả phạm nhân không phải ai cũng có thể cống hiến linh thạch được, mỗi tháng thu về 500 linh thạch thì phân phát, duy trì bang phái.v... Còn lại chưa tới 30 viên mà Thiết Ba có thể cất giữ. Linh thạch thì chưa bàn tới nhưng đề ngưng tụ cương khí đầu chỉ cần linh thạch mà thôi. Và lại đầu phải ai ai cũng có tư chất tu tiên. Mà cái tạo tư chất đã là một việc nghịch thiên tự cổ chí kim, Khò Khò vì cái tạo tư chất cho Trác Tru Trình mà hệ thống suýt sụp đổ làm vào ngủ say đó thôi.

Tư chất của Thiết Ba nếu mà nói muốn tiến cấp Ngưng Dịch Kỳ mà không có đan dược của tiên nhân thì chỉ là nằm mơ nói mộng.

Thông qua trao đổi với Khò Khò một hồi, Trác Tru Trình chán nản từ bỏ tham vọng xưng bá của mình. Tên này thật không biết đủ là gì. Nếu mà kẻ khác có được Khò Khò thể này thì đã thấp hương vài chín đời tổ tông đã tu nhân tích đức cho con cháu có phúc rồi.

Ngồi dậy vươn vai, các khớp xương trong người Trác Tru Trình kêu răng rắc kháng nghị việc sắp rì sét do hắn đình công vận động lâu ngày. Cơ thể khoan khoái bước ra ngoài, bước chân vậy mà nhẹ nhàng không tiếng động. Hắn đến luyện võ đường nơi Thiết Ba đang chờ sẵn. Nơi này chỉ có hai người do Khò Khò thông báo Thiết Ba bố trí không ai được ở gần.

Thiết Ba thân hình lực lưỡng được lệnh tấn công Trác Tru Trình với thân hình bé trai 6 tuổi trong đối lập cực kỳ. Cả hai quần qua quần lại cương khí phóng suất, vũ kỹ quen thuộc, lấy lực đá lực một hồi cho đến khi kiệt sức mới thôi. Tất nhiên kiệt sức trước là Trác Tru Trình. Khò Khò keo kiệt không bỏ tức linh khí cho hắn để rèn luyện giới hạn. Lúc này trong người Trác Tru Trình vận vụ linh khí đang có đặc một chút dù là rất ít. Cảnh giới từ cửu cấp hậu kỳ cũng tụt một tầng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tử Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Sóng Ngầm

Một tháng qua, ngoài hấp thu linh khí, Trác Tru Trình không ngừng đề nén tu vi. Hắn chỉ tu luyện vũ kỹ để củng cố căn cơ.

Nói là vũ kỹ, thực ra cũng chỉ là vài bộ quyền dùng để tột thể mà các luyện khí tán tu sử dụng. Còn linh kỹ để vận dụng linh khí thì chỉ có các môn phái tu tiên mới có. Ngay cả Thiết Ba cũng chỉ biết sử dụng cương khí để luyện Đà Ngưu Quyền, Thất Bộ Quyền, Phách Sơn Chi.. Nhất là Phách Sơn Chi, nói là phách sơn, chứ thực ra luyện thành thực đi nữa cũng chỉ là lợi dụng Cương khí dùng ngón tay phá cục đá to. Còn tu sĩ mới luyện thành thì chỉ đục được một lỗ trên cục đá.

Nhưng như vậy cũng là rất đáng sợ rồi, nếu như người bị đục một lỗ trên người thì sao? Thì không chết cũng ngáp ngáp chứ sao nữa? Không tin à? Cứ lấy một thanh sắt mà tự đâm vào người sẽ rõ. Đó là chưa nói nạn nhân sẽ bị cương khí tàn phá nữa đấy.

Cương khí mật dù không cách phóng xuất nhưng nếu có vật chất làm dẫn thì cũng có thể cách sơn dã ngu. Vậy nên mới có môn Đà Ngưu Quyền. Nếu một tu sĩ có tu vi luyện khí trung kỳ có thể giết một hoặc hai con cạp thì luyện khí hậu kỳ có thể làm thịt mười con cạp, luyện khí cửu cấp lại càng có thể giết hàng chục con cạp một lần mà không bị mất một cọng da lông.

Còn phạm nhân ư, một con cạp cũng đủ nhai xương nhà người không còn gì rồi.

Trình độ của Trác Tru Trình lúc này đã khủng bố tới mức như một đứa trẻ có thể giết mười con cạp một lần mà không xây xát gì. Hắn xưa đâu bằng nay, cách nhau như trời cao với vực sâu.

Mọi việc nào có thể thuận lợi một đường. Những ngày vừa qua, dù cho Khò Khò dùng tụ linh ma trận trợ giúp thì cũng chỉ là tiết kiệm hao phí từ linh thạch mà Thiết Ba đưa cho.

Linh khí bên ngoài mong manh như vậy thì làm sao có thể kéo tu vi của Trác Tru Trình lên được. Mà bây giờ thì linh thạch tồn trữ của Thiết Ba cũng không còn. Chẳng lẽ phải dùng đến linh thạch của Thiết Kinh Bang? Chuyển rút củi đậy nồi là hắn không thể nào làm được rồi.

Hình như từ luyện khí hậu kỳ tiến cấp luyện khí đại viên mãn là vô cùng khó khăn, tiêu tốn linh thạch phải nói là xa xỉ. Nghe nói ngay cả cái Cù La Thành này cũng chỉ có thành chủ là Luyện Khí Đại Viên Mãn duy nhất. Nguyên nhân do hắn là chấp sự của Phiến Thiên Phái, được môn phái bồi dưỡng mới có kết quả như vậy. Có thể nghĩ là đột phá tầng chín tiến vào tầng mười là cần một điều kiện gì đó mà hiện tại bọn hắn chưa biết.

Phạm nhân là người không có thiên tư dù có tu luyện cả đời cũng không cách nào nạp khí được. Họ thường gọi tu sĩ luyện khí kỳ là tiên trưởng hoặc là pháp sư. Thoát ra ngoài luyện khí kỳ thì được họ gọi là thượng tiên hoặc gọi chung là tiên nhân. Thường thì người có thiên tư nếu thô nạp theo nạp khí quyết, không mất mười năm thì cũng mười lăm năm mới tiến vào luyện khí kỳ, còn thiên tư tốt một chút thì cần hai đến năm năm. Còn tiến cấp Luyện Khí hậu kỳ cũng mất ba mươi năm không phải nói chơi. Vậy mà tháng này mất chỉ hơn một tháng đã nằm ở luyện khí cửu cấp còn chê ít.

Cù La Thành có một thế lực hạng nhất là Phù Thành Chủ và ba thế lực hạng hai là Cuồng Long Hội, Thiết Kinh Bang và Lôi Phong Đường. Lúc này Đại Đường Gia của Lôi Phong Đường là Tô Kinh đang ngồi trên một chiếc bàn bằng cẩm mộc. Khuôn mặt góc cạnh, ánh mắt linh động, tư thế uy nghi của kẻ lãnh đạo lâu năm dọa run những kẻ xung quanh, ngoại trừ hai tên.

Tên thứ nhất là Vương Thành, thân thể cao to, mặt lại trắng bóc như thư sinh, hai mắt lóe tinh quang và cương khí lộ ra đang gườm gườm với Tô Kinh. Rõ ràng cả hai đều là cao thủ Luyện Khí Cửu Cấp.

Tên thứ hai rõ ràng lại là Dương Kiên tư thế ung dung đôi môi mỉm cười lên giọng giảng hòa:

- Chư vị, việc lớn nên tính trước. Tốt nhất nên là giữ hòa khí.

Cả Vương Thành và Tô Kinh đang gườm gườm nhau nghe Dương Kiên nói vậy liếc nhau hừ một tiếng quay mặt đi. Oan gia thì ngộ hẹp sau này còn gặp nhau thôi.

Dương Kiên đại diện cho thế lực thứ tư là tam đại gia tộc trong Cù La Thành gồm: Trần Gia, Dương Gia, Vạn Gia. Tam Đại Gia tộc là một liên minh mới nổi nhằm chống lại thế chân vạc tam đại thế lực: Thiết Kinh Bang, Cuồng Long Hội và Lôi Phong Đường.

Mặc dù Tam Đại Gia Tộc không có cao thủ Cửu Cấp Luyện Khí Kỳ nhưng cao thủ Bát Cấp Luyện Khí Kỳ lại áp đảo Tam đại thế lực. Cả ba gia tộc tổng cộng có mười hai Bát Cấp Luyện Khí.

Dương Kiên, chính là một trong thập nhị Bát Cáp Luyện Khí Kỳ của Tam Đại Gia Tộc, cũng từng là bằng hữu của Thiết Ba. Thiết Ba cũng vì chủ quan xem thường bằng hữu thua mình một cấp mà không đề phòng lòng người đa đoan mới rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Dương Kiên mở miệng tiếp tục:

- Việc quan trọng nhất hiện nay là Thiết Ba đã vẫn lạc. Thiết Kinh Bang như rắn không đầu, lại không có cao thủ Cửu Cấp Luyện Khí Kỳ tọa trấn chỉ có hai tên Bát Cáp Luyện Khí Kỳ là Lỗ Hữu và Côn Nghiêm. Mà Côn Nghiêm thì đã quá bảy mươi, tuổi già sức yếu thể nên...

Nói đến đây thì hắn dừng lại để hai kẻ kia tính toán kế tiếp. Đây là chiêu bài dẫn dụ mà Dương Kiên thích nhất. Vương Thành là kẻ nóng nảy lên tiếng oang oang:

- Có rắm thì phóng, còn ở đó úp úp mở mở. Còn tưởng đẹp trai hơn ta nữa hả?

Dương Kiên tức cười nhưng vẫn nhịn đáp:

- Không dám, không dám, ngài đường đường là Hội chủ Cuồng Long Hội, ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái và phong độ ngời ngời. Cả Cù La Thành này ai mà chẳng biết. Ta đây vẫn là cam bái hạ phong đi.

Dương Kiên vỗ mông ngựa xong thì không chỉ hắn mà cả hội trường ai cũng mắc ói. Nhìn cái mặt thư sinh gắn lên cái thân xác thô kệch kia thật là một kỳ quan tấu hài tự nhiên mà.

Nhưng kẻ nào dám lên tiếng cười hắn công khai? Hắn là Cửu Cấp Luyện Khí Kỳ mạnh nhất. Cả cái Cù La Thành này trừ thành chủ ra hắn là mạnh nhất. Không hiểu cái tên đầu óc ngu si mà tử chi phát triển này vì sao có thể có một thân tu vi như vậy nữa.

Con ngựa Vương Thành vô si cười toe toét khi được vỗ đít. Hắn khoái nhất là người ta khen hắn như thế. Vậy mà tên này vỗ đít mình một lần là ba phát: nào là ngọc thụ lâm phong, nào là anh tuấn tiêu sái, nào là phong độ ngời ngời. Thiết là đã quá đi! Cười xong hắn thoải mái đưa bàn tay thô to như mặt ghế vỗ lên vai Dương Kiên mà khen:

- Tốt, tên này vậy mà cũng sáng mắt. Ta là ưa thích người rồi đó. Ha ha ha...

Dương Kiên khuôn mặt nhăn nhó gượng cười:

- À! Đó là vinh hạnh của ta rồi.

Trong bụng hắn lại nghĩ: Con bò mông này, có ngày ta làm thịt người cho chó nó ăn. Hừ, cho một ít mặt mũi lại cứ tưởng mình là Sơn Tùng à, nhưng mồm thì thao thao:

- Hiện nay thời cơ diệt Thiết Kinh Bang đã đến. Đáng lẽ ta là người đã diệt Thiết Ba nên cũng xong nhiệm vụ sau đó Tam Đại Gia Tộc sẽ không nhúng tay vào tranh chấp của các vị. Tuy nhiên, để tỏ lòng thành, chúng ta sẽ cùng chư vị tận công Thiết Kinh Bang. Nhưng là lợi tức cũng phải chia đều tỷ lệ 3/3 cho Tam Đại Gia Tộc chúng ta.

Vương Thành cùng Tô Kinh lên được địa vị ngày hôm nay thì đều là cá cược. Nếu cả hai diệt xong Thiết Kinh Bang đến lúc chia trách địa bàn của Thiết Kinh Bang, tranh giành lưỡng bại câu thương thì Tam Đại Gia Tộc ngư ông đắc lợi sao? Dù cho Phủ Thành Chủ lâu nay luôn duy trì trung lập cũng không tiện động chạm tam đại gia tộc. Hai tên Cửu Cấp Luyện Khí thì phải đáng lo hơn mười mấy tên bát cấp nhiều. Và lại, đến khi diệt xong Thiết Kinh Bang thì hai tên này sẽ bắt tay mà quét dọn luôn Tam Đại Gia tộc một thể, sau đó lại thanh toán nhau. Kẻ nào mạnh hơn thì độc bá. Nên cả hai gật đầu đồng ý.

- Tốt! Cuồng Long Hội ta đồng ý.

- Lôi Phong Đường ta cũng không ý kiến.

Dương Kiên cười thầm trong lòng. Hắn làm sao không biết tính toán của hai tên ác ôn này. Nhưng Phủ Thành Chủ nào đâu chỉ không muốn động chạm Tam Đại Gia Tộc mà còn muốn nâng đỡ Tam Đại Gia Tộc lên thay thế Tam Đại Thế Lực. Hắn nói:

- Vậy tiếp theo chúng ta cần bàn kế sách kỹ hơn. Đến hôm đó chúng ta sẽ...

Thành Chủ của Cù La Thành là Thập Cáp Luyện Khí Kỳ Đại Viên Mãn, tên là Triệu Thiên Hùng, cũng là chấp sự bên ngoài của Phiến Thiên Phái. Vì tu luyện hơn ba mươi năm mà không lên nổi Ngung Dịch Kỳ đáng lẽ bị trục xuất ra khỏi tông môn, nhưng do có quan hệ họ hàng với một trưởng lão trong môn phái nên mới được điều ra ngoài làm chấp sự.

Đạo này tam đại thế lực phát triển quá nhanh, mà hắn do môn quy nên không tiện nhúng tay vào tranh chấp thế lực địa phương. Bởi vậy Phủ Thành Chủ đã không còn quản nổi ba thế lực bất trị, công phẩm thì ngày càng ít. Tam Đại Thế Lực là không dám cắt công phẩm cho Phiến Thiên Phái, nhưng quà hồi lộ cho phủ thành chủ hàng năm lại hung hăng xén bớt.

Tham ô không được thuận lợi cho nên Triệu Thiên Hùng bất mãn lập kế đưa Tam Đại Gia Tộc lên thay. Làn va chạm này hắn chắc chắn sẽ đâm bị thóc chọc bị gạo, làm càng rối tinh càng tốt, lúc ấy hắn mới bí mật tham gia kiểm soát.

Triệu Thiên Hùng bệ vệ ngồi trên ghế thái sư phủ thành chủ, trong đầu y nghĩ tới những ngày tháng tươi đẹp về sau mà đắc chí cười như đồ điên:

- Cũng là tên tiểu tử Dương Kiên lanh lợi hiền kẻ. Hé hé hé! xong việc chỉ cần giới thiệu một suất ký danh đệ tử cho hắn coi như xong.

Với tu vi của Dương Kiên thì dư giả đứng vào hàng ngũ ký danh đệ tử Phiến Thiên Phái. Có điều ngoại nhân không biết nhưng Triệu Thiên Hùng hắn lại là rõ ràng nhất. Đệ tử ký danh là công việc bổ củi, nấu cơm, tạp vụ... chỉ khi thăng cấp Luyện Khí Đại Viên Mãn mới được gia nhập hàng ngũ đệ tử ngoại môn. Nếu tiến cấp lên Ngung Dịch Kỳ trở thành cái gì tiên nhân tất nhiên sẽ là đệ tử nội môn. Còn nếu không ư? Thì sẽ bị đuổi về nhà, với tu vi Thập Cáp Luyện Khí cũng có thể tạo nên một gia tộc không tồi và bồi dưỡng con cháu sau này quay lại gia nhập Phiến Thiên Phái. Kẻ nào may mắn hoặc có quan hệ thì cũng như hắn được làm thành chủ một thành hoặc quản hạt một địa phương cho bản môn.

Khuôn mặt béo núc do những tháng ngày nhàn hạ của Triệu Thiên Hùng lúc này gật lên gật xuống. Lúc hắn cười trông thật khá ó.

Trận chiến này xem ra là không thể tránh khỏi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tử Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: Nguy Cơ Tứ Bê

Mấy ngày nay, Khò Khò đang giúp Trác Tru Trình và Thiết Ba tán công. Vì sao phải tán công? Đơn giản là Khò Khò phát hiện công pháp Nạp Khí Quyết có vấn đề cực lớn: Lượng tạp chất hấp thu vào cơ thể khi vận khí quá lớn, ảnh hưởng sâu đến căn cơ, sau này khó mà đột phá lên Ngưng Dịch Kỳ.

Nếu là người khác, khi nghe tán công chắc sẽ suy nghĩ lại. Thử nghĩ mà xem, nhà người bỏ ra tâm huyết cặm cuội tu luyện cả chục năm hoặc có thể hơn, lại có người bảo người phế bỏ mọi tâm huyết đó trong một lần, mà quá trình phế bỏ đó cũng nguy hiểm trùng trùng. Sau cùng lại khuyên người tu luyện lại từ đầu. Người sẽ đồng ý mà không suy nghĩ sao?

Vậy chẳng lẽ hao phí linh khí của hai tên Cửu Cấp Luyện Khí khi tán công? Câu trả lời là "Không". Khi Trác Tru Trình và Thiết Ba tán công thì hầu như linh khí đều bị Khò Khò hấp thu và chất lọc.

Quá trình tán công cũng không phải là ngày một ngày hai. Nếu người tán công quá vội vàng sẽ bị bốc hỏa trở thành ngọn đuốc sống, bởi vì linh khí và tạp chất ma sát với nhau và với các tế bào cùng kinh mạch trong cơ thể mà tạo ra nhiệt lượng rất lớn. Linh khí lại là hình thái năng lượng đặc biệt, nếu nó bốc cháy cũng có khả năng thiêu đốt cả linh hồn.

Vì vậy công tác tán công cũng cần chuẩn bị kỹ càng chứ không phải như trong tiểu thuyết, muốn tụt là tụt mà muốn tán là tán.

Mà việc tán công cũng là cơ hội để bài trừ tạp chất, thanh lọc cơ thể. Cũng giống như người ta khơi thông cống rãnh cho kinh mạch và huyết nhục. Để từ đó linh khí được hấp thu và vận hành thông suốt hơn, tạo tiền đề cho việc tu luyện nhanh chóng. Trong chiến đấu cũng giúp hồi phục linh lực nhanh hơn.

Tán công chính là nghịch thiên như vậy, trong tử lộ tìm kiếm thành tựu.

Mà tạp chất trong cơ thể ảnh hưởng lớn đến việc chuyển đổi biến thiên về bản chất của linh khí.

Tu sĩ tu luyện đến Luyện Khí Cửu Cấp, một thân linh lực ngưng tụ như vân vụ. Đến thập cấp Đại Viên Mãn linh khí hình thái là gì? Nếu Khò Khò suy đoán không sai thì chính là Linh Lộ (giọt sương linh lực) nghĩa là chuyển đổi linh khí hóa lỏng thành linh lộ. Mà Ngưng Dịch là linh lộ bắt đầu hóa đặc thành linh dịch.

Lý thuyết là thế. Vậy làm thế nào để tu luyện linh khí thành linh lộ đây? Hơi nước gặp lạnh thì thành sương nhưng chẳng lẽ linh khí cũng vậy? Việc này tạm thời mấy tên này chưa biết. Trước mắt, bọn họ phải tán công và tu luyện lại đã, biết đâu cuối đường gặp Lan thì sao.

Nửa tháng sau, Thiết Ba và Trác Tru Trình đã hoàn thành công tác tán công. Tu vi trở về không.

Thiết Ba một thân thể nhẹ nhõm hẳn. Tên này giờ nhìn như trẻ ra mười tuổi, tạp chất trong cơ thể bị bài trừ ra ngoài gấp mười lần thẳng thóc Trác Tru Trình. Mặc dù linh lực không còn nhưng một thân man lực vẫn có, cơ bắp rắn chắc tràn trề sinh khí.

Còn Trác Tru Trình, cơ thể hài nhi sáu tuổi bây giờ nhìn tràn đầy sức sống. Hài tử sáu tuổi nghĩa là bên trong tiềm chất nghiêng về thiên tiên khá nhiều. Đáng này, mỗi lần tăng cấp luyện khí thì cơ thể hẳn bài trừ tạp chất một lần, cộng thêm một lần này là mười lần. Tạp chất hầu như không còn, khiến cho tư chất của hắn như thoát thai hoán cốt.

Cả hai tên này còn chưa kịp tu luyện lại thì Lỗ Hữu đã cầu kiến Thiết Ba.

Thiết Kinh Bang, Nghị Sự Đường. Thiết Ba hai mắt tràn đầy tinh quang, khuôn mặt không giận tự uy đang chễm chệ ngồi trên ghế được phủ da hổ.

Phía dưới gồm có bốn long đầu gồm có:

- Phó bang chủ Lỗ Hữu - Bát cấp luyện khí
- Đại trưởng lão Côn Nghiêm - Bát cấp luyện khí
- Tả hộ pháp Chu Thái Long - Thất cấp luyện khí
- Hữu hộ pháp Lý Cẩn Văn - Thất cấp luyện khí

Và bốn vị trưởng lão khác có tu vi Luyện Khí Trung kỳ. Mười hai vị đường chủ có tu vi Luyện Khí Sơ Kỳ. Cuối cùng là một thanh niên có tu vi Luyện Khí Kỳ Ngũ Cấp - Đại thiếu gia của Thiết Kinh Bang, Thiết Vô Tình. Người này tên như người, khuôn mặt lúc nào cũng lãnh khốc không nói cười, chỉ duy nhất ánh mắt lâu lâu nhìn lên Thiết Ba hàm chứa ngưỡng mộ và bái phục.

Lúc này, bang chúng Thiết Kinh Bang nhìn thấy bang chủ có gì đó khang khác khó hiểu. Họ không cảm nhận được linh lực dao động như mọi khi nhưng từ người phía trên lại toát ra sự nguy hiểm tột cùng. Ánh mắt như loài chúa tể sơn lâm, trầm tĩnh mà kiên định, không sợ hãi bất cứ điều gì.

Lỗ Hữu lúc này đứng ra chấp tay hành lễ;

- Bẩm Bang Chủ. Trong mười ngày qua Cuồng Long Hội và Lôi Phong Đường liên tục chèn ép quấy phá địa bàn bốn bang ta. Mới đây, Vương Sảng của Cuồng Long Hội ra ray giết Lục đường chủ Lục An. Thủ này nhất định phải trả. Nhưng ta nghi ngờ bọn chúng đang âm mưu chuyện lớn nên mới chờ Bang chủ xuất quan định đoạt.

Thiết Ba nghe vậy mặt không đổi sắc mở miệng nói:

- Hiện nay, bọn chúng cho rằng ta đã chết nên mới lòi đuôi cáo, bạo phát dã tâm, muốn nuốt trọn bốn bang. Hừ! Việc này các ngươi không cần lo lắng. Ta tự có kế sách. Chỉ là một bọn hề nhầy nhót mà thôi.

Lỗ Hữu lại nói:

- Bang chủ! mấy ngày nay, tin đồn bang chủ vẫn lạc truyền khắp Cù La Thành, làm các huynh đệ dao động bất an. Ta cũng cố gắng duy trì nhưng Lục đường chủ chết như giọt nước tràn ly. Có phải ngài nên có biện pháp trấn an?

Đại trưởng lão Côn Nghiêm lúc này cũng đứng ra:

- Bang Chủ, dù ngài đang tính toán điều gì thì cũng nên cho bọn ta biết một hai. Cái bộ xương già này của ta trước khi vứt đi cũng phải có ích một lần đối với bốn bang.

Thiết Ba trầm tư hồi lại:

- Theo ý Đại trưởng lão thì như thế nào?

Côn Nghiêm liền nói:

- Tất cả do bang chủ định đoạt.

Chúng nhân ủng hộ đồng thanh hành lễ:

- Tất cả do bang chủ định đoạt.

Một câu này chứng tỏ Thiết Ba có uy tín tuyệt đối trong Thiết Kinh Bang. Một lời nói của Thiết Ba có thể quyết định tương lai bốn bang. Thiết Ba nghiêm mặt:

- Tiên lễ hậu binh. Trước cứ gửi thiệp mời cho Cuồng Long Hội và Lôi Phong Đường, ba ngày sau hẹn gặp tại Yển Nguyệt Lâu. Cho người theo dõi động tĩnh của Trần Gia, Dương Gia, Vạn Gia. Điều tra thông tin về kẻ tên Dương Kiến cho bốn tọa. Sau lại tương kế tựu kế tùy theo tình hình mà ứng phó.

Phó bang chủ Lỗ Hữu đứng ra nhận mệnh:

- Tuân lệnh.

Ngoài ra không thắc mắc gì thêm, tác phong vô cùng gọn gàng không nghi ngờ quyết định của cao tăng.

- Tà hộ pháp Chu Thái Long có việc cần báo!

- Nói.

- Bẩm! Do địa bàn thu hẹp nên thu nhập bốn bang bị ảnh hưởng trầm trọng, thiệt hại to lớn, các thành viên bắt đầu có tiểu tâm, phản đồ cũng ngày một nhiều, thuộc hạ cũng đã giết một răn trăm nhưng kết quả vẫn không khả quan.

Ngập ngừng một chút, Chu Thái Long dứt khoát nói tiếp:

- Thiết Kinh Bang đang thất thế, đánh mất địa bàn, lại nghe tin bang chủ bị ám toán nên nhiều kẻ có tâm tư khác cũng là chuyện khó tránh khỏi. Thậm chí nhiều kẻ có lòng trung thành nhưng bị địch thủ chèn ép thanh lọc không chết thì bị thương, Sĩ khí và ý chí của bang chúng vì thế mà hao mòn, nếu tình thế loạn trong giặc ngoài này không được giải quyết thì chắc chắn Thiết Kinh Bang sẽ tan rã. Mong bang chủ sớm có quyết sách.

Rõ ràng Thiết Kinh Bang hiện đang lâm vào một tình thế sống còn và có nguy cơ diệt bang nếu không thể giải quyết những khó khăn này. Thiết Ba lúc trước khi chết cũng chưa chắc đã giải quyết được những vấn đề nan giải này.

Thiết Ba đứng dậy nói:

Lúc này, lòng người hoang mang, căn cơ lung lay, tứ bề nguy nan. Thiết Kinh Bang đã rơi vào thế bị động cần phải giành thế chủ động. Tuy nhiên lúc này cũng không thể manh động. Mọi việc cứ chờ kết quả của cuộc ước hẹn ba ngày sau rồi tính tiếp.

Trong lòng Trác Tru Trình vô cùng khó chịu và cực kỳ buồn bực. Tưởng như tìm được chốn dung thân tốt cùng một cái bình phong tốt là Thiết Ba và ngôi nhà ổn định Thiết Kinh Bang thì lại hóa ra là một căn nhà lều xiêu trước cơn bão. Mà một tên kiếp trước là bảo vệ và kiếp này là một đứa trẻ sáu tuổi thì chắc chắn bất lực trước hoàn cảnh không mấy vui này.

Như thói quen cứ việc gì thì lên mạng cáo phỉm của người hiện đại, Trác tiểu tử liền truy vấn Khò Khò. Hắn nhận được một câu trả lời bất ngờ:

- Khó quá bỏ qua.

- WTF!

- Tình hình bây giờ, tạm thời buông bỏ, thỏa hiệp là tốt nhất. Chúng ta nên làm thế này, thế này và thế này...

- Hắc hắc, hay hay.

Nghe xong kế hoạch, Trác Tru Trình cười gian, nụ cười không nên có ở đứa trẻ sáu tuổi. Cũng thật không ngờ cái hệ thống AI này nham hiểm vô lễ. Nếu mà thành công thì Thiết Kinh Bang chiêm chệch độc bá Cù La Thành rồi, khi đó tha hồ mà hưởng thụ tiền bạc, mỹ nữ khả khả. Trác Tru Trình vô si tự sướng trong đầu, hẳn quên mất mình là đứa trẻ sáu tuổi chưa dậy thì.

Lôi Phong Đường, tam đương gia Tô Vũ, khoảng hai mươi tuổi, mặt thon và góc cạnh, giống đại đương gia Tô Kinh sáu phần, chỉ khác trên mép đang đưa cọng râu gián đang lo lắng hỏi:

- Đại ca! Nhị tỷ lúc này nếu xuất quan và đột phá Cửu Cấp Luyện Khí tiến vào Ngưng Dịch Kỳ thì sẽ là một trợ lực lớn cho ta tranh bá Cù La Thành. Nhưng mà nhị tỷ đã bế quan khá lâu rồi, liệu có vấn đề gì không?

Tô Kinh ngồi ở thượng vị, dáng vẻ bình tĩnh, như nắm chắc nói:

- Tam đệ yên tâm, Tô Nguyệt tuệ chất lan tâm, thiên tư muội ấy so với ta chỉ có hơn chứ không kém. Việc đột phá chỉ là thời gian mà thôi. Chỉ mong là kịp thời đến lúc... À ta cảm nhận tên Vương Thành lĩnh lực giao động bất thường, rất có thể hắn cũng sắp đột phá rồi. Chuyện này thật là không thể nào mà, cái tên đầu trâu đó quả thật là vận cứt heo mà.

Cuồng Long Hội, nơi tổ đường, hội chủ Vương Thành đang ngồi yên xếp bằng bỗng hét lên một tiếng, lĩnh lực cuồng bạo phóng xuất như phong bạo, nhưng thật kỳ lạ là mọi vật dụng và bài vị trên linh đường đều không di động một ly, như có một thế lực nào che chắn giấu giếm

Vương Thành nhìn không được bật dậy múa vài quyền. Trong không khí loạn thành những tiếng vút vút như dao cắt. Có thể thấy trên nắm tay Vương Thành có một lớp khói mờ mờ, dấu hiệu lĩnh khí phóng xuất đặc trưng của Ngưng Dịch Kỳ. Hắn nhìn không được cười to một tiếng:

- HA HA HA...

Sau lưng hắn bỗng xuất hiện một gợn mica mai:

- Người cười cái gì?

Chương 9: Lão Tổ Vương Gia

Vương Thành nhìn không được bật dậy múa vài quyền. Trong không khí loạn thành những tiếng vút vút như dao cắt. Có thể thấy trên nắm tay Vương Thành có một lớp khói mờ mờ, dấu hiệu linh khí phóng xuất đặc trưng của Ngưng Dịch Kỳ. Hắn nhìn không được cười to một tiếng:

- HA HA HA...

Sau lưng hắn bỗng xuất hiện một giọng mỉa mai:

- Người cười cái gì?

Vương Thành giật mình xoay người lại nhìn nhưng lại không thấy bóng dáng của một ai nhưng hắn vẫn cung kính chấp tay:

- Ta chỉ là vui quá mà thôi, lão tổ tông có gì dạy bảo, xin cứ nói.

Giọng nói già nua thần bí có vẻ không vui:

- Hừ! Thật không có tiền đồ. Chỉ mới tấn cấp Ngưng Dịch Kỳ, đến linh lực còn chưa làm chủ được mà còn ở đó tự đắc.

Vương Thành xấu hổ nhận sai:

- Lão tổ nói phải, con xin khác ghi giáo huấn của người.

Tên Hội Chủ Cuồng Long Hội này nhìn giống như một con chó con vậy, có cho hắn an thêm gan hùm mật gấu thì hắn cũng không dám trả treo với vị lão tổ vốn là "ông nội của ông nội" của hắn. Qua bốn năm đời họ Vương, cứ tưởng lão bắt tử này đã cháu tổ tiên rồi. Ai nghĩ Vương Kháp, một thành viên dòng chính họ Vương bị mất tích, đến bây giờ chỉ còn lại cái tên trong từ đường vậy mà còn sống nhăn, lại còn trở thành một tuyệt thế cao thủ trăm tuổi.

Nếu tính bối phận thì Vương Thành phải gọi Vương Kháp là thúc tổ. Nhưng Vương Thành cũng không ngu, bỏ đi chữ "Thúc" thì có thể kéo gần quan hệ hơn. Và lại, đã qua mấy thế hệ, Vương Kháp cũng không từ chối cách gọi đó là được. Đây cũng là một bước thăm dò của Vương Thành, hắn khẳng định đến bảy phần là Vương Kháp không có sinh con đẻ cháu cái gì cả, vì nếu có cháu ruột thì hắn sẽ có khúc mắc ở vấn đề xưng hô để lộn xộn này ngay. Cơ hội trục lợi của Vương Thành từ đó càng nhiều hơn.

Cho nên mới nói, Vương Thành lỗ mãng, tục tằn cũng chỉ là cái vỏ bọc bề ngoài, để che giấu cái tâm cơ thâm trầm sâu sắc bên trong mà thôi. Đối với Vương Thành thì tên Dương Kiên kia lại tính là tuổi già, có khi bị hắn đùa chết cũng không biết. Vấn đề hiện nay Vương thành đề ý chính là lão bắt tử Vương Kháp này muốn gì mà thôi.

Không có lý do gì tự nhiên một tên bỏ nhà ra đi hơn tám chục năm lại tự nhiên về nhận tổ quy tông nhảm chán như vậy. Chắc chắn phải có lý do, chỉ là Vương Thành thăm dò mãi mà chưa được mà thôi. Nếu nắm được lý do đó thì cũng dễ dàng cho tiền đồ của hắn về sau.

Bộp.

Một thẻ ngọc và một cây thương bay tới, theo quan tính Vương Thành giờ tay chop lấy kèm theo đó là giọng nói của Vương Kháp:

- Đây là pháp kỹ: Thiết Thủ Thần Thương, luyện được năm thành thì có thể dùng thương khai kim phá thạch lấy một địch trăm. Còn thanh pháp khí Ngân Tuyết Thương làm từ Hãn Thiết tinh này sẽ khiến cho linh khí của người phóng xuất ra hàn băng chân khí có tác dụng làm chậm, gây trở ngại cho địch thủ. Người tự lo đi, có gì không hiểu ta sẽ bổ sung.

Nói xong thì không còn lên tiếng, giống như Vương Kháp đã đi mất. Để lại Vương Thành mừng rỡ như cầm được hai bảo vật.

Trước nay hắn chỉ biết tu luyện để có một thân man lực được linh khí rèn thể, khi chiến đấu thì cùng lắm là những võ kỹ cơ bản. Có thể nói những lúc ấy hắn chẳng khác gì những con trâu đấu đơn thuần, nay có được một pháp khí và pháp kỹ này bảo sao hắn không vui. Chỉ riêng hàn băng khí có thể làm chậm của Ngân Tuyết Thương thì quá tuyệt vời. Giả sử hai người thực lực ngang nhau nhưng bên kia lại bị cản trở chậm lại dù chỉ một chút thôi cũng là rút xuống hạ phong, có khi là thất bại. Nói như vậy có nghĩa là sau này Tô Kinh và Thiết Ba kia cũng không phải là đối thủ của hắn nữa. Nền điều này khác gì một trợ lực lớn cho Vương Thành để hắn tranh đấu mở rộng Cuồng Long Hội.

Phụ Thành Chủ, lúc này thành chủ Triệu Thiên Hùng không ngồi trên vị trí cao nhất trong sảnh mà đứng khúm núm như một con ếch ương đồ mờ mờ giữa sảnh. Trên chủ vị là một trung niên tầm bốn mươi sáu tuổi, khí thế bạt thiên cân, thân hình hơi lùn nhưng rắn chắc cộng thêm hắn đứng trên bậc thang cao nên Triệu Thiên Hùng nếu muốn nói chuyện cũng phải ngược lên. Nhưng Triệu Thiên Hùng dám người lên nhìn người này sao? Người này là Đỉnh chấp sự ở Phiến Thiên Phái, người nâng đỡ hắn làm Thành Chủ Cù La thành, cũng có khả năng một cước đạp Triệu Thiên Hùng rơi khỏi cái ghế thành chủ mà hắn đang ngồi.

Đỉnh chấp sự liếc mắt nói:

- Được rồi, ngồi một nhà cạ, người không cần khách sáo! Hôm nay ta giao cho người một nhiệm vụ quan trọng.

Triệu Thiên Hùng cung kính đáp:

- Nguyên ra sức vì ngài.

Hắn không nói nguyên ra sức vì bốn môn (Phiến Thiên Phái) mà nói nguyên ra sức cho họ Đỉnh, cũng đủ biết là Triệu Thiên Hùng thuộc phe cánh Đỉnh chấp sự, cũng có nghĩa Phiến Thiên Phái chia nhiều phe cánh tranh đấu nhau. Lòng trung thành không tập trung cùng một chỗ.

Cũng là một cách thể hiện lập trường của họ Triệu.

Đỉnh chấp sự hài lòng nói:

- Tốt, xong việc lần này, ta sẽ không bạc đãi nhà người. Lần này bản môn ngoài việc chuẩn bị cho việc tuyển đệ tử còn dò la được tin tức quan trọng.

Nói xong, Đình chấp sự dừng lại một chút rồi tiếp tục:

- Có vài tiểu tốt lau la của Hắc Liên Giáo trà trộn vào địa bàn Phiên Thiên Phái ta, trong đó có Cù La thành này, mục đích chưa rõ. Cho nên lần này nếu chúng ta bắt được vài tên hỏi ra được tin tức gì thì cũng sẽ có công với bốn phái. Người hiểu chứ?

Hắc Liên Giáo, một tiểu giáo ở biên cương tái ngoại, tín đồ chia làm nhiều cấp, chuyên thờ Hắc Liên Thánh Hóa một loại dị hóa thời cổ đại. Nghe nói mỗi lần loại dị hóa này xuất hiện là Tu Chân Giới một lần xảy ra gió tanh mưa máu, cường giả rơi rụng như sao trời. Lần cuối cùng cũng rất lâu rồi, loại dị hóa này xuất hiện đã tiêu diệt gần một nửa tu sĩ của tu chân giới, cuối cùng cũng bị đại năng của phe Chánh Đạo liên hợp phong ấn. Địa điểm phong ấn vốn là bí mật không một ai biết. Hắc Liên Giáo cũng từ đó biệt tích đến tái ngoại trở thành một tiểu giáo bị tu sĩ truy sát không ngừng. Không ngờ đến lúc này, Hắc Liên Giáo một lần nữa trỗi dậy, liệu tu chân giới còn yên ổn? Chẳng lẽ Hắc Liên Ma Hóa đó lại hiện thế hay sao?

Triệu Thiên Hùng giật mình đánh thót, nhưng rất nhanh đã che giấu được. Hắn dứt khoát trả lời:

- Thuộc hạ tuân mệnh.

Đình chấp sự hài lòng gật đầu nói:

- Không còn chuyện gì thì người lui đi.

Triệu Thiên Hùng ngáp ngừng một chút lại lấy ra một cái túi dâng lên cho Đình chấp sự:

- Một chút hiếu kính, mong Đình chấp sự nhận cho.

Đình chấp sự vô tư nhận lấy cái túi và mở ra tại chỗ, nhìn vào một lát rồi gật đầu bảo:

- Tốt! Người làm thành chủ cũng không dễ dàng gì, sau này có cơ hội ta sẽ...

đoạn sau hắn nói nhỏ vào tai Triệu Thiên Hùng làm Triệu Thành Chủ mừng quýnh mà gật đầu lia lịa:

- Tạ ơn Đình chấp sự, ta sẽ không làm ngài thất vọng.

Trên một ngọn tiểu sơn cách Cù La Thành không xa, một bóng đen đang lao vun vút qua những hàng cây và bụi gai nhưng không để lại một dấu vết gì, nhìn tốc độ không khác một con báo trong rừng. Đến một gốc tối om, bóng đen kia dừng lại một chút và quay phắt lại, chắc chắn không phát hiện ra một ai thì mới đi tiếp. Một lúc sau bóng đen lại về đúng chỗ cũ, rõ ràng là hắn đã đi lòng vòng nhiều lần. Cuối cùng hắn đáp xuống một gốc cây, chui vào một bụi cỏ và mắt nhắm không nhìn thấy ra. Được một lúc, một bóng đen khác nhịn không được đáp xuống gốc cây ấy tìm tòi nửa ngày không phát hiện ra gì thì bực mình hừ một tiếng và bỏ đi. Cách đó khoảng trăm mét có một cái hang nhỏ chỉ bằng nửa người chui qua, quả thật nhỏ như lỗ cho chui, vậy mà không biết sao trong hang lại rộng khoảng hai mươi mét có ba người đang ngồi với nhau, không biết bọn họ làm thế nào mà vào hang được. Trong hang tối om om không nhìn thấy cả ngón tay.

Kẻ đầu tiên lên tiếng:

- Có biết tên nào theo đuôi không?

Kẻ thứ hai giọng hơi gắt:

- Ngoài lũ Phiên Thiên ra thì còn ai, đây là địa bàn của bọn chúng mà.

Kẻ thứ ba im lặng không nói: (...)

Kẻ thứ hai lại lên tiếng:

- Mục nội nhà nó, báo hại lão tử quanh co lòng vòng một hồi mới cắt được cái đuôi đó. Nếu không giờ này ta đã cùng Mân Mân của ta hé hé...

Kẻ thứ nhất lại lên tiếng:

- Nói chuyện nghiêm túc đi, đã dò la được gì chưa?

Kẻ thứ hai bực nhọc đáp:

- Dò la được cái gì chứ, chắc bên mấy thành kia cũng thế thôi. Tiểu Thư là một đại cao thủ, bỏ nhà ra đi lại còn biết dịch dung. Tim kiếm thế này khác gì mò kim đáy bể.

Kẻ thứ ba im lặng nãy giờ bỗng cắt ngang:

- Không tìm được cũng phải tìm, tiểu thư là Thánh Nữ, không thể có chuyện gì, nếu có gì xảy ra, cái đầu của các người mang lót đất là vừa.

Kẻ thứ nhất và thứ hai sợ hãi đồng thanh nói:

- Dạ! Tiểu nhân rõ.

Kẻ thứ ba hừ lạnh:

- Hừ! làm việc cho tốt, lần này tiểu thư ra ngoài có mang theo nhiều thứ... không được để mất.

Nói xong không chờ hai người kia trả lời đã biến mất như cô hồn dã quỷ.

Hai tên còn lại, mồ hôi chảy ròng ròng, cũng không dám nói thêm câu nào, chỉ sợ kẻ kia còn chưa đi, lỡ hớ câu nào là chết câu đó.

Mà lúc này, Trác Tru Trình đang rơi vào tình cảnh dở khóc dở cười.

Trong phòng khách quý Thiết Kinh Bang, Trác Tru Trình, một tiểu tử sáu tuổi nhưng tâm hồn người lớn đang xem phim người lớn, đích thật là xem phim người lớn thứ thiệt. Người ta xem phim chỉ là bằng thị giác (mắt) và thính giác (tai) còn hắn thì xem phim bằng cả năm giác quan luôn. Vì sao ư? Sự tình vốn là thế này. Chương sau kẻ tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tử Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Tri kỷ của Thiết Ba

Thiết Ba đang lúc về phòng nghỉ ngơi thì thấy trong phòng có người. Hắn nghỉ ngơi có thích khách nên bèn gọi người đến vây bắt. Nào ngờ sau khi bố trí thiên la địa võng thì mới biết bên trong là hai cô nương tri kỷ của Thiết Ba (gái bao) được hán chiêu chuộng xưa nay. Nếu bây giờ mà đuổi đi thì sợ bị bang chưởng nghi ngờ. Thế là Khò Khò nhà ta kiêm luôn nhiệm vụ chăm sóc hai người đẹp. Bị Trác Tru Trinh cười chọc quê vào mặt nên Khò Khò qua thân xác của Thiết Ba làm đủ kiểu JAV sau đó truyền tải toàn bộ hình ảnh, âm thanh, cảm giác, v.v... về cho Trác tiểu tử.

Từ cảnh hai á bị lột đồ rồi bị Thiết ba song phi, rồi dùng miệng, rồi vết máng, dùng tay rồi thọc lét, thậm chí là cảm giác chỗ bộ phận tiểu đệ nhất nhất đều bị đưa đến cho Trác tiểu ca nhà ta. Trác tiểu ca tức thì được hưởng thụ toàn bộ cảm giác đó, nhưng mà cơ thể hắn vẫn chỉ là một tên nhóc sáu tuổi. cái cảm giác sướng khoái nữa vời còn tệ hơn một tên dâm tặc đang khoái lạc sắp lên cao trào mà lại... không được là không được.

Còn Lâm Nguyệt và Ánh Loan hai nàng tri kỷ của Thiết Ba thì thật bất ngờ. Tình lang của mình hôm nay khác với mọi khi. Lúc trước, lão cũng chỉ tụt quần và vỗ vập lao vào như một con cạp, đến khi xong chuyện thì nằm vật ra như con chó chết mà thờ phỉ phò rồi phỉ phò sau đó chìm vào giấc ngủ. Hai nàng chả khác gì nô lệ tình dục, như món đồ chơi của gã, nên chẳng có tình cảm gì.

Hôm nay không hiểu Thiết Ba bị làm sao, khúc dạo đầu đã thủ thi những lời yêu đương ngon ngọt rồi vuốt ve, rồi từ từ, mò mẫm, lâu lâu lại hỏi thăm, quan tâm cảm giác của các nàng. Nhận được sự quan tâm ấy, tâm hồn các nàng như nhũn ra thành bột, cho đến lúc gã từ từ đưa lưỡi vào miệng thì tâm hồn thiếu phụ đã gục ngã, đến lúc gã tấn công vùng nhũ hoa thì các nàng như liệm đi, cái lưỡi điệu nghệ cùng cái cầm đầy râu khiến cho các nàng suốt mấy lần lên đỉnh thiên thai. Đến khi gã lần mò xuống vùng cấm và thọc lưỡi vào thì ôi thôi, từng cơn giật giật như sóng vỗ làm nàng nào nàng nấy phun trào, cong người tới mấy lần, nhìn khuôn mặt đầy d*m thủy của gã mà thấy yêu quá cơ.

Ở cái xã hội này, nam nhân là tất cả, nữ nhân chỉ là đồ vật, kẻ yếu chỉ là kiến cỏ. Một gã nam nhân còn là bang chủ một bang lớn nhất nhì Cù La thành lại vục mặt vào (.) thì sướng khoái cỡ nào chứ. Hai nàng khó mà tưởng tượng mình được đãi ngộ như thế. Hai nàng nghĩ: "Huynh ấy phải yêu mình lắm mới làm được vậy" sự hạnh phúc xâm chiếm linh hồn vô tình khiến các nàng đã trao hết tấm lòng cho gã đàn ông trong lòng.

Lâm Nguyệt và Ánh Loan, nào biết Khò Khò chỉ là mấy móc đưa những tư thế làm tình hiện đại áp dụng cùng nghệ thuật câu dẫn phụ nữ ra áp dụng chứ thực sự không có suy nghĩ phức tạp gì. Đến khi Khò Khò áp dụng những tư thế "hardcore" thì nó cảm nhận được có thể xâm chiếm điều khiển được suy nghĩ hai nữ nhân này theo cách tự nhiên nhất. Thế là nó cài đặt những suy nghĩ trung thành vào đầu hai á này mà hai á không thể biết được. Sau này, hai nàng này sẽ coi Thiết Ba như một vị thần sống mà tôn thờ.

Vì sao Khò Khò lại làm vậy? Kẻ bên cạnh Trác Tru Trinh phải là kẻ đáng tin nhất, nhất là người cùng giường với Thiết Ba. Người xưa luôn đề phòng kẻ tiểu nhân và đàn bà không phải không có lý do. Từ đây Trác Tru Trinh mới biết Khò Khò còn thu phục được người sống nếu người đó đang thả lỏng tinh thần và có thể là đang lên đỉnh sung sướng. Quả là một chức năng tuyệt vời ông mặt trời. Nhưng mà bây giờ chỉ thu phục những phụ nữ kia để trung thành với Thiết Ba mà thôi. Còn Trác Tru Trinh chỉ là một tiểu tử nhóc con, bộ phận ấy vẫn chưa có khả năng xông pha được, thật đáng tiếc.

Sự việc chưa dừng ở đó, đến khi nghe Thiết Ba dụ dỗ hai nàng dùng miệng "đá bì" cho hắn rồi, thối sáo thật điệu nghệ. lúc đầu hai nàng cảm thấy thật ghê tởm, thế nhưng sau khi được Thiết Ba dùng mồm "động viên" bằng hành động thiết thực nên các nàng cũng có qua rồi có lại. Mỗi đầu khi Lâm Nguyệt đưa đầu lưỡi đến đầu khất thì cảm thấy một mùi khai khoái đậm chất đàn ông truyền tới, sau đó là một vị mặn đặc trưng của một hỗn hợp chất lỏng của ba người khi giao hoan lúc này xâm chiếm đầu lưỡi, kích thích dây thần kinh của nàng. Sau đó, cái vật cứng ngắc đầm đầm ngoáy ngoáy, từ từ tiến sâu vào cổ họng khiến Lâm Nguyệt trợn mắt nghệt thờ. Rồi nàng được Thiết Ba bày cách nuốt trọn tờ rym, nàng cảm nhận một niềm tự hào khi chinh phục được một điều gì đó thiêng liêng. Nàng nghĩ:

- Ta làm được rồi. Bự quá, con quái vật này là của ta ô ô...

Bất chợt nước mắt hạnh phúc của Lâm Nguyệt trào ra. Lúc này, Ánh Loan đang thưởng thức hai viên chôm chôm đầy lông lá cùng vị mằn mặn của mùi nước mắm trong khóe quần người đàn ông. Theo hướng dẫn của Thiết Ba, cái lưỡi của nàng đang mon tròn vuốt ve những đường gân giữa bìu và hậu môn. Nàng cảm nhận một mùi vị đặc trưng khá nặng. Còn gã Thiết Ba lúc này đang giật giật từng thớ thịt. Linh hồn của Khò Khò trong gã tận hưởng sung sướng cũng không quên truyền đạt cảm giác đó về cho Trác Tru Trinh. Bên này Trác tiểu ca người nóng bừng như muốn nổ tung, toàn thân tức tưởi không chỗ phát tiết, sướng như một cực hình.

- Ô ô! Ta sướng ứ ứ...

Thiết Ba gồng mình nhẹ nhàng chộp lấy đầu của Lâm Nguyệt, ghì sát thọc sâu vào cổ trong cổ họng nàng mà bắn từng đoàn từng đoàn quân nồng nặc tinh nhuệ vào trong. Đến lúc nhìn Lâm Nguyệt xô ra và ho sặc sụa làm hắn mất kiên nhẫn mà run rẩy tờ rym, bên trên còn dính dính chất nhầy tinh khiết. Lâm Nguyệt lần đầu cảm nhận được sự mạnh mẽ của đàn ông, một cô cảm giác nóng rát trôi qua cổ khiến nàng muốn nôn mửa sau đó làm một cảm giác kỳ lạ lâng lâng từ việc nuốt t*ng trùng, thật khó tả.

Ánh Loan sau đó xoay người lại, nàng nghiêng thế sáu mươi chín, đôi môi hồng ngậm con rồng con đầy chất tinh khiết mà mút soàm soạp, trong lưỡi đánh qua đánh lại, bên dưới nàng dùng hai đùi kẹp đầu tinh lang mà ghì, mà chà xát, chất nhầy trong động thiên tuôn ra ào ào, khiến cho khuôn mặt Thiết Ba như bị bôi mỡ, tí nữa khiến hắn chết ngộp trong d*m thủy của nàng. Chịu không nổi nữa, Thiết Ba há miệng cắn vào cái hột đậu xanh trong miệng làm Ánh Loan giật nảy mình gào rú:

- Á á, chết thiếp rồi, trời ơi sướng quá.

Càng được thế nàng càng kẹp chặt hai đùi lại, Thiết Ba chưa được giải thoát bèn đưa cái lưỡi thô bỉ tấn công vào giữa suối nguồn d*m thủy, bên ngoài là bộ ria của hắn đang cọ xát mép âm d*o theo chuyển động cái miệng của hắn. Càng như thế Ánh Loan càng sướng, càng tuôn ra d*m thủy. Nàng như bị vật khô người cho việc tuôn d*m thủy.

Thiết Ba phải ngóc cái mũi ra khỏi cái khe đầy cỏ xanh để thở, nếu không hắn sẽ chết ngộp hoặc chết đuối mất. Lâm Nguyệt nhìn thấy lỗ mũi hắn chui rõ khỏi âm vật của Ánh Loan để thở tí nữa là cười chết. Tiếng "phì phẹt" do không khí chạy qua lỗ mũi và dây âm vật của Ánh Loan nghe vô cùng đầm dật làm con lũng của Lâm Nguyệt lại trĩu dầy.

Hai con đàn bà như đã thủ đêm hôm đó như được ăn no đủ.

Tờ mờ sáng, Trác Tru Trinh như được giải thoát, lỗ mũi của hắn lúc này bị chảy máu lại lãng, may mà mạch máu chưa vỡ. Cái thân xác sáu tuổi của hắn vậy mà chịu đựng nỗi cực hình như vậy, bất tỉnh nằm đó như chó chết. Không chết là may. Thiết Ba thì chắc không lết xuống giường được, còn Khò Khò thì mất tâm, có lẽ nào hệ thống siêu đẳng lại quá tải vì tình dục? Chắc là không đâu.

Khoảng gần bữa trưa thì Trác Tru Trinh tỉnh dậy, điều đầu tiên là hắn nhớ nước bọt phì báng:

- Mẹ nó chứ! cái hệ thống dâm dật, nhiều tư thế làm tình khôn kiếp vậy mà cũng moi ở đâu ra được. Nhưng mà... nghĩ lại quả thật là, sao ta lại cảm thấy thích thích thế nhỉ?

Cậu nhóc đầu biết cái đầu của mình đã bị hệ thống bị ối, vô si Khò Khò bắt đầu nhuộm cho đen tối mất rồi.

Ngồi dậy, rửa mặt vội vàng thì Trác tiểu ca thấy một một mớ máu đã khô dính trên bàn tay mà lắc đầu ngao ngán nói:

- Ấy, có hại cho sức khỏe quá. Không thể để tình trạng này xảy ra nữa.

Ngoài cửa bỗng có tiếng gõ cửa:

- Cốc Cốc

- Vào đi

- Thiếu gia người đã thức.

- À ừ

Trước mặt Trác Tiểu Ca là một tiểu la lị mười lăm mười sáu tuổi còn chưa phát dục đầy đủ. Nàng mặc một bộ đồ màu trắng của hầu gái, khuôn ngực hơi nhỏ ra chứ không quá cỡ, có lẽ vì gia cảnh khó khăn nên ăn ít, vòng eo mình dây điển hình, đôi chân hơi thân dài, mái tóc xanh được chải chuốt gọn gàng đơn giản và buộc ra phía sau. Đôi mắt hai mí to và đẹp, môi hình lưỡi liềm ngược thoáng vẻ đượm buồn, sống mũi khá cân và thẳng. Điển hình của tuổi thanh xuân bị vùi dập bởi cuộc sống cơ hàn.

Nhưng mà, Trác tiểu ca phải ngược nhìn lên vì hán cũng chỉ là đứa trẻ sáu tuổi.

- Á a a a...

Nha hoàn la lên làm Trác tiểu ca giật mình hỏi:

- Người la cái gì thế?

Tiểu nha hoàn chỉ tay vào mặt Trác tiểu ca nói:

- Máu, thiếu gia người bị chảy máu.

- Há, đâu?

Nói xong hán đưa tay lên lên mặt xoa vài cái thì thấy máu từ mũi vẫn còn rỉ ra.

- Thiếu gia à, người bị chảy máu cảm đó, có lẽ bị nhiệt hỏa quá cao, ta hồi nhỏ cũng hay bị.

- À...

- Để ta cầm máu cho thiếu gia.

- (...)

Trác Tru Trình nằm ngửa cổ trong lòng tiểu nha hoàn, bàn tay thon nhỏ của nàng để lên trán Trác tiểu ca khiến cho hán càng thêm khó xử, vì trước mặt hán là bộ ngực của nàng. Mùi dạ lý hương thơm ngát thoang thoảng, hơi ấm dưới đầu không biết là từ đâu. Ánh mắt trù mến.. Ách

- Mẹ ơi, ta bị dục hóa thiếu thân, nàng còn chứa kiêu này chắc ta toi đời mất.

Tất nhiên Trác tiểu ca chỉ suy nghĩ trong đầu mà thôi, nhưng máu mũi lại càng chảy ra hung hăng hơn nữa.

- Ấy, sao lại chảy máu nhiều hơn rồi? Không được, để ta đi gọi đại phu.

Nói xong, tiểu nha hoàn vội đặt nhẹ Trác Tru Trình lên giường, sau đó chạy đi. Một lúc sau, khi máu mũi của nhóc Trác đã bắt đầu cầm thì trong đầu truyền lại hình ảnh Thiết Ba thức dậy chứng kiến hai thân hình lửa lò của Lâm Nguyệt và Ảnh Loan bên cạnh.

Máu mũi của nhóc Trác lại cuồn phun. Kiêu này chắc lại mất máu mà đầu thai chuyển kiếp mất.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tử Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Hắc Liên Giáo Thánh Nữ

Vì chảy máu cam nặng mà Trác Tru Trình sau khi uống thuốc của đại phụ liền ăn canh sâm bổ lượng rồi nghỉ ngơi đến chiều tối. Cả ngày nằm trong phòng chán ngấy nên hán muốn ra ngoài dạo chơi cho "tiêu com". Nhưng còn ám ảnh từ dạo bị bắt làm nô lệ nên hán đi lòng vòng trong hoa viên của tông đã Thiết Kinh Bang.

- Chậc, thức ăn cô đại không có bột ngọt khó ăn chết được. Cũng may là thịt nướng vẫn ngon như thường.

Vừa đi vừa lăm nhăm bỗng nhiên hán thấy trong gốc cây gần hòn giả sơn có một con vật hình thù kỳ lạ.

Con vật này hình giọt nước nhưng to như ngực đàn bà. À không, là to như bánh bao, phì phì, hòm qua bị Khò Khò "rửa não" nên giờ vẫn còn dậm dật chưa phai. Nó có hình màu hồng nhạt, hơi đục và có hai con mắt. Trông giống một loại Pokémon vãi tè.

Hán tò mò chạy đến định bắt mang về nhốt chơi thì nó lền nhún nhảy, lùi đi. Trác Tru Trình đuổi theo thì bị nó lòn háng và vồ hụt. Mấy lần xem chụp ếch khiến hán tức điên người.

Có lần hán tưởng chừng như đã bắt được con dị thú đó thì nó lại trơn trượt như cá trê tuột khỏi tay. Những lúc ấy, nó nhìn hán bằng ánh mắt bực vơ lè.

Lúc này Trác tiểu ca bỗng nghe tiếng nước chảy róc rách thì ngẩn mặt nhìn xung quanh. Hắn giật mình vì khung cảnh lạ lẫm xung quanh.

Nơi này sương khói mờ ảo, cổ thụ cao dày như rừng nguyên sinh. Điều này là không thể nào. Tổng đà Thiết Kinh Bang là ở Cù La Thành, là bên trong Cù La Thành, từ cửa tổng đà đến cửa thành của phải hơn vạn mét. Nói chơi hay sao mà mới đó hắn lạc vào một khu rừng như cổ tích thế này.

Cảm thấy trong lòng đang báo động, Trác Trình liền triệu hồi Khò Khò, sau một lúc Khò Khò thông báo:

- Chủ nhân đang lâm vào ảo cảnh do Ảo Thú Hồng Vũ tạo nên.
- Ảo Thú Hồng Vũ? Là con gì?
- Ảo Thú Hồng Vũ là một sinh vật vu cổ thuộc thế giới này, Nếu tiến hóa có khả năng sát thương tinh thần khó lường. Cấp thấp thì chỉ có thể tạo ra vài ba ảo cảnh đánh lừa ảo giác địch thủ mà thôi.
- Vậy làm sao để thoát ra khỏi ảo cảnh?
- Chủ nhân chỉ cần lấy nước tiểu rửa mặt.
- ...
- Tất nhiên chỉ nước tiểu đồng tử mới có tác dụng.
- ...
- À! Ta có thể hóa giải ảo cảnh này được.
- Nếu mi có thần xác, ta sẽ cho ăn đập.
- Ày, chủ nhân đừng nóng. Đùa tí cho bớt căng thẳng ấy mà.
- Hệ thống mà cũng biết đùa sao?
- Chớ coi thường ta, ta cũng có ý thức mà, thậm chí còn thông minh và đẹp trai bất thành lính nữa kìa.
- ...
- Được rồi, để ta làm.

Lúc này con người của Trác Tru Trình bắt đầu hiện ánh vàng. Rất nhiều sóng điện mắt thường không thấy tác động lên ảo cảnh. Ảo Thú Hồng Vũ núp gần đó kêu lên một tiếng đau đớn. Ảo cảnh sụp đổ. Mọi thứ xung quanh trở về nguyên hình, vẫn là hoa viên của Thiết Kinh Bang. Còn con dị thú màu hồng thì nằm gần đó bất tỉnh. Trác Tru Trình bước tới đưa tay cầm con dị thú lên, một tia tinh điện len lỏi vào trong cơ thể nó. Con dị thú đã bị Khò Khò thu phục.

Trong ký ức dị thú hiện lên một hình ảnh của một thiếu nữ đang trần truồng tắm rửa trong một căn phòng, nó sau đó từ trong túi thú của nàng mà tự thoát ra trốn đi, sau đó thì lưu lạc đến gặp Trác Tru Trình.

Trác tiểu ca lúc này làm gì mà quan tâm đến những thông tin Khò Khò cung cấp. Hắn chỉ đang ngẩn ngơ với hình ảnh thiếu nữ trần truồng kia mà Khò Khò lấy từ trong ý thức của con dị thú màu hồng.

Quả là tuyệt phẩm. Dù chỉ là nhìn thấy đằng sau mà thôi.

Mái tóc màu đen mượt kia làm hắn nhớ đến vẻ đẹp Á Đông Huyền Bí của những người phụ nữ kiếp trước. Cái mông tròn lẳn đề lên vùng tối bị che bởi hơi nước, Thân hình siêu nghệ thuật giống tác phẩm lục bình trần quý trong bảo tàng. Nhất là hình bóng sen màu đen óng ả trên gò mông cao ráo trắng bóc kia.

Tức là không nhìn thấy khuôn mặt, chắc có lẽ là mỹ nữ hiếm thấy đây. Vì linh trí của con Ảo Thú Hồng Vũ này không được cao nên hắn cũng không moi được thêm thông tin gì về cô gái kia nữa.

Khò Khò lúc này cười gian hiền kể thà con dị thú này về cho chủ cũ. Trác Tru Trình vỗ hai tay vào nhau khen:

- Tuyệt! Ý hay.
- Không biết từ lúc nào hệ thống vô si Khò Khò đã làm hư chủ nhân là hắn mất rồi. Một thằng mê gái dâm dật khi mới sáu tuổi từ đó mà xuất hiện.

Quả nhiên là tài không đợi tuổi.

Con dị thú được Khò Khò giao nhiệm vụ quay trở về với chủ nhân cũ đảm nhiệm nhiệm vụ thiêng liêng mới nhất của chức nghiệp Boss: Camera quay lên con sen.

Lãnh Nguyệt đang ngâm mình trong thùng nước ấm mà hương thụ cảm giác thư giãn thì "Ừm" một cái, cục cưng của nàng ở đâu nhảy vào thùng nước. Nàng vui vẻ cười tít mắt ôm lấy nó vào lòng mà cười nói:

- Tổ Tổ à, nhà ngươi hư quá, lại chạy đi đâu mới về thế hả? Nếu bị người ta bắt mất thì sao hả?
- Ừ ừ ừ.
- À, ý người nói ngươi ở trong túi thú của ta buồn quá hả? Ai da, xin lỗi nha, ta quên mất nhà ngươi, ha ha hi hi đừng giận ta nhé.

Vừa nói nàng vừa nựng Hồng Vũ thú, còn nựng như thế nào ấy à, tất nhiên là ôm vào ngực và dí vào mặt lắc qua rồi lắc lại. Nàng không để ý, trong ánh mắt Hồng Vũ thú có một tia tiêu cự khác thường. Sự dễ thương của nó cướp mất hết sự dễ phòng của nữ giới.

Bên kia, Trác Tru Trình lại bị phun máu nhiều hơn lúc sáng, cái cảnh úp úp mở mở của Hồng Vũ thú truyền về còn độc hại hơn cả cảnh hoan lạc của Thiết Ba và hai à tri kỷ của gã.

Lúc hơi nước chưa tan hẳn nhìn thấy một bộ ngực hoàn hảo, trắng nõn, núp như hạt ô mai trong buổi sương sớm, quần ti như một nụ hoa đào điểm hồng trên gò bồng đảo, trông như một món ăn mỹ vị nóng hôi hổi được đầu bếp "đề co" thành một tác phẩm nghệ thuật. Hai quả bưởi thả rong không cần một sản phẩm "su chiến" nào nâng lên, vẫn ngao nghể chìa thẳng ra trước tự hào như một vũ khí có sức công phá khủng bố đối với nam nhân. Vài giọt nước từ trên tóc chảy xuống tô điểm cho bộ ngực hoàn mỹ thành một bức tranh sơn thủy đầy sắc màu. Lúc này hẳn mới hiểu những nhà họa sĩ tài năng vẽ ảnh khoa thân thiên tài thế nào. Và hẳn cũng đã hiểu thế nào là nghệ thuật chiêm ngưỡng cái đẹp. Có lẽ, hình ảnh dung đưa lung linh này sẽ xâm lên tâm hồn hẳn một dấu vết cảm xúc tràn đầy của thanh xuân.

Giết người hơn là khi Lãnh Nguyệt nựng Hồng Vũ thú, Trác Tru Trinh cảm giác rõ ràng như người đẹp ôm mặt mình vào ngực mà nựng, mà chà qua rồi chà lại, rồi đưa lên khuôn mặt thiên thần mà nựng. Càng làm hẳn muốn chết hơn là hẳn không thể chủ động được, giống như là bị Lãnh Nguyệt khiêu dâm cho hẳn lên tận đỉnh mà hẳn thì không thể lao vào tấn công lại, cộng thêm cái thân thể con nít chết tiệt này, ngoài máu nóng phừng phừng thì chả còn tác dụng gì, như một ngọn núi lửa khiến cho máu mũi cuồn phun.

- Á a a a...

Bỗng nhiên, Lãnh Nguyệt la to, ôm ngực rồi quăng con Hồng Vũ thú ra ngoài, mặt nàng nghiêm lại nằng:

- Sao người cắn ta, áy da.

Nói thì nói vậy nhưng Lãnh Nguyệt cảm nhận một cảm giác nhồn nhột khó hiểu mà từ trước đến nay chưa từng trải qua, nó pha lẫn thêm một cái gì đó. Nếu nàng là phụ nữ hiện đại, chắc hẳn nàng sẽ hiểu đó là một chút cảm giác "lửng".

Thì ra, Khò Khò chịu không nổi ra lệnh con Hồng Vũ thú dớp vào đầu ti của Lãnh Nguyệt. Cái hệ thống dâm dật chết tiệt làm Trác tiểu ca hoảng hồn. Nhưng mà, cái cảm giác lúc Hồng Vũ thú dớp nhũ cũng không khác hẳn dớp là mấy, làm hẳn rạo rục hẳn lên, giống như thưởng thức một món ngon, một mùi hương quyến rũ xông vào mũi, một cảm giác mềm mại tuyệt đỉnh lan tràn khắp lưỡi kích thích thần kinh vị giác và dây thần kinh lưng bùng nổ.

Điều này khiến cơ thể nhỏ bé của Trác dâm tặc lên đến đỉnh điểm của sức chịu đựng lẫn ra bất tỉnh. Thất khiếu cuồn phun máu nóng.

Tĩnh mạng của Trác Tru Trinh lúc này lâm vào nguy hiểm tột cùng. Linh lực hỗn loạn công phá khắp nơi trong cơ thể. Cũng do Khò Khò đùa ác khiến cho Trác Tru Trinh bị dục hòa công tâm, thần trí bất minh, kinh mạch nứt nẻ. Khò Khò ngao ngán thay Trác dâm tặc điều khiển linh lực và chịu đựng cơn đau chết người đang hoành hoành. Các tia tĩnh điện xông vào mạng các điện cực hỗn loạn trong cơ thể áp chế dần.

Nửa ngày sau, cơ thể của Trác dâm dề bình ổn trở lại, ngoài da hiện lên từng cơn phát phỏng như bão tố. Sự hỗn loạn bên trong đã nhẹ nhàng hơn. Một bức tường trong cơ thể sụp đổ, linh lực gào thét tràn qua giới hạn đó. Khò Khò đau khổ dung hợp linh lực trên lần ranh sinh tử. Đầu tóc của Trác Tru Trinh lúc này tung bay tán loạn. Y phục không gió lại phát phỏng như một cơn dã thú phá chuông. Phương viên trăm trượng gió thổi mây phun, linh khí thiên địa gầm rú, tụ hội vào hoa viên, rồi tràn đến căn phòng của Trác Tru Trinh.

Cuồng Long hội, một trung niên có hàng râu trắng đang cầm một vỏ rượu ngấm trắng trên nóc nhà. Hắn là Vương Kháp, lão tổ của hội chủ Cuồng Long Hội Vương Thành. Lão thích nơi này vì không có ai làm phiền được lão. Đã bao năm lão muốn đột phá Ngưng Dịch Kỳ tiến vào Ích Cốc Kỳ nhưng không thể làm được, bình cảnh luôn là bình cảnh. Lần này về Cù La Thành là mong muốn nhập tục để thả lỏng bình cảnh mà tìm kiếm đột phá. Đang miên man bỗng nhiên Vương Kháp đứng dậy nhìn về phía tổng đà Thiết Kinh Bang, cơ mặt run run lấm bầm.

- Nơi này có cao nhân.

Nói xong nhấc chân muốn đến dò la, nhưng nghĩ gì đó lại thôi. Tuy lão là cao thủ tuyệt thế trần gian Ngưng Dịch Đại Viên Mãn, nhưng đó chỉ là ở trần gian. Tu chân giới người hơn lão vô số, như trong môn phái của lão mà nói, ngưng dịch cũng vài nghìn người, ích cốc cũng vài trăm. Trúc Cơ thì đã là cấp bậc trưởng lão và giáo chủ rồi.

Linh lực xao động đến nỗi gió nổi mây phun thế kia cũng phải cao thủ Ích Cốc trở lên. Nếu mình làm phiền khi hẳn luyện công có khi ăn một tát là bay luôn bộ xương già này. Hắn dám lỗ mãng sao? tất nhiên là không rồi.

Những nơi khác...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tử Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Khách không mời

Lôi Phong Đường có một rừng mai, giữa khu rừng có một căn nhà tranh trong căn nhà tranh có một thiếu phụ nhan sắc lãnh diễm (ý vừa đẹp vừa lạnh lùng ấy mà). Nàng đang cầm dụng cụ thêu tay, giữa mảnh vải là vầng trăng tròn, bên cạnh là Tô Nguyệt đang rót trà và khơi than trong lò. Kể ra cũng lạ cái thế giới này người ta sùng bái trăng lắm hay sao mà mới có tá chương mà đã có đến ba nhân vật đều tên Nguyệt: Lâm Nguyệt, Lãnh Nguyệt, Tô Nguyệt.

Tô Nguyệt, nhị đương gia của Lôi Phong Đường, là một cô gái có đôi mắt linh động tinh anh, dáng người khỏe khoắn, miệng môi đều đặn, nhất là đôi môi đỏ dày như cánh hồng kìa, bất kỳ tên nam nhân nào cũng chỉ muốn đôi môi ấy du hành trên thân thể mình thì có chết cũng mãn nguyện.

Gò bồng sản chắc tuy là không to, ngược lại cặp mông lại nảy nở như một minh chứng cho sự mắn đẻ, khai hoa tán diệp. Điện hình kiểu người sinh ra để làm đại phu nhân, chủ hậu cung hay đại loại là vậy cả.

Nàng đưa chén trà cung kính trao đến trước mặt lãnh diễm thiếu phụ và nói:

- Di à, người vẫn còn nhớ đến cha ta?

- Ta... chuyện qua lâu rồi, và lại song thân người tuy mất tích đã lâu nhưng ta luôn cảm giác rằng họ vẫn còn trên cõi đời này.

Cha mẹ của Tô Kinh, Tô Nguyệt và Tô Vũ cùng người di của họ là Lý Ái Hà năm xưa tình như thủ túc, cùng trong một đoàn thám hiểm kiếm sống qua ngày. Rồi một ngày Lý Ái Hà nhận được cơ duyên lớn gia nhập Phiến Thiên Phái, nhập môn từ đó đến hơn mười năm mới được về thăm nhà. Nhưng khi nàng về thì nghe nói Tô Trần cùng vợ là Lý Ái Lan trong một chuyến thám hiểm đã mất tích. Để lại ba huynh muội mồ côi. Tô Kinh là anh cả trong nhà lúc ấy đứng ra bảo bọc hai đệ muội nên đã gia nhập Lôi Phong Đường. Không ngờ, với tố chất phi phàm mà trong mười năm, ba huynh muội hạ gục mọi đối thủ cạnh tranh, và đã leo lên vị trí đương gia như ngày hôm nay.

Lý Ái Hà buồn bã nói:

- Ta chỉ còn hai tháng nữa là hết thời gian nghỉ phép về thăm nhà. Ba huynh đệ các người hãy cố gắng tu luyện đột phá đến Ngưng Dịch Kỳ, khi đó mới có cơ hội gia nhập Phiền Thiên Phái, trở thành đồng môn của ta. Khi đó mọi chuyện dễ dàng hơn, cũng tiện cho ta chăm sóc huynh đệ các người.

Nói xong bèn chọc ghẹo Tô Nguyệt:

- Người năm nay đã hai mươi tám rồi nhì. Trong môn phái có nhiều tên ta nhìn cũng thuận mắt, tính tình lại tốt, đến lúc ấy ta lại làm mai cho nhì?

Tô Nguyệt đỏ mặt xấu hổ nói:

- Di à, đừng trêu ta nữa được không?

Đang nói chuyện bỗng nhiên thấy sắc mặt Lý Ái Hà nghiêm lại ra vẻ cực kỳ trầm trọng. Nàng đứng dậy lao ra cửa nhìn về phía Thiết Kinh Bang, phân vân do dự gì đó được một lúc rồi nói:

- Cù La Thành này, chẳng lẽ sắp có biến?

Tô Nguyệt bên cạnh khó hiểu nói:

- Sao thế di?

Lý Ái Hà trầm giọng nói:

- Nơi nhỏ bé này vậy mà có cao thủ lưu trú, quả nhiên là ngọa hổ tiềm long, tin tức người đã đột phá tốt nhất đường lan truyền ra ngoài, đề phòng bất trắc.

Tô Nguyệt thấy Lý Ái Hà tỏ vẻ nghiêm khắc cũng không dám hỏi gì hơn, chỉ nói:

- Dạ, cháu rõ.

Phù Thành Chủ, Đình chấp sự đang thức thức mý tửu. Bên dưới là ca vũ đang biểu diễn. Bàn tay hần không ngừng xoa bóp đôi gò bồng đảo và cái mông của hai mỹ nữ bên cạnh thì đột nhiên xô ngã hai nàng và phóng lên nóng nhà mà nhìn về một phía miệng nói:

- Xem ra Cù La Thành lại là một vùng nước sâu lắm đây, ta có nên báo về tông môn xin tiếp viện hay không?

Trong ngoài Cù La Thành đều có vài kẻ thần bí cũng giống như vậy, thậm chí có kẻ đang chạy tới do la xem coi có chuyện gì xảy ra hay không. Mạo hiểm đôi khi cũng đi kèm cơ hội đôi đời.

Trác Tru Trình lúc này vẫn chưa tỉnh, thân xác được Khò Khò điều khiển, từ trên đầu toát ra một vùng khí màu trắng, hiện tượng của việc đã thông Nhâm Đốc nhị mạch. Nếu có kẻ tu chân chứng kiến sẽ hết hồn, việc Nhân Đốc Nhị Mạch được đã thông chỉ có thể xảy ra khi tu sĩ tiến cấp Trúc Cơ Kỳ mới có khả năng xảy ra mà thôi. Đó là còn "có khả năng" có kẻ phải đến Trúc Cơ hậu kỳ mới thông nhị mạch được. Đó là tiền đề để Kết Đan.

Không ngờ Khò Khò lại phát hiện ra một con đường tắc để thông nhị mạch. Chính là kích thích nhục dục đến tột đỉnh khiến cho dục hỏa công tâm phá hủy kinh mạch rồi tái tạo lại rồi thông nhị mạch. Nói thì nói vậy, nhưng mà do hoàn cảnh mà hần mới "quanh càng" được như vậy.

Tự cô chí kim có kẻ nào mới sáu tuổi mà bị dục khí công tâm, dâm khí công não? Sáu tuổi, đó là khí thể chất còn gọi là tiên thiên, cho nên hần mới có cơ hội được đã thông nhị mạch. Lại nói có đứa trẻ nào có thể chịu nổi đau để vận hành linh lực? Có Khò Khò, mọi việc đều suôn sẻ. Mà có vận hành linh lực thì với Nạp Khí Quyết phổ thông có thể điều chỉnh rồi loạn kinh mạch của cơ thể? Tất nhiên là không, may sao Khò Khò mang theo dữ liệu Khí công Việt Võ Đạo từ kiếp trước của Trác Tru Trình đến vẫn còn. Tổng hợp các điều kiện như thế nên mới có chuyện một đứa trẻ đã thông hai mạch Nhâm Đốc.

Việc đã thông hai huyết Nhâm Đốc không khiến Trác Tru Trình đột phá tiến cấp nhưng lại khiến cho hần có lượng linh lực nhiều hơn rất nhiều và sử dụng linh lực cũng được thuận tiện hơn. Ví dụ như người có hai cái hồ phía đông và phía tây, nhưng hồ phía tây lại cạn nên người không thể tưới nước cho ruộng bên tây thuận lợi mà chỉ tập trung cho ruộng bên đông. Nhưng khi thông hai hồ thì khác, nước bên hồ phía đông sẽ chảy vào hồ phía tây đến khi đầy và mạch nước ngầm lại cung cấp nước nhiều hơn cho người.

Chính do Nhâm Đốc nhị mạch đã thông nên "nguồn nước" là linh khí trong cơ thể thiếu thốn khiến cho linh khí thiên địa xung quan ủa vào trong cơ thể Trác Tru Trình nên mới có dị tượng như lúc này. Khiến cho nhiều cao thủ phải kinh hãi là lượng linh khí quá lớn, điểm này là do Khò Khò, nó không biết vì sao tồn tại của nó lại hình thành một không gian kỳ lạ. Mà không gian đó lại cần nhiều linh khí như vậy. Ngoài linh khí ra nó còn thu nạp được cả pháp tắc của thế giới này, những tri thức những kiến thức của thế giới xung quanh cũng vì về mà được nạp vào vùng dữ liệu của nó, tất nhiên là có giới hạn xung quanh mà thôi. Nhưng như vậy cũng đủ khủng khiếp lắm rồi.

Bên ngoài, Thiết Ba cùng toàn bang rơi vào trạng thái giới nghiêm, bảo vệ an toàn cho Trác Tru Trình. Trên Bầu trời Thiết Kinh Bang xuất hiện năm bóng đen từ từ đập xuống hậu hoa viên. Một trong số đó cao giọng nói:

- Bọn tại hạ Ngũ Bá Dao tới vấn an, không biết có thể diện kiến cao nhân bên trong?

Hiện nay Thiết Ba còn sống chưa để lộ tin tức nên không tiện ra mặt, Lỗ Hữu - Phó Bang Chủ Thiết Kinh Bang đành đứng ra nói:

- Bồn bang hoan nghênh năm vị đến chơi, xin ghé Nghênh Khách Đường để tiễn tiếp đãi.

Lỗ Hữu nói câu này là đã đủ lễ nghĩa, kẻ hiểu đạo nghĩa thì không chê vào đâu được. Những đối với kẻ đến gây sự thì lại có nghĩa là Thiết Kinh bang thua về khí thế một bậc. Tất nhiên năm tên này thuộc diện "lại giả bất thiện" nên bọn hần bỏ qua Lỗ Hữu mà hướng phía căn phòng:

- Các hạ đưa một tên tiểu tốt Luyện Khí Tầng Tám ra nói chuyện với ta có phải là coi thường huynh đệ bọn ta chăng?

Lúc này Thiết Ba đứng ra nói:

- Mẹ kiếp! bọn người là Ngũ Bá Dao hay là Ngũ Bá Đạo, đêm khuya làm đạo chích vô đây kiểm chắc cái gì còn nói này nói kia làm trò trước mặt cao nhân. Còn ba tên chuột nhắt kia lấp ló làm gì sao không xuất hiện luôn đi, bộ tính làm chuột mãi sao?

Đến đây cả đám người giật mình, Ngũ Bá Dao thì nhìn qua nhìn lại, bọn hần tự tin vào tu vi Ngưng Dịch Sơ Kỳ của mình có thể nói là vô địch ở Cù La Thành này, nếu như Thiết Kinh Bang có cao thủ Ngưng Dịch thì không bị các bang hội còn lại chèn ép, mà nếu như có người đột phá cùng lắm là đột phá tới Ngưng Dịch mà thôi, nhìn khí thế to lớn vậy thì chắc chắn là bảo vật gì đó xuất thế, nếu không tranh thủ thì đến cháo cũng không có mà húp. Vì vậy bọn chúng tự tin cho mình cái quyền tới đòi bảo. Giờ lại nghe ra có "chim vàng phía sau bọ ngựa" làm bọn hần giật mình vì bọn hần không phát hiện ra gì cả.

(...)

Không gian im ắng. Ngũ Bá Đạo nghi ngờ tính lên tiếng mắng Thiết Ba thì lại nghe hắn nói:

- Nhị vị đứng sau ngọn trúc có gì cứ ra đây tâm tình, đầu trộm đuôi cướp núp ở đó hiển máu cho muỗi là ý gì, chề bốn bang không tiếp đãi chu đáo sao?

Nói xong thì bỗng nghe tiếng cười ha ha ha của hai kẻ bị mặt bước ra, nói:

- Ha ha ha, không ngờ Thiết Kinh Bang lại ngọa hổ tàng long như thế, khâm phục.

Tuy nói vậy nhưng hai tên này xấu hổ đỏ cả mặt, trốn tránh và rình rập cho lắm rồi thì cũng bị người ta phát hiện còn để nói ra chân tướng, nhục cái mặt biết để đâu.

Thiết Ba lại nói:

- Vị còn lại, nằm dưới đất như thế ư là...

- Khụ.

Không chờ Thiết Ba nói xong, tên kia cũng đứng dậy đi ra với cái mặt mo ốt xả giả vờ đánh rắm bằng mồm chữa thẹn.

Không khí có vẻ kỳ quặc. các bên dè chừng nhau, mắt liếc nhìn chằm chằm vào căn phòng của Trác Tru Trình như sợ để lọt một con ruồi bay ra ngoài.

[Bảo sắp vào nơi ta ở, không biết ngày mai ra sao, mong các đạo hữu ủng hộ kim phiếu cầu nguyện giúp ta. cảm ơn]

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tử Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thu phục Ngũ Bá Đạo

Lão đại của Ngũ Bá Đạo thắc mắc:

- Người là ai?

Thiết Ba lúc này đã cải trang, được lệnh của Khò Khò xong ra giải quyết nên không ai nhận ra, kể cả bang chúng. Nếu là bình thường thì Ngũ Bá Đạo đã cho một cưới lên bàn thờ, nhưng qua sự việc vừa rồi hẳn phải dè chừng, tên này không phải dạng vừa, và lại cũng mang áo dạ hành, ai biết tên này là thành phần bắt hảo giả heo ăn thịt chó thì sao.

Thiết Ba mới chỉ vào mặt mình trả lời:

- Ta? Ta là ai cũng không quan trọng, chỉ có điều hình như thời gian của huynh đệ các người không còn nhiều nữa phải không?

Vừa nói vừa nhìn một lượt năm anh em Ngũ Bá Đạo với ánh mắt đầy thâm ý. Năm người bỗng dưng giật mình đánh thót. Cả đám nhìn nhau nghi hoặc, tên cầm đầu đổi giọng lạ thường:

- Người đã biết những gì?

Thiết Ba vẫn điềm nhiên nói:

- Ở đây là nơi để nói chuyện này sao? Người chỉ cần biết là ta có thể giúp huynh đệ các người vượt qua khó khăn là được.

Ngũ Bán Sơn - lão đại Ngũ Bá Đạo lại nói:

- Trên đời không có chén canh miễn phí, nếu thật người giúp được huynh đệ ta thì điều kiện là gì?

Tên áo đen đi một mình cùng hai tên đi ra từ bụi trúc lúc này rơi vào cảnh xấu hổ, thấy đề tài chuyển đi chỗ khác cũng không nói gì, chỉ vui vẻ đứng xem kịch hay.

Thiết Ba thấy thế cũng nói thẳng:

- Chỉ cần các người gia nhập Thiết Kinh Bang làm khách khanh trưởng lão là được.

Ngũ Bán Sơn cũng bốn anh em nhìn nhau hội ý một chút liền gật đầu dứt khoát. Thật ra năm người bọn họ và nóng lòng tăng tiến tu vi để trả thù mà tu luyện Ngũ Thương Quyết, một môn công pháp cần có năm người đã thương nhau kích phát tiềm lực cơ thể để tu vi tăng cao nhanh chóng. khuyết điểm của bộ công pháp này sẽ làm thọ nguyên bọn họ tồn tại trăm trọng sống không được lâu. Nhưng tu vi tăng nhanh mà thù chưa trả được, thọ nguyên thì cạn dần khiến huynh đệ bọn họ không cam tâm.

Dù là xưa nay bọn họ cầu đan, cầu y đã nhiều nhưng đều không có kết quả khả quan. Vì muốn chữa khỏi hẳn phải từ bỏ công pháp đang luyện, điều này còn khôn kiếp hơn tuyệt đường sống bọn họ.

Mà Ngũ Thương Quyết cũng không phải đơn giản như vậy. Năm người tu luyện Ngũ Thương Quyết có thể diễn luyện Ngũ Di Đạo Trận nhằm tăng cường thực lực đối địch. Như năm anh em nhà Ngũ Bá Đạo có thể nhờ vào trận pháp mà đấu ngang tay với một cao thủ Ich Cốc Kỳ. Nghĩa là chiến đấu vượt một đại cấp độ. Bởi vậy mà bọn họ mới tự tin đi tới đây kiếm ăn.

Tuy nhiên, năm anh em Ngũ Bá Đạo cũng không phải ngu si mà lẫn lộn ở giới tu chân như vậy. Bọn họ làm sao mà dễ dàng tin tưởng Thiết Ba như vậy được. Ngũ Bán Sơn liền nói:

- Bọn ta đồng ý! Nhưng làm sao bọn ta tin vào người.

Dù biết là khách khanh trưởng lão là cái chức nhận bổng lộc nhưng không cần làm gì, chỉ trừ khi bang hội có nguy cơ diệt bang mới phải ra tay. Có điều như vậy cũng là hạn chế phần nào sự tự do của bọn họ. Cho nên Ngũ Bá Đạo cân nhắc là chuyện bình thường. Hiểu điều đó cho nên Thiết Ba liền nói:

- Người có thể vào phòng, mọi chuyện sẽ rõ.

Ngũ Bán Sơn ngần ngừ, Thiết Ba thấy vậy chế cười:

- Sao chẳng lẽ người còn sợ điều gì.

Nhìn quanh một lượt thấy mọi ánh mắt đổ dồn vào mình, Ngũ Bán Sơn không muốn đi cũng không được. Đi thì không biết nguy hiểm gì đang đợi, không đi thì đường đường là cao thủ Ngung Dịch sau này còn mặt mũi gì nhìn kẻ khác. Con bà nó, mình cũng sắp tèo, nam tử hán sợ cái nỗi gì. Nghĩ vậy, Ngũ Bán Sơn dứt khoát đi vào.

Vào trong một lúc lại thấy hán đi ra mỉm cười mãn nguyện, gật đầu nhìn bốn người anh em của mình. Sau đó năm người đứng về phía Thiết Kinh Bang.

Ba kẻ bị mặt còn lại chưa hiểu chuyện gì thì tình thế đã biến đổi khó lường. Thiết Kinh Bang tự nhiên lại có thêm năm cường giả Ngung Dịch Kỳ.

Ngũ Bán Sơn liền tuyên bố:

- Ngũ Bá Đạo ta đã gia nhập Thiết Kinh Bang mong chư vị anh hùng tu sĩ nể mặt bọn ta...

Một tên cất ngang:

- Hừ, đường đường là Ngũ Bá Đạo của Thiên Lệ Thành lại đầu quân vào bang phái hạng bét. Người không cảm thấy xấu hổ nhưng ta đây cảm thấy mất mặt thay cho các người.

Tên này vừa nói xong đã thấy một luồng kinh phong xông đến, liền hoảng hồn lùi về sau thét:

- Người...

Chưa kịp kêu tiếng thứ hai thì lại phải đỡ đòn của một trong bốn anh em Ngũ Bá Đạo còn lại. Chương quyền rít gào ánh sang lĩnh lực phóng xuất chớp qua chớp lại làm toàn trường hoa cả mắt. Hai kẻ mặt áo đen còn lại cũng xông vô hỗ trợ tên kia dù họ là không đi cùng nhau.

Việc này càng làm căng thẳng tăng cao. Anh em Ngũ Bá Đạo lúc này rút một thanh đao cong dài một mét, bề mặt lạnh lẽo cùng sát khí dày đặc. Cả ba người kia thấy vậy liền dùng lĩnh lực đánh lui ba trong năm anh em nhà họ Ngũ mở đường máu nhảy lên nóc lương đình hoa viên.

Ngũ Bán Sơn hừ lạnh nói:

- Dầu đầu cụp đuôi, ngay cả vũ khí và võ công môn phái cũng không mang ra có gì là hảo hán. Ta nhỏ vào.

Kẻ đi riêng là người của Hắc Liên Giáo đến do thám, còn hai tên kia cũng là thám tử Phiến Thiên Phái.

Hắc Liên Giáo đang đi tìm Thánh Nữ cùng bảo vật trong giáo nên bất kỳ động tĩnh nhỏ nào cũng phải lưu ý. Nhưng xem ra hôm nay là có cao nhân khác bên trong nên cũng không cần lưu lại nhận lấy tai vạ. Bọn này lại đang ở trong địa bàn cừu địch nên tức tối quăng lại một câu:

- Ngũ Bá Đạo phải không, ta xem các người bảo vệ Thiết Kinh Bang bao lâu, sau này còn gặp.

Nói xong không chờ ai trả lời lao đi cái

"Vút".

Hai tên đệ tử của Phiến Thiên Phái lực mòng, và lại tình hình cũng thăm dò được đôi chút, nếu ở lại lại càng lún sâu nơi đây, lỡ bị bắt lại vậy thì khác gì bôi tro trét trấu vào thanh danh môn phái. Thử nghĩ xem, đệ tử Phiến Thiên Phái bị một môn phái tép riu phụ thuộc nằm trong địa bàn bắt cóc thì còn ra thể thống gì. Còn việc khai báo danh tính lại càng thể hiện sự bất lực của bọn chúng. Bọn chúng là thám tử kia mà. Cho nên hai tên này cũng không nói gì, cùng rời khỏi sau khi tên Hắc Liên Giáo kia đi.

Lúc này mấy huynh đệ của Ngũ Bán Sơn mới tu tập xung quanh đại ca của mình. Bọn họ năm anh em một lòng, nên không ai hỏi gì, nếu đại ca muốn nói đã nói, không cần nói nhiều. Tu luyện môn công pháp bá đạo này thì tâm tính cũng cực đoan theo. Việc đuổi theo những kẻ kia chỉ mang theo rắc rối. Ai biết có bấy rập gì chờ sẵn nên cứ ổn định ở đây thì hơn.

Xa xa trên có một ngọn đồi cách Thiết Kinh Bang năm trăm mét, có một thiếu nữ, mái tóc băng sương nét mặt lạnh lùng tràn đầy hiếu kỳ. Khi thấy người của Hắc Liên Giáo rời khỏi Thiết Kinh Bang nàng mới lâm bồn:

- Không ngờ bọn chúng lại theo chân ta đến tận đây, đúng là một lũ phiền phức. Như vậy Dạ Sát thúc thúc e rằng cũng đang ở gần đây, ta phải cẩn thận mới được.

Lúc sau, tại Phù Thành Chủ, hai tên thám tử Phiến Thiên báo lại sự tình cho Đinh Lộc Đình, Đinh chấp sự. Hán gật gù rồi phẩy tay, hai tên kia nhận lệnh lui xuống.

Triệu Thiên Hùng được gọi vào. Đinh Lộc Đình nói thẳng:

- Tình báo bản môn báo về: Thiết Kinh Bang có cao thủ thần bí ẩn nấp, tu vi chưa rõ nhưng Ngũ Bá Đạo đã gia nhập Thiết Kinh Bang. Hiện này Thiết Kinh Bang lại có thêm năm tên Ngung Dịch Cảnh, bọn chúng nếu hợp sức thì không khác gì cao thủ Ích Cốc Cảnh.

Triệu Thiên Hùng nghe đến liền giật mình:

- Vậy thế cục ở Cù La Thành này lại thay đổi.

Đinh Lộc Đình mỉm cười:

- Vậy thì chưa chắc, theo tình báo thì hai thế lực còn lại cũng có Ngung Dịch Kỳ, và lại Ngũ Bá Đạo chỉ là khách khanh, nên trừ khi Thiết Kinh Bang có nguy cơ bị diệt mới nhúng tay vào tranh chấp, cho nên người cứ thông báo tình hình cho hai thế lực còn lại, chèn ép được cứ chèn ép, nhưng không làm quá đáng là được.

Dùng một lúc hán lại nói tiếp:

- Còn hai ngày nữa là đến đàm phán ở Yến Nguyệt Lâu, nhà người được mời đến để làm chứng đúng không?

- Dạ, đúng vậy.

- Ủ, tùy tình hình mà làm, có thể khiến bọn chúng cắn nhau càng nhiều càng tốt. Lui xuống đi.

Triệu Thiên Hùng vắng dạ rồi lui xuống. Đinh Lộc Đình, trầm tư, hẳn làm chấp sự chương quân sự vụ ngoại biên, quản lý tài vụ, tuyển tân tú, thu thập tình báo từ Cù La, Thiên Lệ, Từ Vu tam tiểu thành trấn. Sắp tới năm năm nhiệm kỳ là thay người, nên nhân lần công nạp này mà vợ vết chút của cái để giành thư thả tu luyện về sau. Lại còn phải "hiếu kính" một khoảng lớn cho Trường Lão ngoại viện cấp trên của hắn.

Năm anh em Ngũ Bá Đạo lúc này được sắp xếp trong một hoa viên xỉ xảm, Lão Ngũ hỏi:

- Lão Đại! Lúc nãy huynh vào phòng có việc gì xảy ra vậy?

- Uhm lúc ta vào phòng thì chỉ thấy một đứa trẻ sắp chết nằm trên giường.

- Há? - Cả bốn người khó hiểu đồng thanh hỏi.

- Uhm, đúng vậy là một đứa trẻ, lúc ta dùng linh lực thăm dò thì kinh mạch đứa trẻ kia gần vô cùng hỗn loạn. Hỏi ra ta mới biết nó có "thể chất giá y". Ta thật là chưa từng biết loại thể chất này, nhưng nghe đứa bé này có năng lực chữa trị thương thể cho người khác, vì vậy mà cơ thể nó phải chịu phản phệ.

Nói đến đây, cả đám đều hiểu liền hỏi:

- Nó đồng ý chữa cho chúng ta

- Ừ.

Nói xong Ngũ Bán Sơn thử dài:

- Một đứa trẻ tội nghiệp. Lúc ta nắm tay nó, ta cảm giác rõ ràng thương thể ta tốt hơn còn nó thì lại càng yếu hơn.

- Nhưng làm sao bọn họ lại biết chúng ta là ai và chúng ta bị thương? - Lão Nhị hỏi

- Họ bảo là vị cao thủ bí ẩn làm ra động tĩnh lúc nãy khi chữa trị cho thằng bé nói lại. Còn người kia là ai họ không nói, nhưng đi hay ở mà không để lại bóng dáng thì không phải loại người chúng ta có thể tìm hiểu.

Nói xong lại dâng trào xúc động nói:

- Thằng bé bảo chữa khỏi hết cho chúng ta cần khoảng ba tháng, chữa xong nó lại dưỡng thương rồi lại chữa tiếp, ta hiểu đau đớn của nó là lặp đi lặp lại như vậy cho đến khi chúng ta khỏi hẳn.

Lão Tứ là người cảm xúc nhất nói:

- Vậy ân huệ này thật quá sâu nặng.

- Ừ, vậy nên ta mới đồng ý gia nhập Thiết Kinh Bang.

Lúc này, Trác Tru Trình và Khò Khò đang buồn phiền vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tử Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Đàm phán

Trác Tru Trình do già bệnh mà phải ở một chỗ không được đi đâu.

Khò Khò biết có bao nhiêu người núp quanh đây nhờ điều khiển bọn côn trùng và thú nhỏ làm tai mắt xung quanh, và cũng nghe hết nội tình bí ai của năm anh em Ngũ Bá Đạo nên mới nghĩ ra kế sách thu phục bọn họ. Còn việc khiến Trác Tru Trình già bệnh đối với Khò Khò dễ như ăn cháo.

Nhưng nó càng buồn bực hơn vì chuyện khác. Khi kết nối không gian tại thể giới này thì chả hiểu nó câu thông với mảnh dị vực xa lạ nhưng cực đẹp. Có điều Trác chủ nhân muốn đến dị vực đó thì phải qua không gian của nó, nhưng không gian đó hiện là không gian chết thì làm sao vào? Ấy thể mà Trác Tru Trình cứ lăm nhăm về mảnh dị vực đó đòi vào bằng được.

Hết cách nó truyền hình ảnh lại cho họ Trác "thèm chơi" cho bỏ ghét, thì lại bị Trác chủ nhân chửi một mẻ:

- Cái Bình Nguyên toàn đá với đá, phía trên là bầu trời tối đen đó mà đẹp cái khi khô gì? Đừng là phét lời rằng, hăng lời khoác lác.

Nhưng mà với nó lại thấy đẹp kia mà, thật là oan ức.

Trác Tru Trình bực mình hỏi:

- Vậy cái không gian bỏ đi của mi thì có ích lợi gì?

- Sao lại bỏ đi? Nó có thể chuyển hóa chế tạo vật chất theo hình thái tùy ý mà.

- Là sao?

- Đôi khi ta nghỉ ngơi sự thông minh của chủ nhân.

- Cảm ơn, giải thích cho ta rõ.

- Chờ chút.

Một lát sau lại thấy người hầu mang một mớ kim loại các loại vật chất vớ vẩn đến. Có lẽ Khò Khò lệnh cho Thiết Ba sai người mang đến. Sau đó nó thu hết vào trong không gian kia. Trác Tru Trình thấy các loại vật chất đó phân rã rồi tập hợp lại thành một cái trụ sắt và một đồng tạp chất còn dư bên cạnh.

- Trác Tru Trình trên tay cầm cây sắt đen bóng loáng nghe Khò Khò khoe:

- Đẹp không?

Trên đầu Trác Tru Trình nổi gân xanh liền ném thanh sắc đỏ đi mà chửi:

- Còn bà nhà mì, hệ thống tệ hại, hệ thống bắt tài, hệ thống... đồ điên.

- Sao chủ nhân chửi ta? Mà cũng chửi sai nữa. Ta làm gì có bà.

- Mụ nội nó.

- Lại sai nữa

- (...)

Trác tru Trình chọn phương án lơ lửng Khò Khò. Mẹ nó chứ, người ta có hệ thống thì nào là có quay thường, rồi tiến cấp, rồi quy đổi, hay mua bán, nhiệm vụ gì đó tùm lùm luôn. Còn cái hệ thống này chỉ được cái đảm đục là giỏi. Lại còn trả treo y như con người, không những thế còn giống như thằng điên đồ khùng chứ không phải người bình thường.

Khò Khò bắt mẫn:

- Bản thân ta không phải hệ thống này nọ, ta chỉ là... linh hồn của hệ thống.

Nói đến đây nó bất lực, như thế thì có khác gì nhau đâu.

Sáng hôm sau, Ngũ Bán Sơn đang đi đến phòng Trác Tru Trình thì thấy giữa sân nằm vắt vương một vẩy hình cây gậy phản xạ ánh sáng nằm chổng cánh giữa sân liền tò mò tiến đến cầm lên thì kinh hô:

- Tinh Thiết, làm sao ở đây có tinh thiết? Lại còn bị vứt đi như đồ bỏ.

Nói xong nhìn quanh rồi ôm vào người như bảo vật. Các kim loại thì nhiều nhưng để luyện thành tinh thiết thì cần có chất phụ gia quý hiếm để trung hòa và đẩy tạp chất kim loại ra thành Tinh Thiết, mà loại tinh thiết chất lượng tốt cũng phải được rèn qua Linh Hóa có nhiệt độ cao nên cũng cần phụ liệu chịu nhiệt thích hợp. Tinh Thiết muốn có là có, nói đơn giản vậy sao? Theo giá cả hiện tại một khối tinh thiết bằng nắm tay cũng phải bốn nghìn linh thạch. Vậy mà nơi này lại có một cây nặng đến gần hai chục ký bị vứt chổng chơ.

Ngũ Bán Sơn gõ cửa phòng Trác Tru Trình sau đó mang cây gậy vào phòng. Trác Tru Trình nằm giả bệnh trên giường liền thêu thảo:

- Ngũ bá bá lượm cây sắc đỏ làm gì vậy?

- Ha ha ha, tiểu tử ngươi thì biết gì, đây là Tinh Thiết, nhiều này cũng ba mươi mấy nghìn linh thạch đó. Thiết Kinh Bang giàu thật vậy mà mang nó vất đi.

Nghe đến đây Trác Tru Trình như muốn nhảy dựng, lúc trước hắn bị bắt bán cho tên Trần Anh mà giá chỉ có hai viên linh thạch, chẳng lẽ ta giá trị không bằng một phần vạn của cây sắc này? Thế thì ta phát tài rồi ha ha.

- Quên mất, hôm nay đến là xem tình hình sức khỏe của tiểu tử ngươi như thế nào rồi.

Vừa nói vừa để cây Tinh Thiết một bên, ánh mắt có chút tiếc nuối nhưng vẫn dứt khoát trả lại. Hắn hiểu đây không phải đồ vất đi mà có nguyên cớ nó mới nằm ngoài sân, hắn cũng không tiện hỏi.

- Tạ Ngũ Bá Bá đã quan tâm, ta khỏe hơn một chút, ta có thể điều trị cho ai trước đây?

Ngũ Bán Sơn năm nay bốn mươi hai tuổi, Trác Tru Trình chỉ có sáu tuổi nên mới gọi hắn là Ngũ Bá Bá. Ngũ Bán Sơn nhìn bộ dạng ốm o gầy mòn của Trác Tru Trình mà đau lòng. Hắn nói:

- Người cứ yên tâm mà nghỉ ngơi, bọn ta cũng không đến nỗi chờ không được.

Nói thì nói vậy nhưng thương thế bọn hắn, Ngũ Bán Sơn tự biết. Trong vòng một năm nếu không tìm ra biện pháp thì bọn họ lần lượt tèo ngay. Đó là còn có thể tèo bất cứ lúc nào trước đó ấy chứ. Không gấp mà được à? Chỉ là Ngũ Bán Sơn có thể mở miệng nói như thế với tên nhóc này được sao? Hắn lại nghe Trác Tru Trình hỏi:

- Các vị thúc bá còn có người thân nào không?

Ngũ Bán Sơn nghe hỏi tướng tiểu tử này muốn nhận mình làm nghĩa phụ để trói chặt quan hệ mình với Thiết Kinh Bang đây mà. Hắn trả lời:

- Huỳnh đệ ta trên thân mang thù, chỉ lo tu luyện, nào nghĩ đến chuyện thành gia lập thất, chỉ có Ngũ đệ nhà ta là vương phải một một nghiệp duyên mà có một nữ nhi, tính toán năm nay cũng đã mười bốn tuổi rồi.

- Chư vị thúc bá trên người mang mối cừu gia, lại còn nhi tử, nếu chết đi thì làm sao có thể nhắm mắt.

- Đúng vậy, nên chúng ta cũng không muốn chết và cũng không thể chết.

Trác Tru Trình đắng cay nói:

- Còn một thân một mình chết không đáng tiếc, có ai thương xót cho ta, thế nên một mạng của ta nếu đổi được năm mạng cho chư vị thúc bá cũng quá lời, xem như ta chết cũng có ý nghĩa.

Ngũ Bán Sơn nghe vậy thì xúc động muốn trào cả lệ nóng, hắn xấu hổ vì lúc này nghĩ xấu cho đứa trẻ này, một đứa trẻ sáu tuổi thì có tâm cơ gì cho đáng. Nỗi xấu hổ tràn ngập tâm hồn, hắn nói:

- Nếu ta có thể làm gì được cho con, Ngũ Bá Bá sẽ hết mình.

Trác Tru Trinh mỉm cười nói:

- Ta cũng chẳng có gì vương vấn, và lại ta có phải là chết đâu mà trần trối.

Ngũ Bán Sơn ngược ngửa nhìn đứa trẻ có nụ cười chất phác này mà nhẹ nhàng nói:

- Là hồ đồ, cái miệng này ăn mắm nói muối không bỏ được ha ha ha.

Sau đó Trác Tru Trinh chữa trị cho Ngũ Bán Sơn, rồi nhị đệ hần là Ngũ Bán Hải, hai người cảm thấy nội thương có phần đỡ hơn, liền quảng cáo lại cho ba tên còn lại là lão tam Ngũ Bán Lâm, lão tứ Ngũ Bán Thao, lão ngũ Ngũ Bán Thanh.

Nhưng vì để đảm bảo sức khỏe cho Trác Tiểu Tử nên ba huynh đệ còn lại đành chờ vài ngày mới đến lượt mình. Bọn họ bây giờ cho dù là khách khanh trưởng lão của Thiết Kinh Bang nhưng trong tâm ai cũng ngầm hiểu mình cần phải dốc sức vì bang phái, Như vậy mới không áy náy với lòng mình.

Ngày hẹn đàm phán rồi cũng đến.

Yến Nguyệt Lâu, món ngon, mỹ nữ, cái gì cũng có, là một thanh lâu thể tục đúng nghĩa. Là tài sản tư nhân của Triệu Thiên Hùng, cũng có nghĩa là thuộc về thế lực Phủ Thành Chủ, cũng là nơi thích hợp nhất để các thế lực tụ họp đàm phán.

Trên tầng cao nhất của Yến Nguyệt Lâu lúc này tên tổng quản đang đỏ mặt hồi hộp vì tất bật chuẩn bị cho cuộc gặp của các cao tầng trong Cù La Thành. Nếu có sơ suất gì thì trách nhiệm hẳn không gánh vác được.

Bỗng nhiên bên ngoài có tiếng hô to:

- Vương hội chủ Cuồng Long hội đến.

Tên tổng quản chạy ra chưa được bao lâu thì lại vang lên tiếng hô:

- Tô đại đương gia của Lôi Phong Đường đến.

Trước cửa Yến Nguyệt Lâu là hai chiếc xe kéo sang trọng. Kéo xe là một loại thú Độc Giác Lộ Thú một loại nai một sừng, sức kéo rất lớn. Tốc chạy khi chở một người tầm 80km/h, kéo xe thì khoảng 55 km/h. Tất nhiên nó là loài quý hiếm không phải ai cũng sở hữu. Thân nó to như con trâu rừng, Sừng cũng to và chia ra sau, phía trước cái sừng phủ hết trán, nặng 900 đến 1200 ký cao 2,4 mét tính cả sừng. Chỉ cần nó ủa một phát là tường gạch cũng sập. Loài này ngoài kéo xe còn dùng đỡ nhà, rất tiện lợi.

Giá của nó ngoài thị trường khoảng 580 linh thạch. Bằng một năm thu nhập không ăn uống của một nhà thám hiểm Luyện Khí Cao Cấp.

Tất nhiên hai chiếc xe này là của hai thế lực lớn nhất nhì Cù La Thành Lôi Phong Đường và Cuồng Long Hội.

Tô Kinh và Vương Thành mọi ngày vẫn chường tai gai mắt nhau nhưng hôm nay lại gặp nhau lại ăn ý như hai anh em cùng im lặng mà vào Yến Nguyệt Lâu.

Được một lúc thì tên canh gác lại hô to truyền vào gia chủ của Trần Gia, Dương Gia, Vạn Gia đến.

Sau đó là Thiết Kinh Bang, Lỗ Hữu đến. Cuối cùng là Triệu Thiên Hùng. Tất nhiên kẻ có quyền đến trễ nhất là Triệu Thiên Hùng thành chủ Cù La Thành, dù sao sau lưng hẳn là Phiến Thiên Phái cự đầu độc bá một phương.

Lỗ Hữu ngồi đó mặt mũi không được tốt. Có vẻ các thế lực ở đây liên hợp chèn ép hẳn. Cho nên Khò Khò phải có quyết sách hay ho nào đó mới có thể thay đổi cục diện.

Triệu Thiên Hùng ngồi chủ vị, khuôn mặt không cảm xúc nhìn như tảng ngáo đá "Lưu Bị" trong tam quốc của Tung Cù.

Tô Kinh thì tay gõ nhịp nhè nhẹ lên bàn nhưng lại không phát ra tiếng trông rất kỳ quặc.

Vương Thành tên cục súc chịu không nổi thấy thế liền quát lớn:

- Lỗ Hữu, nhà ngươi phát thiếp cho mời bọn ta đến đây rồi lại im lặng là sao?

Gia chủ tam đại thế gia Cù La Thành, ngồi gần đó cũng gật gù.

Lỗ Hữu liếc bọn họ nói:

- Hình như ta không có mời chư vị thì phải?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tử Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Sáu tuổi đi lầu xanh

Lỗ Hữu liếc bọn họ nói:

- Hình như ta không có mời chư vị thì phải?

Vương Thành cười khà khà ngoác mồm vô sỉ:

- Bọn họ riêng lẻ không tính là gì nhưng gộp chung lại cũng coi như có thể nói chuyện với chúng ta, có tư cách.

Lỗ Hữu vẫn điềm đạm nói:

- Ta không phải bảo họ có tư cách hay không, hôm nay gặp mặt là để giải quyết tranh chấp giữa Thiết Kinh Bang, Cuồng Long hội và Lôi Phong Đường. Bọn họ có mặt ở đây là ý gì?

Ba tên gia chủ tam đại thế gia vẫn không nói gì, cứ để cho mấy kẻ coi mình là to kia tự tranh biện. Triệu Thiên Hùng e hèm:

- Việc hôm nay bốn thành chủ thấy cũng không phải việc riêng, đều là mang lại sự ổn định cho Cù La Thành, là đóng góp sự bền chắc cho bản phái Phiến Thiên, cùng vui cùng vui.

Cả đám còn lại nhất là Lỗ Hữu thâm mắng to trong lòng:

- Vô si.

Nhưng lại không ai dám công khai nói ra miệng, tên họ Triệu lại mang Phiến Thiên Phái ra làm bùa công đức, ai dám lên tiếng?

Lỗ Hữu lập tức lên tiếng:

- Triệu Thành Chủ nói phải. Cùng vui, cùng vui.

Trong lòng như như ngâm phải con ruồi. Nhưng người khác thì trở mặt bất ngờ. Bình thường, Thiết Kinh Bang vẫn luôn chống đối tên thành chủ này hôm nay sao lại ngoan như cún, nghe trong giọng nói còn có vẻ nịnh bợ.

Triệu Thiên Hùng không phải đồ ngu, liền nghĩ thấy mùi âm mưu nên đề phòng dè chừng:

- Lỗ phó bang chủ khách khí. Thôi thì để không mất thời gian đôi bên, ta đề nghị bàn vào việc chính đi. Lỗ phó bang chủ, mời nói:

Lỗ Hữu không ngờ tên Triệu Thiên Hùng này không thích ăn bã chuột. Hắn nói:

- Như chư vị cũng biết Thiết Kinh Bang Chủ của chúng ta mất tích không rõ. Bỏ bang trên dưới không đồng lòng, khó khăn chồng chất.

Cả đám cười thầm:

- Cái gì mà mất tích, rõ là bị Dương Kiên ám toán chết toi, có khi cái xác giờ đã thành phân sái rồi cũng nên.

Tô Kinh liếc mắt đầy thâm ý nói:

- Cơ mà ta nghe nói Thiết Kinh Bang mới chiêu mộ được Ngũ Bá Đạo năm vị tiền bối Ngung Dịch kỳ? Vậy thì có gì để lo.

Lỗ Hữu thờ dãi:

- Nào có dễ vậy? Miếu nhỏ sao giữ được Long Vương. Bọn ta tự biết thân biết phận. Chẳng phải mấy ngày nay các ngươi cũng không để Thiết Kinh Bang ta sống yên ổn sao.

Đám còn lại cười thầm: "Quả nhiên"

Vương Thành ném thêm cục đá vào mặt hồ:

- Ta còn nghe nói Thiết Kinh Bang còn có một vị cao nhân bí ẩn kia mà.

Trong bụng thì nghĩ cao nhân bí ẩn khi gì. Bao lần bị chèn ép còn không dám hó hé. Xem ra việc Ngũ Bá Đạo là thật còn cao nhân bí ẩn thì chưa chắc. Nhiều khi tên Triệu Thiên Hùng thêm mắm thêm muối cũng nên.

Lỗ Hữu lắc đầu nói:

- Ta không biết người lấy tin này ở đâu mà mang ra đây nói bậy nói ba. Các ngươi đến đây để đàm phán hay để nói chuyện nhảm nhí, nếu nói nhảm thì xin lỗi ta miễn tiếp.

Vương Thành găm lên nói:

- Hừ! Thiết Ba còn có tư cách nói chuyện với ta, ngươi là cái thá gì mà đứng đây nhảy nhót.

Vừa nói vừa bật phát khí thế cao thủ cửu cấp luyện khí kỳ. Khí thế tập trung vào Lỗ Hữu. Lỗ Hữu dù là bát cấp nhưng vẫn cảm thấy một áp lực trầm trọng đè lên, mồ hôi rỉ ra. Uy thế của cửu cấp đại viên mãn quả nhiên không vừa gì.

Ánh mắt Triệu Thiên Hùng lóe lên, hắn có thể cảm nhận khí tức quen thuộc. Rất có thể tên Vương Thành này đã đạt Thập cấp đại viên mãn nhưng lại cố tình che giấu. Hắn ho nhẹ nói:

- E hèm, muốn oánh lộn thì kiếm chỗ khác, nơi này không tiện đâu.

Vương Thành nghe vậy liền ngồi xuống:

- Hừ, nể mặt thành chủ, ta bỏ qua cho nhà ngươi. Lần sau thấy ta thì té đi. Lái nhai ta tát chết.

Con mẹ nó, quả thật cái chỗ này không phải nơi để nói chuyện lịch sự. Nắm tay thẳng nào to thì thẳng ấy là bó. Lỗ Hữu chán nản. Hắn không muốn có mặt ở đây tý nào, nhưng vì Thiết Kinh Bang nên phải gánh vác trong trách.

Trong khi Lỗ Hữu đang khổ cực chèo chống cho Thiết Kinh Bang thì tên khốn nạn dám dè vô liên si Trác Tru Trình lại đang hưởng thụ tại lầu xanh.

Hôm nay, khi trời xế bóng là lúc lầu xanh mở cửa, các cuộc vui hoan lạc, người đi kẻ lại, tiếng vui ca nhang nhát, đầu đổ trên lầu cao vang vọng nhưng âm thanh sáng khoái nam nữ.

- Ừm, a a a... học học

Nhiều nữ nhân đi ngang nghe thấy đỏ mặt đi nhanh qua. Rõ ràng thời này công tác cách âm không được tốt. Những âm thanh hại não khát tình không khác gì loa phường từ tòa Bách Hoa Lầu vang ra như để thông báo về quyết sách địa phương.

Những lồng đèn đỏ tạo nên không khí náo nức náo nức tỏ vẻ khoái cảm từ khách giao hoan.

Tú Bà trước cửa đang niềm nở đón khách thì bỗng nhiên thấy một đứa nhỏ mang mặt nạ khi chạy vào, liền chặn lại:

- Ê ề này nhóc, đi chỗ khác chơi.

Mấy tên đứng gác thấy thế định chạy định lời đi thì thấy đứa bé ném thỏi bạc to bằng bàn tay nó cho tú bà. Tú bà ngỡ ngàng nhìn thỏi bạc xem có phải giả không? Đến khi kiểm tra là bạc thật thì mới niềm nở cười nói:

- Ấy zô tiểu thiếu gia là đến tìm ai?

- Ta đến tìm gái.

- Hà?

Tú bà cùng những người xung quanh ngạc nhiên, ai cũng nghĩ tên nhóc này là thiếu gia của nhà nào đến tìm pa pa gọi về hay gì đấy chứ làm gì ai nghĩ một đứa nhóc tầm sáu bảy tuổi đến thanh lâu tìm gái. Thiên địa ơi, cái xã hội này đã đồi bại đến nỗi này sao? Ấy mà cái tên tiểu tử này tìm gái thì lấy cái gì mà "làm việc"? Có lấy ngón tay mà móc thì cũng bất khả thi, nhìn ngón tay bằng cái đũa ngắn cùn cùn như thế kia thì làm ăn được mẹ gì. Nhưng mà Tú bà là người làm ăn sành sỏi, sẽ không hỏi những thứ này, bởi vì lấy tiền một đứa nhỏ thì khác gì lừa bịp, dù có tham tiền thì cũng tiền gì lấy được tiền gì không. Bèn ném trả thỏi bạc lại nói:

- Thiếu gia à, đừng nữa đi về nhà bú tít mẹ đi.

Trác Tru Trinh bực mình vô cùng. Không hiểu tên bệnh hoạn Khò Khò nghĩ như thế nào mà kêu thằng bé sáu tuổi như mình đi lầu xanh.

Chuyện là hôm nay nhằm chán lết cái thân bệnh tật giả trốn đi chơi đi đến nơi này thì Khò Khò nằng nặc đòi vào lầu xanh. Bởi vì hắn nhìn thấy một tiểu nữ bị bắt mang vào lầu xanh ở ngõ sau. Đáng lẽ chuyện này là bình thường nhưng Khò Khò lại bảo con bé ấy mang thể chất "Tiềm Linh" hiếm thấy. Thể chất "Tiềm Linh" là thể chất đặc biệt, bình thường thì như người bình thường, nhưng trước năm mười hai tuổi nếu tu luyện công pháp tốt thì đến khi dậy thì sẽ phát huy hiệu quả vô cùng có ích, mà con bé này nhìn sơ thì chỉ mới hơn Trác Tru Trinh hai tuổi. Còn lợi ích gì thì Khò Khò không nói. Trác Tru Trinh nào quan tâm làm gì, chẳng lẽ nuôi gái từ lúc tám tuổi như trong phim "Cô dâu tám tuổi", chỉ nghĩ đến đó là đủ ngán ngẫm. Nhưng Khò Khò lải về ra viễn cảnh một nữ hộ vệ cực bá đạo, và còn... cái khoản ấy về sau làm cho Trác Dâm Dê nghĩ lại. Đến đây Trác Dâm Dê ghé sát tai tú bà nói nhỏ:

- Ma ma à, ta chỉ muốn một thị nữ nhỏ tuổi, ta có thể đi của sau. Ma ma có thể kiếm cha ta vài ngàn? Ấy dè ở nhà anh trai ta ai cũng có thị nữ riêng chỉ mỗi ta là không có, tức chết đi mà?

Vừa nói vừa làm vẻ mặt ngu ngơ của đứa trẻ học đòi. Mụ Tú bà nhìn cái bản mặt đầy sát thương của Trác Tru Trinh liền động tâm nghĩ:

- Nhóc con này ngu vãi, muốn kiếm người hầu thì ra chợ nô lệ, ngoài đó rẻ hơn, mà thôi chắc nhóc này không biết, tiền đến cửa thì tại sao phải chê. Và lại mấy con bé mới mang về không cần phải huấn luyện, nuôi cơm nhiều mà bán được giá thì tội gì không bán.

Nghĩ vậy bèn cầm tay Trác Tru Trinh thò thẻ:

- Được rồi ta ngoại lệ cho tiểu thiếu gia lần này, nhớ nhanh nhanh nhé.

Nói xong phân phó người dẫn Trác Tru Trinh đi ngõ sau vào hậu viện.

Hậu viện Bách Hoa Lâu là một cái sân rộng. Ở giữa bày một cái bàn sau cái bàn là một đứa con nít đang ngồi thẳng lưng, bên cạnh là hai ả nha hoàn, một đang bóp vai, một đang hầu hạ thằng con nít ăn uống điểm tâm trên bàn, ngoài sân đang xếp một đồng thiếu nữ. Gương mặt đứa nào đứa nấy cũng tràn đầy vẻ hoảng sợ và xanh xao do thiếu ăn.

Tên một tên chạy đến nói:

- Thiếu gia, tất cả thiếu nữ đều ở đây.

Trác Tru Trinh mắng to trong bụng: "Con bà nó! Đây là đồng buôn người chứ thanh lâu gì? Riêng bé gai thôi mà gần 300 đứa nhìn cứ như một tiểu đội ấy. Bọn này kiếm ở đâu ra". Chính hắn cũng từng bị bán đi như chó mèo, bị vứt xác ngoài bãi tha ma, nên hắn hiểu và đồng cảm với những đứa này. Cái thế giới khốn nạn này mạng người không bằng cỏ rác mà. Đang bị ai thay cho những số phận cơ nhỡ thì Khò Khò lên tiếng:

- Bên trái, hàng thứ mười hai.

Trác Tru Trinh "ừm" một cái rồi nói với tú bà:

- Bao nhiêu một người.

Mụ tú bà sôi lời:

- Nếu là chuộc thân thì không tính bằng bạc mà tính bằng linh thạch. 10 linh thạch một người.

Trác Tru Trinh mặt tỉnh bơ, nhưng trong lòng dậy sóng. 10 Linh thạch? sao mụ không đi ăn cướp luôn. Ngoài miệng thì nói:

- Mặc qua ta chỉ mua một người thôi.

Mụ tú bà hơi không vui. Mụ biết là giá mụ đưa ra hơi mắc. Giá thu vào chắc gì đã đến nửa linh thạch chưa. Nhưng mà tính toán cũng lời gấp 20 lần rồi. Nếu bớt thì lời ít. Nhưng mà mỗi này chẳng lẽ đến đây là hết. Mụ nói:

- Thôi vậy nếu thiếu gia đã nói vậy thì ta tặng thêm một người. Mời thiếu gia chọn.

Đây là chiều thả con tép bắt con tôm hùm đây mà. Đã vậy thì cứ thuận nước đẩy thuyền, chỉ vài linh thạch mà dây dưa hoài cũng không tốt, nghĩ kỹ móc ra hai mươi viên linh thạch ném cho mụ tú bà rồi chỉ con bé đã chọn và một con bé khác Khò Khò chọn nói:

- Đây là hai mươi linh thạch. Nàng kia và nàng kia đi theo ta.

- Hi hi, đa tạ thiếu gia đa tạ thiếu gia. Ngài có cần ta đưa người đến tận nơi?

Trong mắt mù tú bà lóe lên một tia gian xảo.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Từ Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Phản nghị

Mù tú bà thấy gặp khách sộp tiền vui ra mặt, nên mù cần biết nơi ở của vị tiểu thiếu gia này để mai sau còn kiếm chác. Nghệ thuật mua bán đôi khi nó tự nhiên như thế không cưỡng ép được. Còn Trác Tru Trình thì chả tiếc gì mấy viên linh thạch. Khò Khò tình luyện mấy "đồng nhôm nhựa" là ra Tinh Thiết bán được khối tiền. Hôm bữa nhờ Ngừ Bán Sơn bán cây gậy kia thì hẳn đôi nua lại, Trác Tru Trình bán rẻ lấy 2000 linh thạch còn chưa xài hết. Lúc đầu Ngừ Bán Sơn còn đòi trả đúng giá hẳn vết cả gia tài chỉ còn hơn 2500 linh thạch. Trác Tru Trình cho nợ một nửa, nhưng hẳn cũng lười đòi làm gì. Đó là tư tưởng đại gia, giờ tay là có vài nghìn linh thạch thì còn đi tính toán cái gì. Khò Khò thì khinh bỉ tên nhà quê mới nổi này.

Trác Tru Trình tỉnh bơ nói:

- Khò, ta tự đi. Gặp lại.

Vừa ra khỏi cửa đã thấy nhân thủ Thiết Kinh Bang đợi sẵn. Trác Tru Trình bắt ngờ hỏi:

- Các người đến đây làm gì?

- Dạ, Ngừ trưởng lão tìm tiểu thiếu gia nhưng không thấy. Ngài ấy đang nóng giận, chúng tiểu nhân cũng khó sống yên thân.

Thì ra Ngừ Bán Sơn tìm Trác Tru Trình không thấy thì nổi giận, lỡ tiểu tử kia có chuyện gì thì mạng của năm huynh đệ bọn hắn tèo luôn thì sao. Hẳn phần nộ làm tung trời, bang chúng Thiết Kinh Bang vì vậy mà nỗ lực tìm kiếm. Việc tìm kiếm cũng dễ dàng, cái Cù La Thành này cũng nhỏ, với nhân thủ Thiết Kinh Bang tìm một đứa nhóc thì không khó.

Lúc này tại Yên Nguyệt Lâu, lấy lý do không có bang chủ, Lỗ Hữu thay mặt Thiết Kinh bang tỏ ý muốn nương nhờ phủ thành chủ, thu nhập trong bang sẽ cống nạp cho Triệu Thiên Hùng gấp đôi. Cùng với đó là nhiều lợi ích khác,

Điều này khiến Triệu Thiên Hùng vui vẻ ra mặt, còn nói với các thế lực khác phải nhìn Thiết Kinh Bang mà học hỏi. Triệu Thiên Hùng cùng Lỗ Hữu chuẩn bị bàn sẽ cho người của Phủ Thành Chủ tiếp quản Thiết Kinh Bang như thế nào.

Tô Kinh, Vương Thành cùng tam đại thế gia nào chịu như vậy. Thiết Kinh Bang như một miếng thịt sắp đến miệng lại nhổ ra. Dù là Phủ Thành Chủ thì cũng không thể nhin. Bọn ta khổ cực như thế lại để người ngư ông đắc lợi, trên đầu một Phiên Thiên Phái thì không nói, thêm một Triệu Thiên Hùng nhúng chàm nữa sao?

Tô Kinh đứng dậy nói:

- Phiên Thiên Phái có chủ trương không tham gia vào tranh chấp thế tục, Triệu Thành Chủ như vậy là không hay lắm.

Triệu Thiên Hùng mỉm cười nói:

- Có gì mà không hay? Đâu cũng đâu phải là tranh chấp gì? Là Thiết Kinh Bang chuyển giao địa bàn cho bản Thành Chủ để được sự che chở của ta. Người ý kiến gì?

Tô Kinh cũng không vừa:

- Triệu Thành Chủ, Bọn ta tranh đấu với nhau, chém chém giết giết chưa có kết quả, người nhảy vào chen vô giữa không gọi là nhúng tay can thiệp là gì? Chẳng lẽ người là Thành Chủ thì muốn làm gì thì làm sao?

Triệu Thiên Hùng lập tức nói:

- Nói nhiều làm gì? Vậy ý của người như thế nào?

Tô Kinh không ngờ lão mập này lại đá trái banh về phía mình, lập tức nói:

- Cái này hỏi ra, không phải là ý riêng mình ta mà là ý chung của mọi người ở đây. Mọi người thấy như thế nào?

Tô Kinh cũng là một con cáo già, nhận được bóng liền chuyển bại bọ. Có điều mọi người ở đây có ai đứng ra nhận? Bọn chúng không để ý nét mặt của Lỗ Hữu đang tối sầm lại, chúng coi Thiết Kinh Bang là gì? Là miếng thịt muốn cắn xé như thế nào cũng được sao? Những Lỗ Hữu vẫn nhin, không nhin không được, vì đại kế của bang chủ, phải nhin. Lỗ Hữu móc ra tờ giấy bên trên có ấn ký bang chủ cùng các cao tăng khác của Thiết Kinh Bang nội dung là chứng từ chuyển giao tất cả địa bàn cho Phủ Thành Chủ bao gồm những địa bàn bị mất về tay những thế lực khác gần đây. Việc này không khác gì là châm ngòi thổi gió, đổ thêm dầu vào lửa kích động Triệu Thiên Hùng.

Triệu Thiên Hùng nhận chứng từ, sau khi đọc liền hiểu ngay âm mưu trong đây. Nhưng số tài sản Thiết Kinh Bang quá lớn nếu vào tay hắn thì Thiết Kinh Bang cũng không còn gì, bị hắn ụp tay cũng có thể đập chết. Cộng thêm tài sản riêng hắn nữa là hắn có cả nữa cái thành này rồi.

Lỗ Hữu rên sát khi còn nóng:

- Chư vị, bang chúng ta cũng đã đường cùng chỉ mong một góc yên ổn, tất cả giao lại cho Triệu Thành Chủ. Các địa bàn các vị đã chiếm đóng hiện cũng thuộc về ngài ấy cũng không cần ta nói nhiều chứ?

Vương Thành đứng phắt dậy hô:

- Thúi lắm! việc này không phải người nói sao thì như thế ấy.

Lỗ Hữu thuận gió nói:

- Đúng vậy, là ta không đủ tư cách. Chư vị ở đây đã xong việc của ta. Cáo từ!

Nói xong phui đít bỏ đi, không một chút lưu luyến.

Các thế lực muốn cản lại thì Triệu Thiên Hùng liền chen ngang:

- Ấy chur vị! Chúng ta còn ngồi lại bàn bạc chút đã.

Vừa nói vừa cảm chừng từ mím cười. Xưa nay hần làm việc chỉ sợ danh bất chính ngôn bất thuận nay thì tốt rồi. Cơ hội này phải nắm chặt. Xem lũ lỵ lợm các ngươi còn ý kiến gì.

Việc còn lại Lỗ Hữu cũng không biết gì nữa, hần chỉ biết liên minh tất cả các thế lực đã bị tan vỡ. Hần liền nhanh chận chạy về Thiết Kinh Bang để báo cáo.

Thiết Kinh Bang

Thiết Ba đứng giữa quảng trường huấn luyện, bên dưới là các thủ lĩnh tầng giữa và cao cấp. Mọi người xì xào bàn tán ra vào không biết đang đếm Bang Chủ triệu tập toàn bộ thành viên tới đây làm gì? Giờ này cũng đã đủ rồi còn chờ gì mà không tuyên bố lý do chứ.

Trong lúc mọi người đoán già, đoán non thì Lỗ Hữu đi vào sau đó đến bên cạnh ghé tai Thiết Ba xì xầm gì đó. Một lúc sau, Thiết Ba đứng lên hô to:

- Hôm nay, Thiết Kinh Bang đại thế đã mất, ta đã nhượng lại địa bàn cho Phủ Thành Chủ. Chỉ còn giữa lại nơi này. Huynh đệ nào theo ta thì theo còn ai ở lại cứ ở lại ta tin chắc Triệu Thành Chủ sẽ không đối xử tệ với mọi người.

Một đệ tử liền hỏi người bên cạnh:

- Thế này là thế nào chuyện gì xảy ra.

Kẻ kia nói:

- Ngươi không nghe bang chủ nói à? Mà giờ hần cũng không còn là bang chủ rồi. Thiết Kinh Bang sụp đổ rồi.

- Thế ngươi có theo hần không?

- Tất nhiên là không. Ngươi nghĩ mà xem chúng ta đang có tiền, có quyền, có rượu, có gái, có gia đình người thân. Theo hần là mất tất cả, ngươi chấp nhận sao.

Lúc này ở trên đã thấy Đại Trưởng Lão Côn Nghiêm đứng dậy khỏi ghế đi ra giữa sảnh quát:

- Ôn ào cái gì, Lão già ta theo Bang chủ. Dù sao lão cũng chả còn gì, ở lại cũng vô dụng ta tính nghỉ hưu lâu rồi, thôi thì theo bang chủ về vườn, chỉ cần ngày ba bữa chớ chết là được.

Nói xong khỏe mắt mờ sương đi ra một bên nói tiếp:

- Ai theo bang chủ cứ ra đây đứng chơi cho ta, sẵn gãi lưng cho lão, ta ngựa quá.

Dù biết Côn Nghiêm muốn phá tan bầu không khí trầm trọng nhưng không ai hòa với lão cả. May sao, còn có tà hộ pháp Chu Thái Long cùng Lý Cẩn Văn đứng ra theo sau lão. Chu Thái Long không ngờ đứng đằng sau gãi lưng cho Côn Nghiêm, lão rên hừ hừ:

- Đã ngựa quá, phải rồi chỗ đó.

Cả đám đệ tử trong bang đều nổi da gà, nhưng lại chẳng còn ai đứng ra nữa, kể cả bốn vị trưởng lão cũng vậy. trong đó Tam trưởng lão Dương Khúc chỉ xấu hổ nói:

- Xin lỗi bang chủ, ta thật hổ thẹn còn cả nhà ta đều dựa vào ta cả.

Nhị trưởng lão Vương Tiết Tài bên cạnh liền nói:

- Nói nhiều với hần lắm gì, hần đã không phải bang chủ của chúng ta nữa.

Dương Khúc quát:

- Dù sao cũng vào sinh ra tử ngươi sao lại nói lời này.

Vương Tiết Tài cười khinh bỉ nói:

- Hừ. hần cũng như đại ca của hần thôi. Hôm nay đừng hòng rời khỏi nơi đây.

Nói xong bất ngờ giờ chường vồ xuống ngực Dương Khúc

"Bùm"

Dương Khúc vì đứng gần không kịp đề phòng bị ăn một chưởng bay sau lần mấy vòng rồi bất động không biết sống chết.

Thiết Ba trên đài thấy vậy liền lao ra, không ngờ đằng sau nghe tiếng gió, liền chúi người gấp xuống lần về phía trước né được một đường đao hiểm ác. Ngoảnh lại nhìn thấy Lỗ Hữu đang cầm đoàn đao cay đắng nói:

- Xin lỗi bang chủ, là ta không còn cách nào khác.

Thiết Ba trợn mắt quát lên:

- Tại sao?

Vương Tiết Tài cười to:

- Ha ha ha, vì gia đình già trẻ tám người hần đang ở trong tay ta, ngươi nói hần phải như thế nào?

Thiết Ba lạnh lùng hỏi:

- Vậy đại ca ta cũng là bọn nguoi hại? Huynh ấy không phải chết vì chiến đấu với kẻ thù.

Lúc này các đường chủ đều mặt đỏ bừng bừng sát khí, tay lâm lâm vũ khí bao vây Thiết Ba. Vương Tiết Tài cảm thấy không cần giấu giếm nói:

- Đúng vậy, uống cho nguoi một đời anh hùng nuốt cuộc cũng bại bởi tay ta mà thôi.

Thiết Ba run run nói:

- Ta xưa nay có đối xử với các huynh đệ ra sao? tại sao các nguoi lại phản phé như vậy?

Không ai nói gì, có vài người hô thẹn cúi mặt. Vương Tiết Tài nói:

- Nguoi rất tốt, ta cũng rất khâm phục nguoi như nguoi, nhưng mà... ta họ Vương.

Thiết Ba sực tỉnh nói:

- Nguoi là người Vương Gia của tam đại thế gia.

Vương Tiết Tài cười thừa nhận:

- Ha ha ha, đúng vậy.

Lúc này Thiết Ba nhận ra tình hình có chút không ổn, nhìn lại mới thấy Côn Nghiêm bị Chu Thái Long và Lý Cần Văn khống chế. Hắn cay đắng nhận ra là cả bang đều làm phản, điều này có nghĩa là chính hắn mới là người đối nghịch với toàn bộ Thiết Kinh Bang. Mặc dù được Khò Khò hồi sinh khống chế nhưng không ngờ từ sâu trong ý thức hắn lại trào lên lệ nóng, trong lòng như nghẹn uất khó thở.

Hắn ngửa cổ lên trời phun ra một búng máu mái tóc tung bay:

- Người không phụ ta. Trời tru đất diệt. A a a a

*Cần like, đề cử để có động lực.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tử Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Rời đi

Ngoại thành Cù La có khu rừng, giữa khu rừng là con đường nối dài từ Cù La thành đến Thủy Ba trấn, một trấn nhỏ ven sông nước. Bên lên đường đỗ một chiếc xe ngựa, trong xe là hai ả nha hoàn Trác Tru Trinh mới mua đang ngồi bên lò than. Bên ngoài, Ngừ Bán Sơn cùng Trác tiểu tử đang ngồi bên đồng lửa. Người già thì uống rượu trẻ nhỏ thì ăn thịt. Ngừ Bán Sơn nói:

- Tiểu tử, đôi lúc ta nghĩ nguoi không phải một đứa nhỏ. Nhìn người trầm ổn như người trưởng thành.

Trác Tru Trinh nói:

- Nếu bá bá cũng bệnh tật liên miên, nằm hoải trên giường sẽ hiểu.

Ngừ Bán Sơn nghe có lý gật đầu:

- Cũng phải.

Ngẫm nghĩ một hồi lại nói tiếp:

- Nguoi nói bốn tên đệ đệ của ta ở lại tiếp ứng Thiết Ba, liệu có việc gì không?

Trác Tru Trinh bình thản ho khò khò, khuôn mặt nhợt nhạt trả lời:

- Bá bá cũng biết kết quả, cần gì hỏi ta. Chờ một lúc nữa thôi là sẽ rõ.

Ngừ Bán Sơn tò mò hỏi:

- Sao nguoi biết Thiết Kinh Bang có nội loạn?

Trác Tru Trinh cười khổ. Lúc Thiết Ba tầm hoan với hai tri kỷ thì Khò Khò đã len lỏi vào bộ óc của họ vô tình phát hiện hai người này đều là nội gian bên cạnh Thiết Ba, thậm chí còn nhiều nội gián hơn thì hắn mới giết mình. Hắn tìm cách cho Thiết Ba âm thầm trừ khử hai ả Lâm Nguyệt và Ánh Loan đó. Dù hai ả đã bị Khò Khò điều khiển sâu trong linh hồn nhưng Trác Tru Trinh cũng không muốn giữ lại loại người này bên cạnh. Hắn cũng không muốn chơi tâm kế phức tạp đau đầu. Nếu không, hắn sẽ tương kế tựu kế mà chơi lại kẻ thù phía sau Thiết Ba.

Có một điều Trác Tru Trinh hiểu, chơi mưu hèn kế mọn có thể tiết kiệm sức nhưng rất mất thời gian, và lại cũng có rủi ro. Kẻ cang cho rằng mình nắm mọi chuyện trong lòng bàn tay càng dễ thất bại bởi những sơ sót nhỏ. Người xưa nói không bao giờ sai: "Người tính không bằng trời tính", thành sự tại thiên đi. Ông trời nếu muốn ta không có nơi an thân cố định thì cũng không nên nín giữ ở lại làm gì, dứt khoát cầm được bỏ được, lui một bước trời cao biển rộng.

Cái thế giới này rộng lớn lắm, một Thiết Kinh Bang nho nhỏ, một Cù La Thành bé tí mà làm hắn lún sâu vào thì còn gì tiền đồ về sau. Trác Tru Trinh nhận ra tâm cảnh của mình thay đổi nhiều lắm. Hắn dần hiểu rõ nắm tay ai to kẻ đó là chủ.

Ngũ Bán Sơn thấy Trác Tru Trình chỉ cười không nói cũng không tiện bầu bậm chủ đề này nữa mà chỉ hỏi:

- Được rồi, tiểu tử ngươi có dự tính gì chưa?

Trác Tru Trình trả lời:

- Tạm thời tìm chỗ chữa thương cho các vị bá bá và thúc thúc đã. Việc này đành trong cậy vào bá bá.

Ngũ Bán Sơn đáp ngay:

- Được, từ giờ cứ để ta.

Ngon lửa tí tách đêm đã về khuya. Ngon lửa tí tách, không khí se lạnh, tiếng gù đã cảm vang vọng xa xa. Hai nha hoàn mang áo ấm từ trên xe xuống đưa cho Ngũ Bán Sơn và Trác Tru Trình. Hai con bé này một đứa mười tuổi có Tiềm Linh Thể Chất tên Tiểu Tồn, một đứa mười hai tuổi lạnh lẽo và đã chớm chút nhan sắc họa nước ương dân tên Kiều Vân. Trác Tru Trình không thích cái tên sẽ Tiểu Tồn cho lắm, hỏi ra mới biết mẹ nàng sanh ra nàng khó khăn, sợ lớn lên nhiều bệnh mới đặt tên xấu cho khỏe mạnh. Trác Tru Trình thấy nàng trong sáng thuần khiết nên đặt tên là Ngọc Khuê. Nàng vui lắm gật đầu đồng ý ngay.

Có điều Ngọc Khuê lại làm cho Trác Tru Trình hơi phiền lòng, nàng nhận thức rõ thân phận người hầu của mình, lại được thiếu gia cho ăn no uống đủ rất cảm kích, nhưng lại không biết làm việc gì vì thiếu gia không giao việc gì cho nàng cả. Cho nên lúc nào thấy Trác thiếu gia rảnh rỗi là nàng lại sẵn tới bóp vai bóp tay bóp chân. Trác Tru Trình là một đứa nhỏ, tay chân làm gì bị đau mà bóp, nên hắn thấy phiền, nhiều lúc từ chối thì nàng lại buồn bã nói: "Nô tỳ vô dụng, nên thiếu gia không cần nô tỳ, nô tỳ có lỗi, lỗi tại nô tỳ" đã vậy còn làm gương mặt hoảng sợ như bị vứt bỏ làm Trác Tru Trình càng thêm phiền nên thôi đành mặc kệ nàng ta.

Từ đấy mà Ngũ Bán Sơn lúc nào cũng chứng kiến cái cảnh: Một đứa trẻ mười tuổi bóp tay bóp chân cho một thằng cụ non sáu tuổi nhìn rất lố bịch, riết thành quen lại thấy buồn cười.

Còn Kiều Vân thì khác, dù gì thì nàng cũng đã mười hai tuổi nên biết nhóm lửa, rót nước, may vá thêu thùa, thậm chí theo như nàng nói thì lục nghệ: Lễ, Nhạc, Xa, Ngự, Thư, Số cũng có biết qua làm Trác Tru Trình phải hỏi xuất thân của nàng. Thì ra nàng là thiên kim của một thế gia xuống dốc tại Tô Linh Thành bị cứu gia truy sát chạy trốn, lưu lạc đến Cù La Thành thì bị bắt bán như nô lệ. Ngũ Bán Sơn nghe Tô Linh Thành có chút xa lạ nhưng thế giới rộng lớn nên không để ý.

Đột nhiên Trác Tru Trình đứng dậy nói:

- Bọn họ sắp về tới đây rồi.

Ngũ Bán Sơn ngạc nhiên. Minh tu vi Ngưng Dịch cảnh còn không cảm giác được gì, tên nhóc này liệu có bị ảo giác.

Ba khắc sau Ngũ Bán Sơn cảm nhận được có sáu bảy chạy về hướng này, hắn thấy xa xa quả nhiên là bốn tên đệ đệ của mình mang theo Thiết Ba và Côn Nghiêm chạy về. Hắn lại cảm thấy tiểu tử họ Trác này có nhiều điều bí ẩn.

Khi họ đến nơi, Ngũ Bán Sơn nhin không được hỏi:

- Nhị đệ, thế nào rồi? Sao lại lâu như vậy?

Lão nhị Ngũ Bán Hải thở dài, ánh mắt hơi thương cảm nhìn Thiết Ba và Côn Nghiêm quần áo xác xơ, máu me tùm lùm nói:

- Ài, lúc bọn đệ đến thì thấy bọn họ đồng môn tương tàn. Thiết Ba thì bị vây công, Côn Nghiêm thì bị đánh trọng thương, bọn ta phải mở đường máu cứu họ tháo chạy loanh quanh trong thành, đợi khi có cơ hội mới xuất thành đến hội hợp với bọn huynh. Không ngờ, lần đầu tiên ta mới thấy cả Bang đều làm phản, tên này ăn ở...

Nói đến đây biết lẽ lời bèn chuyển hướng:

- Cũng không biết vì sao bọn chúng làm phản cả bang mà vẫn để ngươi sống, một vỏ vấy chết ngươi là xong, nào để đến bây giờ.

Thiết Ba mặt nhor nhuốc bình thản trả lời:

- Bọn chúng muốn là Phiên Thiên Dự Tuyền Kỳ. Nhưng ta đã đưa cháu ta mang đi gia nhập Phiên Thiên Phái rồi.

Côn Nghiêm mặt sầu thảm nói:

- Bang Chủ! Bọn súc sinh này sẽ sống không yên, thù này phải trả.

Nói đến đây đành ngậm miệng, giờ đây thế don lực bạc lầy gì báo phục. Côn Nghiêm cảm thấy trong lòng đắng chát, lão nhận ra mình đã già thật rồi. Với tu vi Luyện Khí cấp tám của lão thì chỉ trị được bọn côn đồ tép riu mà thôi, tuổi già của lão khiến lão còn không thể giết nổi một tên Luyện Khí cấp bảy.

Thiết Ba an ủi:

- Côn lão, cả một bang làm phản thì còn luyến tiếc gì. Đây cũng là ý của ta, ta lâu nay vẫn coi lão như thúc phụ, giờ cũng không phải là bang cái gì chủ. Lão cứ gọi tên ta là được. Mai này chúng ta nương tựa nhau mà sống là được. Cuộc đời quý ở nghĩa tình.

Côn Nghiêm ngửa cổ lên trời cười, lão cười mà nhìn mặt lão khó coi hơn là khóc, lão nói:

- Hay cho câu: Cuộc đời quý ở cái nghĩa tình. Xem như lâu nay ta đi theo bang chủ là không uống. Nay hoài bão đã tan ý chí đã mòn, lão chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh cuối đời.

Thiết Ba biết lão này trong bụng cố chấp nên cũng không can bèn nói:

- Thì cũng theo ta ít bữa để thương thế của lão khỏi hẳn đã rồi tính.

Côn Nghiêm nghe vậy gật đầu đồng ý. Vậy là đoàn người lên xe rời xa dần địa bàn Cù La Thành. Bọn họ không biết lúc này Cù La Thành vì bọn họ mà thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Cuồng Long Hội, Tam Đại Thế Gia và Lôi Phong Đường liên hợp tấn công những địa bàn của Phù Thành Chủ, ruột cuộc Triệu Thiên Hùng nhờ nhân thủ của Đinh Lộc Đinh ra mặt, nhưng nào ngờ phía sau Lôi Phong Đường lại có một Lý Ái Hà xuất hiện. Lý Ái Hà trong Phiên Thiên Phái lại cao hơn Đinh Lộc Đinh một bậc, hắn còn phải cung kính chào nàng một tiếng sư tỷ.

Hai bên thỏa thuận không để nhân thủ của Phiên Thiên Phái tham gia vào tranh đấu này. Cho nên liên minh ba thế lực lớn dần chèn ép thu vén hết địa bàn của Triệu Thiên Hùng. Triệu

Thiên Hùng nhiều lần nhờ và Đình Lộc Đình nhưng chỉ nhận được một cật:

- Phía trên bàn phải có người nhìn xuống, đồ của người thì người tự giữ lấy, lúc này ta không tiện xen vào.

Tuy nhiên, sau lưng vẫn cho người âm thầm hỗ trợ nên chiến hỏa vẫn cứ kéo dài. Lâu lâu bên phe Liên Minh thắng thế thì lại xuất hiện một hai cao thủ thần bí cứu nguy cho phe Thành Chủ. Mà Lý Ái Hà đằng sau cũng biết và hiểu chuyện gì nhưng nâng lại không làm gì được, Đình Lộc Đình chưa làm gì thái quá hoặc công khai để đồng môn lộ da mặt với nhau. Và lại các thế lực bên dưới đấu tranh là chủ trương của cao tầng Phiền Thiên phái.

Cù La Thành nội chiến, các thành lân cận lại rục rịch dòm ngó. Việc các thành đánh chiếm lẫn nhau được chấp nhận chỉ cần duy trì nộ đủ chỉ tiêu tiến cống hằng năm là được. Cho nên ngọn lửa chiến tranh đang nhem nhóm từ Cù La Thành và bắt đầu lan rộng.

Kê gây nên tất cả điều này thì chẳng biết gì. Hắn đang khổ sở chữa bệnh cho năm người Ngũ Bá Dao. Hắn hồi hận thật rồi, lúc trước biết vậy nói thời gian ba tuần cho xong, nay phải chữa trị cả ba tháng, mỗi ngày mất vài tiếng thanh xuân ngồi rờ rẫm mấy lão trung niên, chỉ nghĩ thôi đã ớn ớn hoảng chi là nểm thừ. Nhiều khi Trác Tru Trình muốn đuổi quách mấy lão cho xong. Cái hắn cần bây giờ là tự do bay nhảy chứ không ý thức được là có năm hộ vệ Ngưng Dịch Kỳ miễn phí.

Điều làm tâm trạng hắn tồi tệ hơn nữa đó chính là ăn uống. Ăn thì suốt ngày cứ bắt thú mà nướng lên đến nỗi cái miệng mỡ bóng loáng từ sáng đến tối, ngày nào cũng thịt, lại còn thịt nướng, mới cắn một miếng là mỡ nó chảy xộc vào ruột chỉ muốn nôn ra, đến nỗi Trác Tru Trình phải kiểm lá cây không có độc mà gặm cho đỡ ớn. Còn uống thì là uống nước sông, là nước sông đó, mỗi lần lấy nước nấu lên mấy lão phải chờ rồi lải nhải điếc cả tai. Không nấu thì vi khuẩn um sùm bên trong lỡ bị tã lì thì chết toi. Đó là chưa biết đâu nguồn có loài vật nào đang vui mà đại tiện hay tiểu tiện xuống hay không nữa.

Ngày tháng khổn khổ cũng sắp qua, qua ngọn núi phía trước là địa bàn Từ Vu Thành...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Từ Tu Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tao ngộ phi tặc

Do Trác Tru Trình là một đứa trẻ ốm yếu, bệnh tật nên ở trong khoang xe cùng hai nữ, đầu gối lên đùi Kiều Vân để nàng xoa đầu. Kiều Vân rất vui, nàng xem thiếu gia như em trai vậy, hướng chi thiếu gia còn là chủ tử cứu nàng khỏi cảnh làm kỹ nữ. Nhìn khuôn mặt ốm yếu của thiếu gia khiến nàng đau xót trong lòng. Còn Ngọc Khuê thì vẫn không biết làm gì cứ vẫn cái bài xoa bóp giải mỏi mà làm tới. Trác Tru Trình nằm hưởng thụ sướng quá thì ngủ thiếp đi, điển hình của mây thẳng đương v* không hoạt động được (hay còn gọi là liệt dương).

Qua hẻm núi hiểm trở: hai bên là vách đá cao chót vót thì đoàn người Trác Tru Trình và Ngũ Bán Sơn bèn dừng lại vênh tai lên lắng nghe. Ngũ Bán Sơn nói:

- Phía trước có tiếng giao tranh. Tạm dừng lại đã. Từ đệ lên xem chuyện gì.

Ngũ Bán Thao gạt đầu phóng lên trước. Hắn là người nhanh nhất trong các huynh đệ nên được giao cho nhiệm vụ trinh sát, thám thính. Lát sau, Ngũ Bán Thao chạy về nói:

- Phía trước hình như có một thương đoàn gặp cướp, hai bên đang giằng co rất máu. Chúng ta có nên...

Ngũ Bán Thanh cắt ngang:

- Việc không liên quan đến ta. Kệ họ đi.

Mọi người nghe có lý nên bèn chờ đợi. Ngũ Bán Lâm hỏi:

- Nếu bên thương đoàn chiến thắng thì sao?

Ngũ Bán Thanh cười nói:

- Khả năng này khá thấp nhưng nếu thắng thì chắc cũng thắng thảm mà thôi, có lẽ họ sẽ rút về Từ Vu Thành, còn ngược lại nếu tỏ phi thắng thì sẽ đến lượt chúng ta cướp lại của chúng ha ha.

Năm anh em nhà này điển hình không phải người tốt. Cả đoàn đang nói chuyện vui vẻ chưa được bao lâu thì thấy phía trước có một chiếc xe ngựa chạy đến, còn phía sau là năm tên cướp bậm trợn cầm vũ khí lăm le đuổi theo.

Lão Nhị Ngũ Bán Hải cười như điên:

- Ha Ha Ha.

Lão Ngũ Ngũ Bán Thanh sầm mặt tức tối chửi:

- Con bà nó! Muốn yên thân cũng không được.

Lúc này chiếc xe ngựa chạy gần đến thì bên phía Ngũ Bá Dao liền nhường một lối nhỏ cho chiếc xe đó chạy qua. Cứ thế đám cướp phía sau cũng chạy theo qua. Chuyện đáng lẽ không có gì nếu tên phía sau cũng không dí cây chùy gai chia vào mặt đám Ngũ Bá Dao nói:

- Liệu hồn chờ ở đây bọn ta sẽ quay...

Bốp,

Chữ "lại" chưa kịp nói xong trên mặt đã bị ăn một cái một cước ngã bật ra sau. Đến con ngựa cũng giật mình sợ hãi không kịp chạy tiếp. Bốn tên đồng bọn thấy thế quay ngoác lại chưa kịp làm gì liền bị bốn huynh đệ còn lại của Ngũ Bá Dao đá rớt xuống ngựa.

Chưa đầy hai phút năm tên bị trời gô lại, tên chọc giận Ngũ Bán Thanh thì thâm nhất cả mồm máu không, lại bị nhét vài tấc cả quai hàm.

Lúc này chiếc xe kia quay lại, trên xe bước xuống một nam một nữ. Nam khoảng mười lăm, nữ khoảng mười sáu. Cả hai quý xuống cầu xin:

- Xin chur vị anh hùng cứu cha ta và ông nội ta, bọn ta cần có găm vành đội on.

Vừa nói chuyện vừa khóc lóc, cơ hồ rất gấp gáp, nếu chậm một giây thì người thân của họ sẽ nguy hiểm thêm một giây. Họ đập đầu đến tóc máu, chứng tỏ họ khủng hoảng, sợ hãi và gấp gáp vô cùng. Lúc này Trác Tru Trình nghe bên ngoài ồn ào nên cùng hai nữ xuống xe xem chuyện gì. Thấy cảnh máu me khổ sở của hai người nọ thì mới hỏi:

- Ngừ Bá Bá, có chuyện xảy ra gì vậy?

Ngừ Bán Sơn thuật lại đầu đuôi sự việc.

Hai người kia thấy thời gian không còn nhiều nên vừa quý vừa lết đến dưới chân Trác Tru Trình mà cầu xin. Như là bọn họ biết Trác Tru Trình là người quan trọng nhất ở đây, lại là con nít nên dễ mềm lòng.

Ngọc Khuê nhút nhát nên ko nói gì, việc này tùy thiếu gia xử lý. Kiều Vân định lên tiếng nhưng ngấm lại mình cũng mới vừa được thiếu gia cứu ra thì lấy thân phận gì xin xỏ thiếu gia làm này kia.

Trác Tru Trình ngẫm nghĩ một lát liền nói với Ngừ Bán Sơn:

- Bá bá thấy phải làm sao đây?

Hắn không nói: "phiền bá bá" hay là "bá bá nên giúp họ" kiểu như sai phái mà là hỏi ý kiến, đây là thể hiện sự tôn trọng và dựa dẫm, điều này làm Ngừ Bán Sơn càng hài lòng nói:

- Được rồi, Ngừ đệ ở lại bảo vệ mọi người, còn các đệ theo ta cứu người.

Nói xong bốn người chuẩn bị phóng đi thì Trác Tru Trình ngăn lại nói:

- Bá bá à! Tại sao chúng ta phải cứu người?

Cả đám ngờ ngàng, nghệt cái mặt ra. Ngừ Bán Sơn hơi sấn giọng:

- Không cứu người chẳng lẽ đứng nhìn?

Trác Tru Trình bình thản nói:

- Ta hỏi các người, có lý nào năm tên to cao chạy một đoạn dài như vậy lại không bắt kịp hai đứa nhỏ mười mấy tuổi chưa trưởng thành đây chứ?

Hắn dùng hai chữ "đứa nhỏ" mà không nhìn lại mình chỉ có sáu tuổi mà thôi. Mọi người lúc này mới ngờ ngợ ra chuyện gì. Trác Tru Trình lại nói:

- Con nhà gia thế thiên kim cùng công tử có thể dễ dàng van xin như vậy sao?

Nói xong dừng lại một chút để mọi người suy nghĩ lại tiếp tục:

- Như vậy thì cũng thôi, nhưng bỏ lết như vậy thì hơi quá, lại còn máu trên trán họ màu hơi tươi hồng, các người không để ý sao?

Cặp năm nữ đang sục sùi vừa nghe Trác Tru Trình nói xong liền ngồi dậy rút trùy thủ kê ngay cổ người gần nhất, tất nhiên là tên nhóc lùn tí Trác Tru Trình. Bọn họ cũng nhận ra tiểu tử này là người quan trọng. Do họ ở gần Trác Tru Trình nên Ngừ Bá Đạo không kịp trở tay. Ngừ Bán Sơn lúc này mới hoảng hồn quát:

- Thà người!

Ả đàn bà tư thế quý một chân, một tay vòng ra trước ngực Trác tiểu tử ôm ghì vào người của ả, tư thế này trói chặt hai tay và nửa thân trên Trác Tiểu Tử, tay kia kẻ thanh trùy thủ. Mọi người hoảng loạn, nhìn Trác Tiểu Tử bị nghệt thờ đến mặt đỏ cả mặt. Ngừ Bán Sơn hoảng sợ mới quát như thế, tên nam tử liền cười ha hả nói:

- Thà người? Bọn ta đâu có ngu hay đầu nguoi toàn nước mà phát ngôn như vậy?

Ngừ Bán Sơn thấy Trác tiểu tử mặt đỏ như máu, đôi mắt lơ lơ như gần tắt thở liền gấp gáp quát:

- Có gì từ từ nói mau mau lỏng tay, nó chỉ là một đứa nhỏ, nguoi sắp làm nó tắt thở...

Ả đàn bà giật mình nhìn lại quả nhiên như người kia nói liền hơi nói lỏng không chế.

Nhưng mà, Trác Tru Trình lại thẳm chửi to "Đồ ngu, đồ óc bả đậu, đồ phá đám!". Lúc bị khống chế thì tên nhóc này cảm thấy đằng sau mình có hai vật mềm mại cùng mùi hương nữ nhân phả vào mũi làm hắn sáng khoái đến mơ màng. Không ngờ cái bộ ngực của ả phi tộc này to vãi chưởng, đây là ả mới khoảng mười lăm mười sáu tuổi, nếu ả mà lớn hơn nữa thì sao? Trác Tru Trình có xúc cảm muốn bắt ả về làm "vú em". Lại còn đi ăn cướp mà người thơm thế, chắc cả ngày ngấm người vào trong thùng nước quế, mùi vị cứ như cục thịt bò ướp ngũ vị hương. Cha chả, hắn chỉ muốn quay lại cắn một phát cho đã thèm. Lại còn, cái gì kia, đành là thời buổi này không có sản xuất áo ngực nhưng nguoi cũng không nên thả rông thế kia chứ. Ta có thể cảm nhận hai cái núm nó cọ xát sau gáy, dù là qua một lớp vải nhưng lại càng kích thích. Cái con mẹ nó, nguoi có hiểu cảm giác bị khống chế mà kích tình như vậy là vì diệu như thế nào không? Đầu phải lúc nào cũng được như thế này. Ta bị kích thích máu lên não mới đỏ mặt chứ có nghệt con mẹ nó thờ hồi nào, mắt ta lim dim vì hưởng thụ chứ không phải lơ lơ như nguoi nghĩ. Con bà nó đồ bá bá phá đám.

Ngừ Bán Sơn mà biết Trác Tru Trình nghĩ gì thì chắc hắn không do dự mà đập một phát chết tươi cái tên tiểu dân tộc vô liêm sỉ Trác Tru Trình này ngay. Thật là đồ vô ơn bội nghĩa, vì sắc mà quên vị bá bá tốt như vậy. Hoặc có khi Ngừ Bán Sơn để cho ả phi tộc kia làm thật luôn thẳng nhóc này.

Ả phi tộc vừa thả lỏng không chế thì Trác Tru Trình liền lắc đầu ngoay ngoay mà gào lên:

- Ngừ Bá Bá đừng qua đây, ả ta làm thật con mắt.

La thì la thế chứ hắn chỉ thuận miệng nói nhảm, sau gáy cọ qua cọ lại đầu vều mà trong óc hô to:

- Sướng vật vãi!

Còn ả phi tộc thì đầu vều bị thẳng nhóc lắc đầu cạ qua cạ lại làm nhột nhột khó chịu, mặt mày đỏ phừng phừng, thẳm tự phi báng mình vì "lúng túng". Ngừ Bán Sơn thì thấy Trác tiểu tử hoảng sợ là lớn, sợ hắn có mệnh hệ gì nên càng mất bình tĩnh. Lão nhìn thấy ả phi tộc đỏ mặt tưởng ả tức giận mất kiên nhẫn bèn cả kinh nói gấp:

- Người muốn gì thì bình tĩnh lại, nó chỉ là một thằng nhóc. Không có tội tình gì.

Thằng nhóc "không có tội tình gì" thì như đang phê hàng ngựa cỏ về sau ép mạnh vào ngực nữ phi tặc mà gào lên:

- Làm ơn, ta sợ dao hu hu hu, nó bén quá.

Vừa gào vừa lắc cổ qua lại, nặc dù lưỡi trùy thủ cách cổ hấn đến 2 lòng tay. Á phi tặc là nữ nhân mới lớn, lúc này bị tiểu dâm dê cọ cho "lửng sáng" thì trong đầu trống rỗng, cổ kim cảm xúc "bập bẹ" trôi lên. Thế nhưng vì Khò Khò chơi ác thông qua gáy Trác Dâm Dê mà phóng vài tia tình điện luồn qua lớp áo mà xông vào kích thích đầu vú của á phi tặc làm cho bộ ngực của á cứ giật giật. Á rõ ràng nghe tiếng "tí tách" hoặc "xẹt xẹt" rất nhỏ của tình điện nhưng lại không hiểu gì. Và cũng do tình điện mà y phục của á có lực hút làm lông măng khu vực nhạy cảm phía trên của á dựng đứng làm á nổi da gà.

Do sự kích thích quá độ mang tính "khoa học hiện đại" mà Khò Khò mang lại, thiếu chút nữa á rên rì thành tiếng. Á cảm nhận phía dưới của mình bắt đầu rì rì và trơn ướt. Điều này làm á xấu hổ vô cùng, nhưng đang lúc cấp bách nên á không thể thả tiểu tử này ra mà chỉ quát to với Trác Tru Trình:

- Đứng im, không ta xử luôn người bây giờ.

Vừa nói vừa đưa lưỡi trùy thủ đi sát vào cổ Trác Tru Trình. Vô tình, á tiếp tục ghi đầu nhóc này vào ngực mình. Nhưng chính vì vậy mà Trác Tru Trình không dám lắc đầu nữa. Mẹ bà! có mà lắc nữa thì lưỡi trùy thủ nó cứa vào cuống họng thì chết tươi.

*Cầu một kim phiếu đề cử hay vài linh thạch để tu luyện. Mong các đạo hữu ủng hộ kẻ nghèo nàn này.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tử Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Phi tặc gọi cảm kích tình

Nhưng mà hệ thống dâm dục Khò Khò vẫn chưa buông tha, nó vẫn còn nhẹ phóng tình điện mon tron hai quả đào tiên mà trọng điểm là hai nụ hoa đào đỏ thắm làm bộ ngực á cứ giật liên hồi như nấc cụt.

Trác dâm dê vì những cơn giật đầy kim nén của á mà bị lưỡi trùy thủ cứa nhẹ làm chảy máu, hấn mắng to Khò Khò trong đầu:

- Tô bà nhà mi, muốn ta chết cho nhanh hả? Có dừng lại ngay không, cái hệ thống bị ời này.

Ngoài miệng thì hấn bù lu bù loa với nữ phi tặc:

- Ta im, ta im mà, sao người còn "cử động" sao người còn cứa cổ ta. hu hu hu.

Tên nam phi tặc mất kiên nhẫn sẵn tới cho Trác tiểu tử hai bạt tai nổ đom đóm. Hai bạt tai này có hiệu quả vượt trội sự uy hiếp của á phi tặc và vết cứa trên cổ, làm Trác Tru Trình mới tỉnh hồn từ trong cơn dâm dục trở về hoàn cảnh hiện tại. Hoàn cảnh mà sinh mạng hấn bị uy hiếp nghiêm trọng.

Cái bạt tai đốt lên lòng thù hận của tên nhỏ nhen xấu tính Trác Tru Trình. Đôi mắt hấn phún ra lửa. Hấn mặc kệ tên này là thứ gì cũng phải trả lại cho hấn trăm cái bạt tai và một cái đá vào "dở ải". Ai bêu mi làm ta tụt hứng, cái tội này là khó tha được. Nếu ta mà thoát ra thì...

Tên nam nhân tự nhiên cảm thấy lạnh cột sống chạy buốt lên đầu, giống như có thứ gì đó làm hấn sợ hãi lắm. Hấn nhìn qua nhìn lại, nhưng không thấy gì liên quay lại việc chính. Hấn quát lên:

- Các người đứng yên đó, động dậy là tiểu tử này bị cắt cổ thì các người chớ trách.

Nói xong liền ra hiệu cho nữ phi tặc. Cả hai lùi lại và di chuyển đến nơi 5 tên đồng bọn bị trời gô. Sau đó, tên nam phi tặc nhanh tay cời trời cho đồng bọn. Tuy nhiên, lúc hấn vừa quay đi chưa đầy một giây thì thấy trên cổ lạnh lạnh. Hấn ngoảnh lại thì thấy thằng nhóc vừa ăn cái tát của mình cầm thanh trùy thủ. Mà thanh trùy thủ đó lại đang kể lên cổ mình. Hấn giật mình nhìn lại nữ đồng bọn bên cạnh thì nghe một tiếng "bịch". Á ta ngã xuống nằm co giật sùi bọt mép như con gà mới bị cắt tiết.

Thì ra trong lúc nguy cấp, Khò Khò liền ban tặng cho á một luồng điện cao thế "êm ái" khiến á bị đứng hình như thế. Trác Tru Trình thuận thế đoạt thanh trùy thủ và uy hiếp tên nam phi tặc.

Tên này sau khi bình tĩnh thì thấy một đũa nhỏ tay trời gà không chặt cầm thanh trùy thủ uy hiếp mình bèn mừng thầm, hấn định gio tay đoạt hung khí thì trên cây trùy thủ truyền đến một luồng điện 220v loại chất lượng cao của EVN khiến cho tim hấn ngừng đập vài giây và lăn quay ra bất tỉnh.

Tay vạ thay, bàn tay kia của hấn lúc đang cời trời lại đặt trên người lũ đồng bọn. Thế là một đám chịu chung hậu quả thảm khốc. Râu tóc cháy xém, khói đen bốc từ mồm, mắt trợn ngược và bên mép sùi nước bọt, diễn hình của "anh da đen nghịch bóng đèn".

Ngũ Bá Đào và hai nữ thì há hốc mồm chứng kiến một màn siêu nhân điện quang diệt trừ kẻ ác.

Ngũ Bán Sơn nuốt nước bọt mà lâm nhâm:

- Tiểu tử này, không lẽ là tu sĩ lỗi hệ?

Ngũ Bán Hải lắc đầu như trống bỏi nói:

- Chắc không đâu, linh lực lỗi hệ có tính chất rất bá đạo, sức công phá rất cao chứ sao lại lạng lẽ âm hiểm như vậy?

Ngũ Bán Lâm ngo ngác thắc mắc:

- Chứ cái này chúng ta đang chứng kiến là cái thể loại gì?

Ngũ Bán Thao đoán bừa:

- Có khi nào là "tiểu lỗi" không? Chúng ta cũng chưa thấy qua Lôi Thế" bao giờ mà chỉ là nghe nói thôi. Thật là tai nghe không bằng mắt thấy.

Ngũ Bán Thanh thắc mắc:

- Không phải là nói tiểu tử này có thể chất Giá Y (tức là may áo cho người) mà chúng ta chưa biết hay sao? Sao còn có thêm Lôi Thế nữa? Chẳng lẽ hẳn lại là Song Linh Thế Chất?

Kiều Vân thì chạy tới muốn xem xét thiếu gia như thế nào nhưng không dám đụng vào hắn, lỡ bị giống mấy tên phi tặc thì chết. Nàng lại gần hỏi thăm:

- Thiếu Gia không sao chứ?

Ngọc Khuê thì hai mắt như sao ôm mặt nói:

- Thiếu gia uy vũ, thiếu gia thật bá đạo.

Trác Tru Trình thì nghiêm mặt, tức giận:

- Các người còn đứng ngẩn tò te ở đó? Không mau lên phía trước dọn dẹp đám còn lại.

Ngũ Bá Đạo tỉnh ngộ, cũng không ai trách Trác Tru Trình "hỗn hào". Cả đám liền phóng về phía trước dẹp đám phi tặc. Cả việc bảo vệ nhóc Trác cũng bỏ qua luôn. Nói giỡn, lỗi lực bá đạo vậy nếu là bọn họ cũng nuốt không trôi huống chi kẻ khác.

Thế là bảy tên phi tặc bị trối một chỗ, à nhầm, chỉ sáu tên thôi, còn ả nữ phi tặc kia thì được chiêu đãi riêng. ả bị trối gô lại như cái bánh tét vứt lên cái xe ngựa. Còn mấy tên kia thì được trối ngoài trời phơi nắng cho đẹp da. Hai nữ thấy Trác Tru Trình đối xử đặc biệt với nữ tù nhân thì cảm kích, hóa ra cũng có người còn tôn trọng nữ giới, dù người đó là một đứa con nít thì cũng hơn khối tên to xác mà không biết điều.

Hai nữ được giao trông coi đám nam tù nhân thô bỉ. Thiếu gia họ căn dặn kỹ không được tiếp xúc hay nói chuyện với bọn này, cứ nhét khăn vào mồm, chúng muốn nói gì thì kệ bà chúng, nếu có biến liền báo ngay. Còn nữ tù nhân xinh đẹp, tất nhiên là để thiếu gia của họ điều tra thăm vấn.

Trên xe, nữ phi tặc hồi nãy bị Kiều Vân trối gô lại không thương tiếc. Đối với nàng, ai mà làm hại thiếu gia của nàng thì đều kẻ xấu, đáng bị đánh đòn. Trong miệng nữ tù nhân đang ú ớ ngậm một mảnh vải do Kiều Vân nhét vào. Bên cạnh là Trác tiểu tặc đang ngồi ngắm nhìn những đường cong cơ thể do dây thừng trối lại tạo thành, ánh mắt dâm tà, miệng nhiều nước bọt nhìn dơ dáy vô cùng. Nữ phi tặc hết hồn khi nhìn thấy ánh mắt như chó sói của tiểu damsạc đang nhìn hau háu vào hai quả bưởi đang mùa chín rộ của nàng.

Một đứa trẻ, sao lại có ánh mắt bệnh hoạn như thế?

Ả sợ hãi dấy dựa. Cái hình ảnh một đứa con nít cầm dao, còn một người phụ nữ bị trối nằm dấy dựa dưới đất nhìn tương phản cực độ. Nước mắt ả trào ra. ả nghĩ cuộc đời của mình đến đây là xong, sự trong sạch thanh bạch của thiếu nữ sẽ bị hủy hoại trong tay thằng nhóc này. ả mà khoan đã, thằng nhóc này lấy gì mà hủy hoại sự trong sạch của mình? ả sợ hãi, nhớ ra một điều là bộ phận đó của một thằng nhóc chỉ để đi tiểu tiện thậm chí còn bé hơn cả con thằn lằn. Ở nơi này, một bé gái mười hai tuổi đã được gả đi như bán, nên hầu hết đều được mẹ hiền "giáo dục giới tính từ sớm".

Nữ phi tặc thờ phào trong lòng, hóa ra nãy giờ mình sợ đầu sợ đuôi, thần hồn nát thần tính. Nhưng ả nào biết lúc này Trác Tru Trình không hề để ý đến ả mà đầu óc đang ở một phương trời khác.

Mọi người có để ý là từ lúc nãy đến giờ thiếu cái gì không? Đó chính là Thiết Ba và Côn Nghiêm, hai người bọn họ giờ đang ở đâu?

Vì Côn Nghiêm muốn ở ẩn nên Thiết Ba phải bồi lão, gọi là tiễn đưa một đoạn. Lão cũng gần đất xa trời rồi, hôm nay chia tay có khi là lần cuối, hai người trong bang cùng hoạn nạn sinh tử nên tình đồng chí rất mặn. Với lại có Ngũ Bá Đạo, nắm ngưng dịch kỳ bảo vệ thì thêm Thiết Ba cũng chả có ý nghĩa gì. Thế là mọi người hẹn gặp nhau ở Từ Vu Thành.

Nhưng mà, mối liên kết giữa Thiết Ba và Khò Khò lại không mất đi. Cho nên mọi chuyện xảy ra ở chỗ Thiết Ba luôn được Trác Tru Trình chứng kiến hết.

Sau khi Côn Nghiêm ổn định chỗ ở, Thiết Ba chia tay lão để đến hội họp với đám người Trác Tru Trình.

Do nơi ở của Côn Nghiêm chọn là một trấn nhỏ nơi sơn dã nên Thiết Ba lại phải vượt rừng lần nữa. Trong lúc vượt rừng, hắn thấy phía trước trời long đất lở nên dừng lại leo lên ngọn cây gần đó để quan sát. Hóa ra phía trước có hai cao thủ mà hắn không rõ đang đánh nhau thiên hôn địa ám. Tò mò, Khò Khò bèn lệnh cho Thiết Ba mon men chạy tới gần hơn để xem.

Thì ra hai kẻ kia đều là nữ.

Một nữ nhân mặc lục y (áo xanh lá chuối) còn nữ còn lại mặc huyết y có hoa văn vàng kim. Nữ nhân lục y bộ pháp huyền ảo, Thiết Ba chỉ nhìn thấy hình ảnh mờ mờ, thân hình mảnh dẻ nhưng lực công kích lại bài sơn đảo hải, nàng mang đôi găng tay mỏng như lụa nhưng có thể cán phá mọi công kích từ trường tiên (roi dài) của huyết y nữ tử. Huyết y nữ tử thì có thân hình gợi cảm tà mị, làn môi kiều gợi, động tác như múa, cái trường tiên trong tay giống như một bộ phận trên cơ thể nàng. Nó có thể xoắn duỗi tùy ý, công kích đối thủ mọi góc độ. Nàng chỉ đứng yên đó vũ lộng trường tiên. Còn Lục y nữ tử thì di chuyển quá nhiều nên trên trán đã rịn mồ hôi.

Hai nàng giao tranh mà cứ như thiên nga múa nước, hải âu bắt cá, nhìn đẹp tự nhiên không hoa lệ. Huyết y nữ tử tay vừa điều khiển trường tiên miệng lại cười đàm thoại:

- Ha ha ha, đường đường là Liễu Di Hình, một trong bát cường của Phiến Thiên Kiếm Phái mà bản lĩnh lại kém như vậy, thật làm ta thất vọng. Có lẽ cũng chỉ hữu danh vô thực mà thôi.

Lục Y nữ tử tán công không kết quả liền nhảy lui về nghiêng răng nói:

- Mân Côi ma nữ, Quý Thiên Tông người làm nhiều điều ác thiên địa bất dung, nay còn to gan xuất hiện tại địa bàn chính phái chúng ta, chẳng lẽ người chán sống rồi sao?

Mân Côi nở một nụ cười làm nhật nguyệt lu mờ nói:

- Cái gì mà chính phái? Cái bọn nguỵ quân từ các người sao cứ thích mở mồm ra là tự tán dương mình như thế chứ?

Trong lòng Mân Côi vô cùng sầu khổ. Nàng muốn xông vào đất địch sao. Công phu nàng tu luyện cực kỳ âm độc và bá đạo, ngay chính bản thân nàng mỗi khi tu vi tăng cao thì bị phản phệ. Hẳn khi xâm nhập công phá cơ thể đau đớn không chịu nổi. Trong công pháp có ghi là phải tìm kiếm nam nhân có thuần dương chi khí mà giao hoan thì mới có thể hóa giải vinh viễn tác hại của công pháp và còn khiến cho công lực tinh tiến nhanh chóng. Nhưng Thuần Dương Thể đi đâu mà tìm, nghe nói hiện thời chỉ có Lão rùa già Quảng Thông là phương tượng Từ Bi Tự mới có thể chất đó. Nhưng lão cũng đã gần nghìn năm tuổi với lại còn là một trong những lãnh đạo của Tu chân giới chánh đạo. Nên nàng lại càng không có hi vọng gì rồi.

Tuy nhiên Mân Côi cũng có một cách khác đó là mỗi khi bị hàn khí công thể thì nàng bèn tìm nam nhân khỏe mạnh huyết khí phương cương để hút hết dương khí thì có thể giảm nhẹ cơn đau hành hạ thể xác. Mọi chuyện...

Câu Linh Thạch để tu luyện

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tử Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Dâm dục ma nữ

Do được một đạo hữu ủng hộ nên ta tác thêm chương nữa. Truyện càng leo cao ta càng bạo phát công lực.

Mọi chuyện cũng chưa dừng ở đó. Việc hút dương khí của nam nhân bình thường cũng chỉ là chữa ngọn không thể chữa gốc. Mỗi khi đến trăng tròn, nàng lại bị hàn khí công thể. Là một nữ nhân, mỗi tháng hành kinh ba ngày đã khổ lắm rồi (chắc thời xưa không có BVS nên mới khổ), Mân Côi còn phải nhận khuyến mãi thêm 3 ngày đau đớn vật vã do hàn khí công thể.

Cách đây hai ngày, cũng là ngày cuối trong ba ngày bị hàn khí công thể, Mân Côi suy yếu lại bị cửu nhân truy sát đến đường cùng móm chết, nàng bèn chọn cách xâm nhập địa bàn chính phái. Tiến cũng chết mà lùi cũng không xong, tất nhiên dễ không chết sớm nên nàng mới liều mạng như vậy.

Có ai dè mới bước vào địa bàn chánh phái không được bao lâu thì gặp ngay Liễu Di Hình, đối thủ một mất một còn mỗi khi chính phái và tà phái giao tranh. Liễu Di Hình đứng thứ 7 trong bát cương, đệ tử thân truyền Phiến Thiên Kiếm Phái, tính tình lạnh lùng, ghét ác như cừu, võ công trác tuyệt, can đảm gan dạ. Cho nên nàng vô cùng ghét Mân Côi, ma nữ dám loạn hại chết không biết bao nam nhân chính phái, trong đó không ít là đệ tử Phiến Thiên Kiếm Phái. Á ma nữ này công pháp vô cùng đáng sợ, có thể hút lấy linh lực của nam tu chuyển hóa làm của mình.

Liễu Di Hình vừa thấy Mân Côi là xông vào muốn lấy mạng ngay. Còn Mân Côi vì bị truy sát mà sức cùng lực kiệt, nào muốn tranh đấu gì, nàng chỉ muốn tìm chỗ dưỡng sức rồi trở về mình phái tìm cửu nhân báo phục mà thôi. Nhưng khổ nỗi, Liễu Di Hình này cứ bám riết không tha.

Bỗng nhiên Liễu Di Hình thân hình thẳng đứng, tay phải chếch lên phía trước một góc cong, ngón trỏ và ngón giữa chạm lại, đầu hai ngón tay bỗng nhiên dài ra hai luồng kiếm khí.

Mân Côi giật mình kinh hô:

- Người đã luyện thành Băng Hỏa Phiến Thiên Kiếm Quyết?

Công pháp tà phái thiên về tốc độ tinh tiến, công pháp chính phái chậm mà chắc. Cho nên xét về mặt tấn công thì công pháp chính phái đa phần có thể vượt cấp chiến đấu, công pháp tà phái thì tu vi tăng trưởng nhanh nhưng thiên về âm hiểm độc ác, phái thiên biến vạn hóa dễ bỏ khuyết cho công pháp âm tà. Băng Hỏa Phiến Thiên Kiếm Quyết vô cùng khó luyện, chia làm ngũ tầng, chỉ cần sơ nhập tầng thứ nhất là có thể vượt một cấp mà chém giết. Gặp đối thủ cao hơn một đại cấp độ (10 tiểu cấp) thì vẫn có thể toàn thân rút lui. Điều này có nghĩa là Liễu Di Hình có khả năng chiến thắng cao đến 90% đối thủ đồng cấp.

Nhưng không phải ai cũng có thể luyện thành Băng Hỏa Phiến Thiên Kiếm Quyết. Tính toàn bộ Phiến Thiên Kiếm Phái, người luyện thành một thân tuyệt học này chỉ đếm chưa đủ mười đầu ngón tay. Để luyện môn công phu này cần đại nghị lực, đại cơ duyên. Đại nghị lực là phải ngâm mình vào Hàn Tương Thủy trên đỉnh Phiến Thiên Sơn để cao thủ tu luyện Hóa Linh Công cấp Nguyên Anh Kỳ trở lên vận công quán đỉnh. Nỗi đau đớn khi luyện công lột xác bức tạp chất là vô cùng kinh khủng, nếu không chịu được mà đánh mất thần trí thì sẽ bị biến thành kiếm ma. Đại cơ duyên là Cao thủ Nguyên Anh Kỳ không phải có rác. Họ đều là nhân vật phong vân ít lộ diện của mỗi môn phái, hướng chỉ là Hóa Linh Cao Thủ lại càng ít. Để quán đỉnh cho người luyện Băng Hỏa Phiến Thiên Kiếm Quyết thì Nguyên Anh Kỳ cũng phải chịu suy yếu mất một tháng, nếu tình hình xấu có thể tụt xuống một đẳng cấp. Ai dễ dàng đồng ý?

Tu vi Mân Côi là cửu cấp Trúc Cơ kỳ còn tu vi của Liễu Di Hình là ngũ cấp Trúc Cơ Kỳ, cộng thêm Băng Hỏa Phiến Thiên Kiếm thì rõ ràng lợi thế nghiêng về phía Liễu Di Hình.

Liễu Di Hình tay phải vũ động, kiếm khí tung hoành, Hàn Vân Tam Thức trong Phiến Thiên Kiếm triển lộng. Thức thứ nhất Long Quyền Hàn Linh Vụ, kiếm không có trong tay mà kiếm khí tự thành ánh kiếm phủ rợp trời như gió cuốn mây bay, phủ chụp xuống Mân Côi, khóa toàn bộ mọi đường né tránh, kiếm khí mang theo lãnh khí công kích vào mười tám đại huyết trọng yếu của ma nữ. Chiêu này rõ ràng là quyết lấy mạng đối thủ mới chịu ngưng tay.

Mân Côi dè nén hoảng hốt, cố lấy lại bình tĩnh. Không biết nàng từ đâu lấy ra một tấm thuẫn hình chiếc nón lá, viền ngoài có 24 lưỡi dao bén có những đường vân xanh lè lạnh lẽo. Thiết Ba nhìn vào đó như bị một quả chùy nện vào trong đầu vội vàng nhìn đi chỗ khác. Tấm thuẫn bọc phát linh hình mờ ảo to lớn như cái chum bưng phủ toàn thân Mân Côi, ngăn chặn toàn bộ kiếm khí của Liễu Di Hình. Hai kinh lực va chạm nhau tạo ra vụ nổ lớn như nổ lò ga, dư kinh đẩy nghiêng ngã cây cối to như cây dừa ở xung quanh, thổi khắp mọi nơi trong sân lâm.

Khi kinh khí tan dần lại lộ ra một khung cảnh điêu linh như bão quét. Thiết Ba (đằng sau là Khò Khò và Trác Tru Trình) lặng im như trời trồng.

Đây là uy lực của tiên nhân. Thực lực thật là bạc quân (đám nhà quê này còn chưa biết đến Trúc Cơ Kỳ)

Từ trong bụi mờ bỗng nghe Liễu Di Hình nghiêng răng quát to:

- Ma nữ! Đồ chuột nhắt, chạy đi đâu?

Thiết Ba chỉ thấy một áo màu đỏ và xanh phóng đi hướng đối diện. Hiện trường dần rõ là nơi giao tranh của hai nữ tiên nhân. Bên này Khò Khò ra lệnh cho Thiết Ba đi tới kiểm tra hiện trường, điều này có ích cho thông tin của hệ thống. Cái hệ thống này thực dụng vãi con két, mọi thứ đều không sẵn có như hệ thống của mấy nhân vật xuyên việt khác. Cái đánh gì cũng không có và không biết, chỉ biết có gái và gái. Mỗi lần gặp gái thì mới phát huy ra chút tác dụng, đã vậy còn hay trả treo cùng làm biếng. Trác Tru Trình thầm rủa:

- Đồ hệ thống "hỗn lộn". (cái này phải có chút thông minh mới hiểu)

Thiết Ba kiểm tra uy lực của chiến trường. Ở giữa bị nổ thành một cái hồ hình lòng chảo có đường kính hơn 60 mét vuông, nước ngầm đang phun lên từ đáy. Xung quanh cây cối đổ ngã như bị vọi đập. Ngoài ra... không có ngoài ra, hết rồi.

Đang loay hoay tức tối vì không hỏi được thì Thiết Ba cảm thấy một luồng khí lạnh tấn công vào sau gáy, máu như đông lại, sau đó toàn thân mất hết sức lực, ngã phịch ra đằng trước. Phía sau có tiếng nữ nhân tức giận:

- Hừ thì ra chỉ là một tên phàm nhân.

Đoạn nàng nhìn lại tên đàn ông phía trước và một mối nói:

- Trông cũng cao to đen thui. Thôi được, dùng tạm vậy, lúc này cũng cần một tên hầu.

Thì ra nữ nhân nọ là Mân Côi, nàng dùng đến pháp bảo Chấn Tâm Thuần cũng không thể chống cự dài lâu với Long Quyển Hàn Linh Vụ kiếm khí của Liễu Di Hình nên đành cần lười lấy ra Thể Thân Phi Thử hóa thành mục tiêu cho Liễu Di Hình truy đuổi, sau đó nhân bụi mù mà núp lại một nơi kín đáo. Liễu Di Hình bị đánh lạc hướng, Mân Côi đang muốn đi ra lại phát hiện một gã đàn ông đang chạy tới nhìn ngó dò xét nàng tưởng mình sắp bị lộ nên tiên hạ thủ vi cường, nào ngờ tên này là một phàm nhân, ngay cả tu vi luyện khí cũng không có (vì Thiết Ba tấn công chưa có thời gian tu luyện lại). Mân Côi đã bị hân khí công thể lại nhiễm thêm hân khí công kích của Long Quyển Hàn Linh Vụ khiến cho nội thương trầm trọng, sẵn có tên người phàm nàng quyết định bắt hân hút lấy dương khí.

Môn công pháp của Mân Côi vô cùng tà ma ngoại đạo, sau khi hút linh khí của đàn ông thì luôn tiện chiếm luôn tâm trí người đó, khiến linh hồn kẻ đó bị khắc lặc ấn của nàng, không thể phân bội. Cho nên những tên chính phái bị nàng điều khiển chạy về ám toán đồng môn khiến tu sĩ chính phái vô cùng oán hận nàng, quyết truy sát cho bằng được. Ngay cả phe tà ma cũng nhiều người kiêng kỵ Mân Côi. Cừu nhân truy sát nàng cũng vì lý do đó mà kết oán.

Có một lần, Mân Côi khổ cực quyền rũ được một tên tu sĩ Trúc Cơ mang về hút linh lực cùng dương khí, sau khi tên kia trở thành linh nô của nàng liền khai ra thân thể. Hóa ra hân là cháu đích tôn của một tán tu Kim Đan, mang trong mình Thể Thân Phi Thử chưa kịp sử dụng. Thể Thân Phi Thử không phải một loài chuột mà là một pháp bảo sử dụng một lần. Nó có hiệu quả đối với cả cao thủ Nguyên Thần, trong lúc nguy cấp có thể cứu một mạng của bản thân. Tán tu kim đan kỳ kia vô cùng thương cháu mới cho hân loại pháp bảo này, nếu không thì hân giữ lại cho mình sử dụng thì cũng được hơn một cái mạng bảo toàn. Khi biết chuyện nàng liền thủ tiêu tên tu sĩ Trúc Cơ để diệt khẩu. Nhưng không hiểu vì sao mọi chuyện lại vì vỡ lẽ, nàng bị gã tán tu Kim Đan truy sát.

Không ngờ khi đến đây thì cái pháp bảo đó nàng lại phải sử dụng luôn. Mân Côi biết, nếu mình rơi vào tay Liễu Di Hình thì số phận sẽ không tốt đẹp gì, thà chết còn hơn. Lúc này linh lực nàng đã gần cạn đến cực hạn, hân khí công phá lung tung trong cơ thể không thể khống chế, tay chân tê rần mỏi mệt, tinh thần mệt mỏi rã rời cần mau chóng tìm nơi bí mật để hút dương khí tên phàm nhân này mà chữa thương, nếu còn đây đưa thì ắt sẽ rắc rối.

Mân Côi vội vàng túm cổ tên "xấu số" lên phóng đi mất hút trong rừng cây.

Trong một hang động cách xa chiến trường lúc này, bên cạnh có một con sông, nơi này được dọn dẹp sạch sẽ, trên một phiến đá bị bạt phẳng bằng trái một tấm nệm lông thú. Người đẹp ma nữ chọn nơi này làm nơi giao hoan hút lấy dương khí tên phàm nhân xấu số sau đó bắt hân làm linh nô.

Thiết Ba bị khống chế kinh mạch nằm bất động trên tấm da thú, mắt mờ trùng trùng, miệng không thể mở, nơi khoe mắt chảy ra một giọt nước như uất ức lắm. (Ai sắp bị hiếp dâm mà chà phải thế)

Mân Côi sau khi tắm rửa từ ngoài bờ sông thì mặc một bộ đồ màu đỏ khác rồi đi vào hang động. Nàng nhìn gã đàn ông kia rơi lệ vì mình và trong tâm dâng lên niềm tự hào sáng khoái, cảm giác của vị thế bề trên, cảm nắm sinh tử của người khác. Nàng đưa tay gỡ xuống mảnh vải đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tử Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Bị hiếp dâm

Nhìn mảnh vải đầu tiên rơi xuống, Trác Tru Trình ở bên kia thầm chửi:

- Trước sau cũng còi ra, hồi nãy tắm xong còn mặc vào làm gì? Tức chết đi mà.

Bên kia, đến lúc này là lúc hân chảy nước miếng, nữ phi tặc thì tự kỷ yy này giờ.

Tình hình Ngũ Bá Đạo phía trước cũng không kém phần gay gắt. Ngũ Bá Đạo cứ tưởng là một đám phi tặc thì giải quyết dễ dàng Nào ngờ, tên phó thủ lĩnh phi tặc lại có tu vi Ngưng Dịch hậu kỳ. Cái thế gian này có đạo lý gì? Phi tặc mà cũng có tu vi cao như thế? Đó là còn chưa thấy tên thủ lĩnh xuất hiện.

Ngưng Dịch hậu kỳ chí ít cũng sẽ trở thành đệ tử đại phái, có khả năng đi càn quét tất cả các thành lân cận, sao lại đi làm thổ phi, ở đây chắc chắn là có bí mật gì đây.

Ngũ Bá Đạo tà xung hữu đột đánh cho đám lâu la nằm la liệt thì tên phó thủ lĩnh này xuất hiện khiến cho 5 huynh đệ bọn họ phải sử dụng đến Ngũ Di Đạo Trận mới dần dần dồn tên Phó Thủ Lĩnh Phi Tặc rơi vào thế hạ phong.

Lúc này, phó thủ lĩnh phi tặc bỗng nhiên vút bỏ vũ khí là cây chùy gai đi. Hai tay đặt chéo trước mặt, bàn chân bước những bước đi kỳ dị, bộ pháp cùng quyền ảnh của hân khiến cho Ngũ Di Đạo Trận của Ngũ Bá Đạo bị tán loạn, suýt chút nữa vỡ trận.

Anh em nhà họ Ngữ lúc này mới dò mò hỏi hột nhận ra mình đã gặp dân nhà nghề.

Công pháp có thể phát huy toàn bộ tu vi ngưng dịch kỳ tiếp cận thực lực ích cốc kỳ thể này chỉ có ở đại thế gia hoặc đại môn phái.

Mỗi bước đi của tên phó thủ lĩnh phi tặc là một quyền xuất ra đánh vào chỗ trọng yếu của Ngũ Di Đạo Trận. Linh lực phóng xuất có tính chất Thổ thuộc tính khiến cho 5 người Ngũ Bá Đạo di chuyển nặng nề, khó có thể phát huy hết uy lực của Ngũ Di Đạo Trận.

Cứ mỗi lần ánh đao của anh em họ Ngữ gần chạm đến người tên phó thủ lĩnh phi tặc thì hân lại bước một bước đi quái dị cơ hồ là không có khả năng né tránh, vậy mà hân đã né được, còn là né tránh trong đường tơ kẽ tóc.

Cục diện dần rơi vào giằng co.

Trên xe ngựa, bàn tay nhỏ bé của Trác Tru Trình đang sờ soạn bộ ngực sữa của ả phi tặc. Miệng hân thì lẩm bẩm

- To, to thật, to vật vãi.

Ả phi tặc xấu hổ đỏ mặt, miệng bị bịt kín ú ớ, mắt thì trợn lên tức giận, trong bụng thì thầm tự an ủi;

- Không sao, chỉ là một đứa trẻ, cứ coi như trẻ con đùa nghịch.

Bỗng dung bàn tay kia từ từ gia tăng tốc độ xoa bóp. Trác tiểu dâm để mắt long lên sòng sọc, bởi vì bên kia...

Mân Côi từ từ cời từng bộ phận quần áo trên người xuống, nàng làm rất nhẹ nhàng, chậm chậm và chuyên nghiệp, cơ thể uốn éo, bộ ngực nửa kín nửa hở sau lớp vải trần ngập nhựa sống, hai bầu sữa như muốn xô ra lao vào mặt Thiết Ba. Ma nữ vô cùng khiêu gợi, kỹ thuật khiêu dâm dạo đầu của nàng phải gọi là đẳng phong tạo cực. Điều này là cần thiết bởi vì khi đàn ông khát tình là lúc tinh thần cảnh giác của họ rơi xuống thấp nhất. Chỉ khi đó thì nàng mới dễ hành sự hơn.

Cộng thêm gương mặt đẹp như ngọc nữ, nụ cười mê người kia như thấu hồn của vạn vật khiến cho Thiết Ba (Khò Khò) như muốn lao lên mà hưởng thụ. Đôi bàn tay như búp măng của Mân Côi khẽ vuốt ve gã trai từ cổ xuống ngực. Khi bàn tay của nàng ở ngực Thiết Ba làm công tác kích thích đầu ti thì cái lưỡi ướt át như con rắn trườn qua trườn lại dưới cằm gã. Làn môi thơm phả ra bay hết vào mũi làm cho gã lâng lâng khiến cho máu nóng bắt đầu dồn vào trym.

Bộ ngực của nàng như có linh tính, dao động chà xát lên người Thiết Ba, cái lưỡi lại từ dưới cằm mà tiến dần lên miệng gã, sau đó ngoạm lấy miếng vải bịt miệng rồi nhả sang một bên. Lưỡi nàng như lưỡi rắn liếm lên bờ môi Thiết Ba sau đó ngoạm lấy cả miệng, rồi nhả ra, rồi lại ngoạm lấy, rồi lại nhả ra, nước bọt của nàng ra nhiều và hòa vào miệng gã. Cảm giác đầu lưỡi chạm nhau đã kích trùng điệp vô cùng kích thích. Phía dưới Thiết Ba như bị xung huyết, con quái vật nhỏ ra đời tự do như câu hát: "Trym trong quần trym kêu vang, trym tung cánh phá tan quần xi". Làn môi ướt át và hơi thở lan hương cứ tấn công vào miệng Thiết Ba khiến hắn như muốn ngộp thở vì sung sướng.

Bên này Trác Tru Trình thầm hô to:

- Ôi! bị hiếp dâm sướng quá.

Đôi bàn tay hắn vẫn không quên tấn công ả phi tặc làm ả rên rì ư ừ. Cái cảm giác bị thẳng con nít bóp vú không ngờ sướng như vậy.

Những ngón tay đầy tính nghệ thuật của Mân Côi như nhay múa trên bộ ngực của Thiết Ba, rồi dần xoa xuống bụng, lại chọc hấn vào khó của hắn. Năm búp măng non quần lấy con quái vật mà ghi nó như sợ nó phá quần mà bay đi. Cánh tay dẻo quẹo kết hợp lòng bàn tay xoay dần xuống hai búi rồi vuốt ve rồi khảy. Ngón trỏ của nàng trườn gần sát hậu môn của Thiết Ba mà kích thích. Con rồng con run rẩy chịu không nổi, đầu rồng bắt đầu rỉ nước tinh... khiết.

Đôi môi đang lần trườn lữa xuống phần bụng tay kia tiếp tục "xúc đầu ve", thuận thế hóa giải khổng chế cho cơ thể Thiết Ba. Bàn tay của gã liền không yên phận lập tức nhào lên bộ ngực sung mãn kia mà đưa giỡn trên đó.

Bỗng nhiên gã trợn mắt, từng con từng con cảm giác sung sướng truyền đến. Liếc nhìn xuống dưới gã thấy ma nữ khiêu gợi kia đang ngậm lấy đầu con cệt mà mút mà sụt. Con rồng cệt hung mãnh như thế mà lại yếu đuối nằm trong mồm nàng, để mặt nàng dày vò.

Bỗng nhiên, Thiết Ba thấy trời đất quay cuồng mọi thứ đảo ngược, thì ra gã bị nàng đẩy hai chân lên trời, quần khó bị lột ra, đầu rồng bị kéo ngoặc ra sau theo một tư thế khó hơn trông chuối. Miệng ma nữ vừa bú con rồng mỗi lần nuốt gần hết nó đến lút cán thì cái lưỡi lẽ ra liếm ngay điểm G làm Thiết Ba rên hừ hự.

Rồi lại thấy nàng ngậm lấy hai trái đĩnh vào trong miệng, cái lưỡi bên trong quần lấy hai viên trũng theo thể song ngư hí châu. Ở chỗ động tiên của nàng, nước ngầm bắt đầu rỉ ra ướt nhẹp búi cô ngoài hang. Trong lúc thời kèn lên đến đỉnh cao thì mái đầu thơm của nàng cứ cạ vào bên trong hai đùi của gã theo động tác lê liếm vô cùng kích thích. Đầu con cệt bị ngậm trong miệng rỉ nước liên tục, lâu lâu lại bị lưỡi nàng trêu chọc muốn phun hết nòng nọc ra ngoài.

Tay của Thiết dâm tặc vạch bãi cỏ ướt nhẹp qua một bên, hắn kê mũi hít hà thật sâu như tận hưởng mùi thơm hương thảo từ động tiên tràn ra, Mép động hồng hào úp mở co giật như có linh hồn trong vô cùng linh động. Thiết Dâm tặc dùng nhất dương chi mà chọc, mà ngoáy như để nước ngầm chảy ra cho bằng hết, lâu lâu hắn lại le cái lưỡi thô ráp ra liếm húp. Bị cái miệng trâu ẩm áp của Thiết Ba tấn công khiến cho động tiên càng tuôn nước xối xả, d*m thủy lai láng.

Cổ họng Mân Côi mà nữ gừ gừ vì sung sướng truyền rung động vào con trym, kích thích nó dữ dội làm nó căng lên. Ma nữ nhả con cệt ra không nhìn nổi la to:

- Trời ơi, to quá, bự quá.

Con cệt dường như nghe hiểu nàng mà dám lông dưới gốc run rẩy một cái rồi cái đầu dựng lên ngao nghể oai hùng.

Vòng eo tinh tế uốn éo, nàng kê cặp núm đôi kẹp con cệt kia. Nhìn bên ngoài thì thấy nó bị kẹp như ngẹt thở thật ra nó đang sung sướng vô cùng, hai quả núm như bị động đất dao động lên xuống bùm bụp. Chỉ khó thẳng nhỏ không bị núm đè mà bị núm kẹp. Hai hột ô mai dao động xoay vòng theo một tiết tấu dồn dập gấp gáp.

Đôi bờ mông tròn lẳn đung đưa như muốn đè sập khuôn mặt của Thiết ba, sóng tình nhấp nhô khiến cho màn nút hột dưa càng thêm kích thích. Mồm và râu của gã ướt nhèm nhẹp, trên mép còn vương lại sợi lông phượng, d*m thủy và nước bọt của gã hoà lẫn với nhau lem luot đến cả hậu môn của Mân Côi, từ đó một mùi vị nặng nặng thấm vào miệng gã, mang hương vị khác lạ, hương vị như gạch đầu tôm.

Bên kia khi Trác Tru Trình được nếm thử mùi vị đó liền nhớ đến món thịt chó mắm tôm mà hắn rất thích ở kiếp trước.

Cả hai vật lộn đủ các kiểu con đà điểu ở trong động mà vẫn chưa xong màn dạo đầu.

Lúc này Mân Côi đã hơi mất kiên nhẫn quá rồi, con hứng tình trào dâng mà gã nam nhân lại không chịu van xin nàng "tối luôn" khiến cho nàng bức rức khó chịu. Bình thường, những gã nam nhân khác lúc này đã chịu không nổi mà phun cả tinh khí ra luôn ấy chứ, tại sao tên này lại trâu chó như thế, ta không tin không chinh phục được người, chẳng lẽ ta lại kém hấp dẫn như thế.

Đang miên man tính toán đại kế trong đầu thì bỗng nhiên một con co giật như đại hồng thủy từ phía bên dưới như muốn tuôn trào công phá lên não. Cái lưỡi cứng cáp thô ráp của tên phạm nhân đang thè ra móc vào bên trong nàng, đầu lưỡi chạm vào điểm gù trên vách phía trên ở trong.

Từng con sung sướng vỗ vào tâm trí làm ma nữ mân côi rên ư ừ như chó chứa.

Nàng phê quá rồi, sướng quá rồi.

Cái lưỡi vẫn không tha, đang ngo ngậy càn quét bên trong, chum râu gai của gã trai như gài lên mép bên ngoài. Mối trên và gốc lưỡi của gã phạm nhân kẹp giữ hột dưa vô cùng điệu nghệ làm Ma Nữ sướng thấu tận tâm can.

Không ngờ, tên phạm nhân này lại có kỹ năng tuyệt vời như thế.

Nàng chịu không nổi nữa, phun trào như suối tuôn. Thiết Ba như rửa mặt bằng d*m thủy. Hột dưa của Mân Côi gật gật liên hồi mời gọi.

Bờ mông cong lên, hai đùi kẹp chặt, từng luồng nước ấm đầy dinh dưỡng cứ thế tràn vào mồm Thiết Ba. Gã bị đùi kẹp đến ù cả tai, mũi gã chìm trong hương động đến nghẹt cả thở, nhưng mà gã thích như vậy ***Hôm nay bạo chương liên phanh. Mong các ĐH tích cực ủng hộ***

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tử Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Âm Dương Giao Hợp Dâm Dục Tâm Kinh

tạm nghỉ 3 ngày để chống bão sẽ bù lại sau mong quý Đâm Hàng thông cảm

Do phản xạ có điều kiện, lúc mà nữ tương tình hoa cao trào thì bên này Trác Tru Trinh chảy nước miếng ra lộp bộp. Tay hắn lần mò xuống phía dưới của nữ phi tặc thì thấy một mạng ướt nhem nhẹp.

Nữ phi tặc giạt mình run rẩy, Trác dâm dê rút tay ra thì thấy trên đầu ngón tay chất dịch lỏng có mùi khắm đặc trưng. Ô kìa, trên đó còn vương lại cọng lông kìa. Một cọng lông xoắn bóng mượt khê đung đưa do hơi thở của tiểu dâm tặc khi hắn đưa ngón tay lên mũi hửi hửi. Hắn bèn quay lại hỏi nữ phi tặc:

- Cái gì thế? Sao lại có mùi kỳ lạ như thế này?

Kèm theo đó là khuôn mặt ngây thơ vô tội cực độ.

Nữ phi tặc xấu hổ đỏ mặt thảm thừ:

- Tiểu dâm tặc, bi ỏi vô si.

Nàng không hiểu bản thân đã nghĩ gì, tại sao bị một đứa nhỏ kích dục lại khiến nàng sượng rân người như thế kia chứ. Chẳng lẽ nàng lại hư hỏng đến vậy? Sợ thích của nàng lại "dị" như vậy? Nàng hoảng sợ chính bản thân mình. Nhưng nàng lại cảm thấy sướng. Cái cảm giác này không có sướng tầm thường. Cái cảm giác sướng này có thêm một loại gia vị khó tả mà nàng không hiểu là gì? (đó gọi là "hồn lửng" chỉ có ngôn ngữ Việt mới diễn tả được). Nó khiến nàng chìm đắm trong nhục dục và vứt bỏ mọi thứ gọi là tội lỗi. Tâm linh nàng lúc này trong sáng hơn bao giờ, đầu óc trống rỗng chỉ có hương thụ. Thiên đàng ngay trước mắt, cần gì đi đâu tìm.

Nữ phi tặc hứng tình ứ ớ khi Trác dâm dê đưa tay vô khố nàng lại và kỳ cọ hai bên môi ngoài. Hắn cảm nhận được bờ lông mịn màng tiếp xúc vào ngón tay của hắn, lông măng còn mượt không thô, lưa thưa lún phún đúng theo kiểu thiếu nữ mới trưởng thành, mùi d*m thủy của nữ tử 16 ứa ra tràn ngập khắp khoang xe. Nữ phi tặc căng cứng cả người thờ phỉ phò như lợn.

Bên phía Thiết Ba, khi luồng d*m thủy của Mân Côi tràn vào miệng hắn và đi xuống bụng thì một cơn hàn khí lạnh buốt từ d*m thủy tan ra, xoa dịu đi dục hoả của Thiết Ba làm Khò Khò và Trác Tru Trinh hồi tỉnh lại. Mân Côi không biết gì, nàng bây giờ chỉ muốn há cái mồm dưới mà nuốt con cệt của tên người phạm. Cho nên nàng xoay người và ngồi lên con cệt. Cái miệng đầy lông lá ướt nhem d*m thủy chụp lấy đầu con rồng con mà nuốt vào. Tiếng bì bạch dầm vang khắp động.

Nửa ngày sau, Mân Côi không kiềm ném được cơn dâng trào khi gã phạm nhân ngày càng lắc eo nhanh và gấp. Nàng chuẩn bị phun ra trong lòng mong chờ:

- Nào! phun ra mau phun ra đi, trao hết dương khí cho ta và trở thành linh nô.

Nhưng điều nàng muốn lại không xảy ra. Nhìn vào gương mặt phê hàng của tên phạm nhân đáng lẽ lên đỉnh tự này giờ rồi mà sao hắn vẫn còn nắc vậy kia? Nàng đã gần như không còn chút sức lực chỉ còn nổi sùng sượng trào dâng trong cơ thể, bỗng dưng tên phạm nhân nắm lấy cơ hội đảo khách làm chủ. Hắn lật người nàng mà nắc với vận tốc 3000 mã lực của lamborghini, lẹ bẹp, bẹp bẹp bẹp....

Nàng sượng quá chịu không nổi nữa đành rú lên một tiếng mà tuôn ra, theo đó là một luồng khí âm hàn cùng lạc ấn linh hồn của nàng xông vào người gã đàn ông phạm trần kia.

Nhưng mà...

Khi luồng khí âm hàn xông qua cơ thể gã đàn ông thì bị một luồng dương khí mạnh mẽ khác chế, hắn chưa xuất tinh, dương nguyên còn đầy đủ. Nàng vì không nhận được dương nguyên mà bị hàn khí công tâm ngắt lịm đi.

Lạc ấn linh hồn của nàng không được điều khiển xông vào một khoảng không trống rỗng, gã đàn ông này rõ ràng không có linh hồn.

Rồi bỗng nhiên một luồng lực lượng bao trùm lạc ấn khiến nó đứng im bất động rồi bị đánh trở về phía nàng, lực lượng thần bí đó đuổi theo và khống chế lạc ấn đó cùng với linh hồn lúc bắt giờ không phòng bị của nàng.

Một tu sĩ Trúc Cơ Hậu kỳ thiên tài của Quý Thiên Tông chính thức trở thành tinh nô của Khò Khò.

Quả thật tinh thật lực của tu sĩ Trúc Cơ quá mạnh, Khò Khò sẽ không làm gì được nàng nếu nàng ko suy yếu mà ngắt đi vì quá khoái cảm.

Chưa xong, nguyên dương sau khi khống chế luồng khí âm hàn liền cần nuốt ngược lại, linh lực Trúc Cơ của Mân Côi tuy suy yếu nhưng cũng đủ để Thiết Ba phục hồi và tăng tiếng tu vi đã mất, âm và dương giao, tinh khí phun ra quấn lấy âm nguyên của mân côi khiến cho linh lực chạy qua chạy lại ngay chỗ tiếp xúc âm vật và dương v*t. Mân Côi tuy bất tỉnh nhưng vẫn thấy sự sung sướng vật vả lạ dâng lên. Khò Khò điều khiển song tu khống chế luồng hàn khí đang tan dần vào dương nguyên của Thiết Ba. Một luồng nội kinh sản sinh khi âm dương giao hòa xông ra chữa trị nội thương của Mân Côi, và cường hóa cơ thể Thiết Ba.

Thiết Ba từ tu vi luyện khí tăng một tầng lên tầng 2, rồi tầng 3, rồi tầng bốn,... đến tầng mười đại viên mãn liền trùng kích bình cảnh tiến thẳng Ngưng Dịch Sơ kỳ rồi đến Trung Kỳ cuối cùng vượt qua hậu kỳ rồi đến đại viên mãn Ngưng Dịch Kỳ. Lại tiếp tục trùng kích bình cảnh Ích Cốc Kỳ, lúc này linh lực tràn vào lại gặp bình cảnh Ích Cốc Kỳ nhưng không phá nổi bình cảnh mà dồn nén lại cứ thế không biết bao lần, linh lực trong cơ thể Thiết Ba đã thay đổi tính chất tích cực hơn. Nguồn linh lực sản sinh vẫn cứ từ từ tuôn ra rất hiền hòa.

Sau hai ngày một đêm ngâm cệt trong người Mân Côi, Thiết Ba đang đột phá bình chương Trúc Cơ Kỳ và kết đan.

Về phía Mân Côi, khi linh lực được sản sinh nhờ song tu chữa trị toàn bộ kinh mạch và nội thương cho nàng liền thoát thai hoá cốt, tẩy rửa kinh mạch sau đó được Khò Khò chấp nối lại những kinh mạch bẩm sinh rời rạc và bị đứt khi luyện công khiến cho linh lực đa thông. Linh lực tràn đến hội tụ trước một con đê bà bị giữ lại. Đến khi âm dương bùng nổ, một nguồn khí kinh âm áp từ Thiết Ba tràn qua xô đổ con đê đa thông hai mạch nhằm đốc, khí kinh tán rồi tụ nhiều lần, đan điền và thức hải chứa đầy. Linh hải dần kết tinh.

Kim Đan Kỳ, linh lực từ từ cô đặc kết tinh. Thần thức dần lớn mạnh.

Trên bầu trời bắt đầu nổi mây đen dữ dội, thiên kiếp kéo đến.

Một cặp dâm dục chuẩn bị độ kiếp Kết Đan.

Nhưng nhìn từ xa thì... thiên kiếp còn lớn hơn khi tu sĩ khác Kết Đan cả trăm lần, trên trời xuất hiện dị tượng thất thái.

Đây không chỉ là thiên kiếp của Kết Đan mà còn là Thiên Kiếp của một tuyệt thế võ công ra đời. Kẻ ngộ ra tuyệt thế đó là Khò Khò, nhưng đó lại đặt cho môn song tu công pháp đó một cái tên vô cùng dị:

- Âm Dương Giao Hợp Dâm Dục Tâm Kinh.

Sau này vì quá dài mà Trác Tru Trình gọi tắt Dâm Dục Công. Dâm Dục Công hay còn gọi là Âm Dương Giao Hợp Dâm Dục Tâm Kinh là một môn công pháp nghịch thiên. Sao lại không nghịch thiên? Xem kia một tên phạm nhân chỉ cần làm tình là qua ba ngày liền trở thành Kim Đan Kỳ cao nhân. Kim Đan Kỳ là cấp bậc trường lão đại phái đó. Còn nữa, môn tâm pháp này bỏ khuyết sửa chữa tâm pháp tà môn của Quỷ Thiên Tông biến Hàn Ma Tâm Pháp từ một môn tâm pháp thái dương bổ âm thiếu khuyết thành một môn song tu đỉnh cấp khiến thiên địa phải phát sinh dị tượng.

Khi thiên địa dị tượng phát sinh, cả thế giới tu chân xôn xao nháo nhào đón gìa đón non, nhưng họ nghĩ gì thì kệ họ, phí lời diễn tả nẫu cháo đọc giả lại nắm đá nên ta thôi.

Tuy nhiên, lời kiếp to như thế thì khác gì đánh trống kêu to? Phiền phức tất nhiên là có.

Trời nổi lôi vân sục hang động của đôi nam nữ lão già, từng mảng đen tạt chất cơ thể bong ra, hai bóng trắng nhón trần trường lao lên quấn lấy nhau cùng độ kiếp, bộ phận sinh dục vẫn không rời nhau. Có lẽ vì thế mà ông trời chúm mắt, ban thêm một loạt lôi đình quyết đánh chết đôi cẩu dâm dê này, nhưng mà lời kiếp dù có to đến đâu đều chỉ đủ tẩy rửa rèn luyện thân thể họ. Bởi vì phần lớn lời kiếp tụ tập lại bị Khò Khò đưa vào không gian của nó làm nơi đó ngày càng lớn mạnh trương phình.

Kim Đan của cả hai được lời kiếp trui rèn sáng bóng, từ hạt dưa liền lớn như hạt đậu nành.

Khi lời kiếp gần lui đi thì hai người đáp xuống. Mân Côi lấy đồ từ túi trữ vật ra đưa cho Thiết Ba. Cả hai cùng mặc đồ vào. Cả hai lập tức trốn vào không gian của Khò Khò.

Không gian của Khò Khò nhờ có thiên lôi mà bắt đầu hình thành man hoang mẫn địa, sự sống xuất hiện, nơi này bắt đầu có thể chứa sinh vật sống, từng cơn mưa rào bao phủ trên mảnh thiên xám ngoét, xa xa có thể nhìn thấy tường luồng tia chớp vằn vù.

Khi hai người vừa biến mất vào không gian đó thì chỗ nơi hoang tàn độ kiếp liền xuất hiện một toán người áo lục, chính là Hộ Viện Tàng Kiếm Đội của Phiên Thiên Phái.

Bọn họ dò xét một hồi rồi cất cừ người về báo cáo, số còn lại ở lại lưu giữ hiện trường.

Trác Tru Trình cảm thấy rất bất ổn, đạo này tâm tính mình có vẻ bựa quá, háo sắc không hợp với tuổi. Thiện tai thiện tai, không được, phải tu tâm dưỡng tính mới được, nếu không thì chưa trưởng thành sẽ bị suy kiệt mà chết.

Mẹ kiếp nhà nó cái hệ thống quần què, sáng tạo ra công pháp nghịch thiên thì trùng cái loại song tu, ta thế này làm sao mà luyện. Hấn vạch khó ra nhìn con chim mềm oặt như con thằn lằn bị lạnh nằm co một chỗ mà buồn tui cho bản thân.

Tình hình là ba ngày trước, Ngũ Bá Đạo cùng tên phó thủ lĩnh Phi Tặc đánh qua đánh lại không làm gì được nhau nên khiến Trác Tru Trình sốt ruột, hấn nghịch nữ phi tặc chán rồi thì thấy nàng còn Tờ Rình mà không làm gì được thì đành thôi. Nhưng thế quái nào mà nàng kia lại nguyện phục tùng đòi đi theo hấn. Trong khi chờ đợi năm người kia hấn hỏi nữ phi tặc:

- Người tên gì?

Nữ phi tặc đỏ mặt nói:

- Thiếp tên Điệp Liên Tú.

Trác Tru Trình thấy lạ lắm bầm:

- Điệp Liên Tú tên hay đó. Khoan đã, Điệp Liên Tú? Điệp Liên Tú?

Hấn ngạc nhiên hô to tên nàng hai lần rồi ngoác mồm:

- Điệp Liên Tú... Đ- Liên Tiếp, ôi đệch!

*Hôm nay ko nhận được ủng hộ từ chư vị đồng dâm, buồn quá.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tử Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Nâng cấp bí kíp

_Do bảo laptop mình bị hỏng nên viết trên điện thoại cứ bị mất dữ liệu hoài. Có ĐH nào giới thiệu app soạn thảo trên android hay hay thì comment chia sẻ với.

Phó Thủ Lĩnh Phi Tặc lúc này vô cùng bực tức.

Hấn đang đánh ngang tay với năm tên thất phu cầm đao (Ngũ Bá Đạo) thậm chí còn chiếm thế thượng phong. Vậy mà không biết ở đâu lại ra một thằng nhóc công tử bột. Tướng ta đi họ, được hai con nhà đầu hầu hạ bắc ghế ngồi đầm bộp rồi xoa xoa, bên cạnh lại để trà bánh.

Lũ không biết xấu hổ này nếu chỉ có như thế thì thôi đi. Nhưng thằng nhóc kia rãnh rỗi lại bình loạn trận đấu của họ. Nào là:

- Ô! Tên phi tặc hờ eo kia.

- ...

- Này thất sách quá nhảy lên như thế ăn đao vào vai thì thế nào

- ...

- Ôi đao bên trái bị chặn thì có mà chop éch té chết bây giờ.

Nhưng câu nói của thằng nhóc kia toàn chỉ ra sơ hở của hắn, làm Ngũ Bá Đao càng ngày càng lần lượt dựa theo đó mà nghịch chuyển tình thế. Cuối tên phi tặc chịu không nổi phun ra một ngụm máu phá vỡ nhảy về phía thằng nhóc mà bỏ một cước.

- Đồ hỗn trướng, có câm ngay đi không?

Dè đầu...

- Áy, chạy như thế bị năm người kia phóng đao là ăn tôi thì sao?

Quả nhiên, nghe thế năm anh em Ngũ Bá Đao đồng loạt phóng năm đại đao rồi tay nhắm vào năm góc hiểm trên cơ thể của tên Phó Thủ Lĩnh Phi Tặc. Tên này phá vỡ bị loạn bộ pháp, lại ở thế bị động, làm sao né hết năm đường đao hiểm phóng đến, né được 3 cái thì dính ngay 2 cái, một ở vai, một vào chân.

Tên Phó Thủ Lĩnh Phi Tặc vừa đau vừa hận là lên:

- A aaaa.

Lập tức bị Ngũ Bán Thao cho ăn một cước ngay mồm, uất ức ngã lăn xuống đất. Bị những người còn lại khống chế. Thế là một tên Phi Tặc bị bắt oan uổng nhảm nhí.

Trác Tru Trinh đi đến hỏi:

- Thế nào? Người là tên phó thủ lĩnh, vậy còn tên đầu não đâu?

Tên Phó Thủ Lĩnh Phi Tặc uất hận không trả lời mà ngẩn cổ nhổ một bãi nước bọt vào mặt Trác Tru Trinh. Nhóc này lạnh lẽo né được liền sau đó cho hắn ăn một đạp. Nhưng mà thân hình nhỏ bé, tu vi đã tán công về không thì si nhẽ gì với gã Phó Thủ Lĩnh Phi Tặc. Hắn tức lắm đang định tìm cách hành hạ tên cướp này thì lúc này Đ- Liên Tiếp à quên, Điệp Liên Tú liền xì xảo nói nhỏ vào tai Trác Tru Trinh gì đấy làm hắn giật mình bèn hô với mọi người:

- Nhanh! Trói bọn chúng lại lột hết đồ rồi tẩu thoát.

Cả đám nhanh gọn lẹ làm việc tích cực. Sau đó tẩu.

Vì Điệp Liên Tú báo cho Trác Tru Trinh biết đám cướp hoành hành trong một khoảng thời gian rồi rút ngay, nếu chần chừ sẽ bị các thế lực khác truy quét được. Cũng như vậy, Trác Tru Trinh không muốn dính dáng đến các thế lực khác liền nhanh gọn rút lui.

Có một điều mà hắn không biết. Ngũ Bá Đao trước khi rút đi đã xử từ toàn bộ bọn cướp. Trác Tru Trinh là một tên nhóc không hiểu sự đời, còn 5 anh em nhà họ thì không, kinh nghiệm sống trên lưới đao đầu giáo đã khiến họ không thể để một họa ngầm nào khi hành động.

Cả đám người đi đường vòng vào Từ Vu thành kiếm chỗ nghỉ ngơi và... chia đồ:

Đồ của đám sơn tặc thì toàn vàng bạc tục vật. Riêng tên Phó Thủ Lĩnh thì có thêm vài cây thảo dược, vật liệu luyện khí, cùng với hai cái pháp khí hạ phẩm và gần 500 linh thạch với một cuốn công pháp.

Trác Tru Trinh không lấy gì ngoài chút vàng bạc mang cho tam nữ: Ngọc Khuê, Kiều Vân, Điệp Liên Tú. Ngũ Bá Đao không chịu, sợ thằng nhóc bị thiệt thòi thì Trác Tru Trinh lại bảo giữ giùm, ta là con nít mang theo nhiều như vậy thì để làm gì. Chỉ cần có Khò Khò là đủ. Tỷ tài sản đó thì không đủ nhét răng. Ngũ Bá Đao cảm động suýt khóc, nếu họ biết Trác Tru Trinh nghĩ vậy thì sẽ cho hắn một đá ngay.

Riêng bộ công pháp, khi Trác Tru Trinh mới chạm tay vào liền được Khò Khò sao chép lại.

Thời gian như chim bay, đó ai bắt kịp. Sau ba ngày, Khò Khò truyền tống Thiết Ba và Liễu Di Hình đến phòng của Trác Tru Trinh thì liền hiện lên dòng thông báo:

- Beng! Hệ Thống nâng cấp cần 180 phút.

Trác Tru Trinh đồng ý. Hắn đang lạ là tiếng báo của hệ thống lại thay đổi rồi.

Đến bây giờ hắn vẫn không hiểu làm sao mà Thiết Ba tiến cấp nhanh như vậy mà không có tác dụng phụ? Chẳng lẽ hệ thống này lại trâu chó đến cực điểm vậy. Về phần Mân Côi thì phải gọi là gì? Đây khối lỗi cũng không phải vì đó là người sống, cũng không phải do Khò Khò điều khiển mà là vì bị chính ma công của mình phản phệ trở thành tình nô của Thiết Ba, chỉ nghe lời Thiết Ba (khò khò).

Ngũ Bá Đao hiện nay đang trở về nhà thu xếp việc riêng. Tam nữ thì mỗi người một phòng. Trác Tru Trinh một phòng. Thiết Ba và Mân Côi bí mật một phòng tu luyện song tu. Không có Khò Khò, nên màn song tu cũng không được Trác Tru Trinh chứng kiến. Đang tiếc nuôi thì hệ thống liền thông báo:

- Beng! hệ thống nâng cấp thành công.

Trác Tru Trinh chán nản cái hệ thống này vô cùng, không có số liệu cụ thể, không có dữ liệu chuẩn, toàn qua Khò Khò. Mà Khò Khò cái linh hồn này lại vô cùng thâm dặt. Trác Tru Trinh thâm dặt cũng tại nó, vì nó mà càng ngày càng thâm dục.

- Người có học võ công Thất Bộ Quyền không?

Nghe tiếng Khò Khò, Trác Tru Trinh hỏi lại:

- Học thì thế nào mà không học thì thế nào?

Khò Khò đáp:

- Học thì sẽ luyện y nguyên bản cũ, không học thì có thể ghép tổng hợp, nâng cấp, suy giải.v.v...

Trác Tru Trình đầu to như con heo hỏi tiếp:

- Ngươi nói rõ thêm đi.

Khò Khò vẫn kiên nhẫn trả lời:

- "Ghép" có nghĩa là kết hợp với công pháp hoặc tâm pháp khác để cho ra một bí kíp mới. Tổng hợp là dựa theo các chiêu thức kỹ kết hợp lại thành một loại mạnh nhất. Nâng cấp là ta có thể từ công pháp cũ mà suy diễn nhiều hướng đi khác cho ra nhiều công pháp khác. Suy giải là đại khái vứt bỏ toàn bộ công pháp cũ để cho ra một công pháp ngẫu nhiên, có thể là: Nghịch công, thuận công, thăng công, suy công...

Trác Tru Trình mắt kiên nhẫn:

- Thôi đủ rồi. Lắm thứ thể giải thích làm gì?

Khò Khò:

- ...

Trác Tru Trình hỏi tiếp:

- Làm cách nào là tốt nhất?

Khò Khò tiếp tục chức nghiệp của mình:

- Nhanh và hiệu quả: Tổng Hợp. Tiết kiệm, tiện lợi: Ghép. Cần thời gian: Nâng cấp. Hên xui cầu may: Suy Giải. Dựa theo điều kiện lúc này chỉ có thể chọn hai cách: Tổng Hợp và Nâng Cấp. Tổng hợp công pháp này sẽ từ một môn công pháp có bảy bảy bốn chín chiêu thành bảy chiêu hiệu quả hơn. Nâng cấp công pháp này cần thời gian là 68 phút...

Trác Tru Trình cắt ngang chửi to:

- Con bà nhà ngươi. Vậy thì nâng cấp đi. Hừ tưởng tốn nhiều thời gian chứ.

Hắn hết nói nổi với Khò Khò rồi, chỉ nhiều đó mà nói nhảm. Lúc này lại nghe thông báo:

- Bèng, hệ thống bắt đầu nâng cấp bí kíp. Thời gian 68 phút một công pháp.

Nhóc Trác hồi hộp ngồi chờ đợi. Đang lúc chờ đợi gần hết 68 phút thì lại nghe ồn ào bên dưới có thêm tiếng của tam nữ. Hắn đi ra xem tình hình.

Điệp Liên Tú là địa chủ quen thuộc Từ Vu cho nên nhận trách nhiệm dẫn hai nữ: Ngọc Khuê và Kiều Vân tham quan mua sắm ít đồ. Đó là đặc tính của nữ giới dù ở đâu cũng không thay đổi được. Lúc đi ngang một y trang (tiệm quần áo) thì Ngọc Khuê nhớ là thiếu gia nhà mình rất ở dơ, ngày nào cũng chỉ mặc hai bộ đồ thay qua thay lại nên nàng chợt nảy ra ý nghĩ mua đồ cho thiếu gia. Lúc chọn được một bộ ưng ý cho thiếu gia xong thì có một cặp mẹ con gần đó đang lựa đồ. Đứa con cũng khoảng 6 tuổi thấy bộ áo nàng chọn đẹp quá đòi bằng được.

Người mẹ muốn ngó ý mua lại với giá gấp đôi nhưng nàng lại không chịu. Hiện tại, Ngọc Khuê không thiếu chút tiền đó, nàng chỉ mong thiếu gia thích mà thôi. Á nha hoàn đi theo hai mẹ con thấy Ngọc Khuê là một con dân nữ lại không chịu hợp tác liền đi lên giật bộ đồ nói:

- Hừ! Tiểu công tử nhà ta để ý bộ đồ này là phúc phận của nhà ngươi rồi. Còn ở đó nằng nặc, thật không biết điều.

Ngọc Khuê chỉ là một cô bé 10 tuổi làm sao chịu được liền khóc lên. Điệp Liên Tú bên cạnh thấy thế liền tát cho á nha hoàn một cái nói:

- Chỉ là một con hầu mà lại phách lối như vậy, có tin ta lột da ngươi ra không?

Vị phu nhân tức tối nói:

- Dù là người hầu cũng là người hầu của ta. Ngươi có tư cách gì dạy dỗ nó?

Vừa nói vừa dơ tay tính cho Điệp Liên Tú một bạt tai, nhưng bị Điệp Liên Tú chụp lại và quay ngược một cái tát trả đòn.

Phu nhân kia miệng rướm máu, khuôn mặt xinh đẹp này sinh cảm hôn chỉ mặt Điệp Liên Tú nói:

- Giỏi lắm dám đánh ta. Ta xem ngươi hống hách đến bao giờ, chờ đó.

Nói xong lời thẳng con cùng á người hầu đi. Tam nữ cũng không để ý, mất hết hứng đi chơi liền quay về khách điểm. Ngọc Khuê cũng muốn mang bộ đồ tặng cho thiếu gia nhà mình nhanh nhanh nên cũng chấp nhận.

Ngờ đâu vừa về đến khách điểm thì một đám người xông đến chặn đường tam nữ. Đám người này do á phụ nhân bị tát khí giành đồ lúc nãy mang đến. Á chi ba người khóc lóc với tên to cao bên cạnh:

- Hu hu hu! Chương gia, mong ngài lấy lại công đạo cho thiếp. Bọn chúng chẳng những cướp đồ của con chúng ta lại còn hành hạ thiếp ra nông nỗi này. Hu hu hu, nỗi ức oan này nếu không được giải quyết là thiếp... thiếp... nhảy cầu cho chàng coi.

Tên to cao ngu ngốc vội vàng đỡ dành:

- Ngoan nào Mai nhi, nang đừng khóc. Để ta lấy lại công đạo cho nang.

Nói xong liền nhìn tam nữ gào lên:

- Hừ! Không biết sống chết. Dám ăn hiếp vợ con ta. Xem ngươi có mấy lá gan?

Hắn bước lên, chân dẫm lên mặt đất, nơi đó khẽ lún xuống hai lòng tay, viên gạch lát đường kêu "rắc" một tiếng nứt nẻ cả ra. Bàn tay xòe ra, ý định tóm lấy Diệp Liên Tú, con hai đứa kia nhỏ nít không rơi vào mắt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tử Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Thất Bộ Bóp Chu Quyền

Lúc trao thủ tên to con phóng đến, Diệp Liên Tú liền trùng chân xuống nghiêng người tránh thì đột nhiên hoảng sợ nhìn thấy thô lậu trào của gã chuyển hướng nhanh chóng. Lúc này đã không còn né kịp nàng liền ngửa người theo thế cong vèo, đầu gối co lên hất cánh tay của địch thủ. Ngón tay của tên kia bị hất gần đến cằm của nàng liền chuyển trào thành quyền dộng thẳng vào yết hầu. Thế công biến hóa nhanh vô cùng. Diệp Liên Tú sát na từ vong liền dứt khoát ngã người xuống đất thì liền giật mình. Một bàn chân to lớn nhắm ngực nàng dẫm xuống. Diệp Liên Tú hoảng hốt lăn qua một bên thì nghe "rắc" một tiếng. Nhìn lại, thấy nơi nàng vừa nằm là đầu chân sâu dẫm bề gạch. Mồ hôi nàng tứa ra như mưa.

Nếu bàn chân kia mà thành công dẫm lên ngực nàng thì có khi giờ này nơi đó là cái xác của Diệp Liên Tú.

Lúc này Diệp Liên Tú nhìn thấy mấy tên thủ hạ của tên đầu gấu lao qua khổng chế hai đứa nhỏ: Ngọc Khuê và Kiều Vân thì liền la lên:

- Bì ổi. Vô Liêm Sĩ

Bọn đầu gấu xem như chuyện bình thường cười ha ha ha. Người chứng kiến ven đường lắc đầu tội nghiệp nói:

- Mấy tiểu cô nương này sao lại đắc tội Vụ Mã chứ. Hắn nổi danh hung ác ở đây. Ai gặp cũng né.

- À! chắc mấy tiểu cô nương này ở xa mới tới đó mà.

- Tên Vụ Mã này nổi tiếng tàn ác, tính tình như con chó lác, nổi điên lên là cắn càn, không phân biệt già trẻ nam nữ lớn bé. Người ở đây bị hắn đè đầu cười cồ không có một trăm thì cũng một ngàn. Chỉ tội con bé...

- Này nói nhỏ nhỏ thôi! Kẻo tên đồ tể mà nghe được thì nhà ngươi xong đời

- À, ừ nhì.

Có người chứng kiến, nhưng không có người xông vào can gián. Thời buổi cá lớn nuốt cá bé, chuyện khi nam hiếp nữ họ thấy quá bình thường. Nếu ở thế kỷ 21 thì chắc có người đi gọi công an, rồi nửa tiếng sau là có người tới xử lý. Còn như xông vào can thiệp hả? Ai mà đại? Có lẽ nhỏ nhất như bắt trộm chó thì may ra.

Nhìn mà xem, tên Vụ Mã nhìn mập như trâu, còn linh lác của hắn thì găm giữ như linh cẩu, nghe đâu bọn này đều là luyện khí trung giai lận đó. Còn tên Vụ Mã thì đến luyện khí cao giai cơ. Đầu phải là đầu đường xó chợ tâm thường. Bọn này còn tâm bậy hơn bọn tâm thường nhiều. Có thấy mấy người xung quanh không? Một đám khôn lỏi cả. Bọn chúng hiểu nguyên tắc để sống trên đời: Nhịn là nhục nhưng thà nhục như ai còn hơn bị nhục hơn.

Vụ Mã tung một cước vào bụng của Diệp Liên Tú khiến nàng văng ra mà phọt máu mồm. Hắn cười ha hả nói:

- Giỏi nhà ngươi né thử đi, xem mấy đệ của ta có làm thịt hai con nhỏ kia không?

Diệp Liên Tú tức giận không làm gì được, trợn mắt nghiêng răng chửi:

- Khốn Kiếp!

Vụ Mã lùi bồi thêm một cú lên lưng nàng, sau đó hắn đưa chân dẫm lên mặt nàng ghì xuống mặt đất mà nói:

- Còn sức chửi nữa cơ à? Để ta xem ngươi ngang bướng cỡ nào. Ha ha ha.

Lúc này Trác Tru Trình đi xuống thấy tình hình như vậy liền tức giận gầm lên:

- Lũ cục súc! Ăn hiếp đàn bà con nít còn ra thế thống gì? Ngon thì tiếp ta vài chiêu.

Nói xong thì người đã phóng đến tên Vụ Mã. Một cước như trời giáng tung ra.

- Bóp!

Người xem xung quanh lên ồ lên:

- Oa! bay xa quá.

Tam nữ la lên:

- Thiếu Gia!

Vụ Mã vừa bực vừa buồn cười. Ở đâu ra thằng nhóc con hi mũi chưa sạch ngứa dờ ải.

Nhưng không ngờ chưa kịp định thần thì thằng nhóc con kia lết cái đầu máu chạy về lại chửi:

- Tổ bà nhà ngươi tiếp chiêu.

Lúc này lại vang lên tiếng của hệ thống:

- Beng, đã dung hợp thành công tâm pháp mới đặt tên

- ...

- Tình huống cấp bách lấy tên thích hợp nhất: Thất Bộ Bóp Chu Quyền. Bắt đầu học bí kíp.

Vưu Mã giờ chân ra tính cho thẳng nhóc không biết điều một đá thì lại thấy nó khựng lại một lúc. Hắn bất ngờ tưởng thẳng nhóc này là loại nảo trướng "Bị Đờ" thì liền thấy nó cười nham hiểm, chân bước lên một bước khó hiểu. Hắn giật mình hạ căng chân đập một phát, không ngờ thẳng nhóc kia lại bước một bước quái dị né được, cánh tay nhỏ bé nhanh như chớp chụp ngay hạ bộ làm hắn hoảng hồn. Chết người hơn là không hiểu sao hắn lại không né được.

- Bộp.

Mọi người trở mắt nhìn thì thấy cảnh một thẳng nhóc giờ tay bắt cộp tên Vưu Mã. Còn tên Vưu Mã thì đứng hình. Hắn không hiểu sao một thẳng nhóc lại đi rò "tò rim" của mình, dù là hắn không có bị gì vì sức của một đứa bé thì làm gì được hắn. Nhưng hắn vẫn sầm mặt lại mà hỏi:

- Nhóc con, làm gì thế?

Dù không có chuyện gì xảy ra. Nhưng trước đám đông mà bị một thẳng nhóc sờ hàng thì con ra thể thống gì. Trán nổi gân xanh, tay Vưu Mã đưa lên định tóm thẳng nhóc không biết điều kia thì Điệp Liên Tú vừa thoát khỏi ma cước của Vưu Mã la lên:

- Thiếu Gia chạy đi.

Hai nữ hoảng hồn bị mất la lên:

- A

Người xung quanh xì xào bàn tán:

- Tội nghiệp thẳng nhỏ bị thần kinh.

- Ta thì bội phục nó

- Sao?

- Người dám bóp dờ ái của tên trâu chó Vưu Mã sao?

- Ồ, không.

- Thôi rồi! Thằng nhóc kia sắp đi đòi nhà mà rồi. Khốn kiếp, cả trẻ nhỏ cũng không tha mà.

Lúc này, bàn tay đen đúa như sắt kia đang hạ dần chụp lấy cái đầu nhỏ của Trác Tru Trình. Nhưng ai yếu tim liền nhắm mắt bị mất lại không muốn chứng kiến một cảnh bi thảm xảy ra. Còn người dạn một chút liền nhăn mặt thờ dài. Trác Tru Trình nhìn bàn tay to bản lớn dần trong ánh mắt của mình thậm chí con mẹ nó. Hắn quên mất mình chả có một tý công lực nào. Biết vậy sau khi tán công thì lo tu luyện cho rồi, cứ mãi quan tâm gái gú khiến tu vi tụt vận chuyển chỉ mới Luyện khí cấp hai.

Bỗng đâu.

- Tung tung, Xoẹt!

Một dòng điện đạt quy chuẩn 240v của tập đoàn điện lực Việt Nam do Khò Khò phóng ra xông thẳng vào hai "trái dứng" của tên đồ tể. Ánh mặt trời chói chang không thể soi sáng ánh mắt đang mờ đi của Vưu Mã. Hắn bị điện dẹt đến thọt cả trứng, một nỗi đau vô bờ bến mà hắn chưa được hưởng thụ từ khi sinh ra xông lên não. Con thốn kéo dài tận óc bỏ mặt quy luật của thời gian và không gian. Thế gian, bây giờ chỉ còn nỗi đau và đau.

Con đau quằn quại xoắn cả khuôn mặt Vưu Mã, khiến cho mồm hắn méo xệch trông như đang cười. Phải, mọi người chỉ thấy một gương mặt với nụ cười quái gờ khiến cho toàn thân kẻ đó đang rung rung. Tên biến thái đó bị người ta rò d-ái mà sướng đến trợn mắt nhe răng còn sùi cả bọt mép.

Trác Tru Trình còn tức tối vì một cước của Vưu Mã liền kêu Khò Khò ban cho hắn thêm một luồng điện 300v.

Mọi người chỉ thấy trên người tên ác bá bốc ra khói đen sau đó ngã xuống:

- Rầm!

Nhóc Trác liền nhanh chân phóng đến chỗ hai tên tay sai đang khống chế nhị nữ. Hai tên này liền giật mình hoàn hồn la lên:

- Đứng qua đây, đừng bóp d-ái ái ái..

Chưa kịp nói xong liền bị đánh trợn thứ thứ hai: Song Thủ Bóp Chu Quyền của Trác tru Trình.

- Á, ủa?

Hai tên tay sai la lên rồi nhảy về sau, buông cả nhị nữ ra. Nhưng trước khi đó bọn chúng rõ ràng biết mình bị tóm ngay chỗ ấy ấy nhưng lại không có cảm giác gì. Khò Khò chưa kịp phóng điện, tốc độ sợ hãi của hai tên này quá nhanh. Hai tên này nhìn nhau ngơ ngác khó hiểu.

Trác Tru Trình thậm chí:

- Chuyện gì? Con bà nó rững mờ à.

Khò Khò bất đắc dĩ đáp:

- Muốn phóng điện cũng phải nạp chứ. Cun Tham (cool time - thời gian đóng băng) là 5 giây.

Trác Tru Trình khó chịu thầm nói:

- Âu xị (Oh Shit - tra từ điển tiếng anh nếu không biết) sao mi không báo trước?

Khò khò ngượng ngừng nói:

- Người không đưa lệnh số liệu hóa.

Thực ra nó cũng ham gái gú mà lười hướng dẫn chủ nhân. Từ khi có ý thức riêng phát sinh nó cũng bị nhiễm luôn các thể loại Japanese xxx từ kiếp trước của Trác Tru Trinh. Cao Đạt - kẻ lập trình nên hệ thống cũng có bộ óc không có bao nhiêu trong sáng, nếu không nói hẳn là một otaku đời bại.

Trác Tru Trinh như ăn phải đất, lập tức nói:

- Đệt! Đừng nói với ta số liệu hóa thì hệ thống lại Cool Time.

Khò Khò xấu hổ trả lời:

- Đúng.

Trác Tru Trinh hết nói nổi:

- Biết ngay mà.

Nhóc Trác đếm vừa đủ năm giây liền xông lên la lớn:

- Đờ một chiều của ta.

Hai tên tay sai của Vưu Mã đang không hiểu chuyện gì xảy ra nhưng yên tâm hơn. Bọn chúng liền tách ra mà né, dù sao bị bóp dờ ải giữa đường giữa chợ cũng không hay ho gì.

Tên bên phải xui hơn bị Trác Tru Trinh chọn làm mục tiêu truy quét, tức giận la lên:

- Đừng quá đáng, sao lại theo ta? Á á á a a a

Chưa nói xong liền bị bóng ảnh tiểu trào của Trác Tru Trinh chớp trúng hạ bộ. Con thống khổ thốn thái lập tức xông lên náo, kèm tê rần của điện giật gây ức chế thần kinh khiến hắn bất tỉnh nhân sự, miệng sùi bọt mép như ăn phải bã chó, mắt trợn lên, tay bụm háng theo bản năng, hàm răng há ra, toàn thân giật giật.

Phải nói Thất Bộ Bóp Chu Quyền nhanh, chuẩn, độc, khó né tránh. Là một môn công phu tàn bạo ác ôn nhất tại dị giới.

Tên còn lại hồn vía lên mây, dưới háng mồ hôi lạnh túa ra cảm thấy nhồn nhột. Không riêng gì hắn, hề là nam nhân ở xung quanh chứng kiến cảnh này liền lạnh người thò tay phòng vệ, nếu mà mình cũng như thế thì... không ai dám nghĩ tiếp.

Tại sao trên đời này lại có một môn võ kỹ khôn nạn như vậy cơ chứ.

Trác Tru Trinh cũng xấu hổ vô cùng. Cái hệ thống chết tiết, nâng cấp võ kỹ công pháp cũng vô cùng bản bựa và chết tiết.

Cái cảm giác bóp ứa của kẻ đồng giới khiến nhóc không khỏi sợ hãi muốn xác minh lại giới tính của mình. Ôi bàn tay nhúng chàm dơ bẩn. Kiểu này thì rửa đến bao giờ cho hết.

Nhưng mà đã phóng uế thì cũng phải từ từ mà chùi dít. Nhóc ti liền lao về phía tên còn lại bằng bộ pháp quái dị, bàn tay vurun ra.

Thứ thứ ba: Tá Thủ Thực Táo Tàu.

- A, Không, đừng mà. A aaa chết ta rồi.

Cần KP và ĐC lắm luôn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Từ Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Thái Thiên Phủ

Cánh tay của Trác Tru Trinh vung lên, dưới chân cước bộ huyền ảo. Xung quanh, người ta chứng kiến chỉ thấy bóng ảnh của đôi tay phân ra sáu cặp, mười hai bàn tay tán ra rồi tụ vào hai điểm trên ngực tên tay sai. Rõ ràng đó là hai đầu vú. Tá thủ (12 cái tay) như nuốt hút hai hột táo của hắn (thì ra Thực Táo Tàu nghĩa là như vậy). Tên tay sai chỉ thấy ngực mình nảy lên, đau đốn đốn đập như sóng vỗ, áo rách tung bay, trước ngực mát lạnh. Nhìn lại thì thấy trước áo rách tươm hai hình tròn tan hoang, để lộ hai bộ vú bầm đen nhiều dấu tay trẻ con.

Trác Tru Trinh nhìn tác phẩm của mình, tý nữa ngã ngửa ra bất tỉnh vì tức. Con mẹ nó, vì sao công phu "tuyệt đỉnh" lại hay ho đến vậy chứ. Nhìn mà xem, đều vú tên kia như con mắt còn vết bầm tím lại có hình mấy ngón tay như tai thỏ, rõ ràng là biểu tượng thần thánh Play Boy đây mà.

Nhóc Trác xấu hổ không muốn kéo dài, trên tay xoẹt xoẹt luồng điện, tọng ngay vào hạ bộ tên tay sai ra đòn dứt điểm nóc ao.

Tên tay sai lúc này mới hiểu nỗi đau của Vưu Mã đại ca cùng đồng bạn của hắn. Ánh nắng kia ơi, sao ta chỉ thấy toàn màu hồng. Ôi sao trời đất bỗng quay cuồng. U, tâm hồn đen tối của ta như đang được thanh lọc bởi nỗi đau thốn lên tận đầu. Ai uí, tại sao con đau này cứ nhức nhói kéo dài không dứt.

Tên tay sai đang gồng mình tức tị con đau đốn. Thì hai mẹ con cái gì "Mai nhĩ" kia lại lên lút định lui đi, bất ngờ đụng phải một đại hán to như tượng, khí thế tuấn lãng, ánh mắt âm trầm vô đoan, bên cạnh là một thiếu phụ xinh đẹp tuyệt trần, hai má ửng hồng như say rượu, hoặc là...

Trác Tru Trinh nhìn Thiết Ba tức tối hỏi thăm Khò Khò:

- Sao giờ mới cho 2 tên này ra?

Khò Khò ú ó đáp trả:

- Đang song tu Âm Dương Giao Hợp Dâm Dục Tâm Kinh, phải vận xong một vòng chu thiên chứ.

Trác Tru Trinh phi báng:

- Phúc du. (mở google lên và tra bằng âm thanh sẽ biết)

Tiểu tử này chỉ biết ngửa lên trời mà nuốt lấy nước mắt của mình mà gào lên trong lòng:

- Hệ Thống Khốn Kiệt!

Một đám bị trói lại, thì thủ vệ thành đã chạy tới. Trác Tru Trinh mĩa mai:

- Nhanh thật! Vừa xong là dấy máu ăn phần.

Hắn cũng không muốn dây dưa nhiều, liền cùng mọi người rời đi. Trước khi đi Trác Tru Trinh còn khuyến mãi thêm cho "Mai Nhi" một suất mát xa bằng điện cao thế. Còn thằng con thì nhỏ quá, đua đòi là một đức tính có thể bỏ qua. Thôi thì coi như xui xẻo cũng cố hồn vậy.

Nhưng mà...hình như bọn này ăn quyết tiền của khách điểm mất rồi. Chương quỳ nhìn theo đám người Trác Tru Trinh mà không dám chạy theo đòi tiền. Nói giỡn sao? chỉ vì chút tiền mà rước họa, không nhìn bọn Vu Ru Mả làm gương kia.

Thái Thiên Phủ, là nơi tập trung tán tu nhiều nhất, nơi này tập trung người giao nhiệm vụ và người nhận nhiệm vụ. Mỗi nhiệm vụ ủy thác tùy mức độ mà phân cấp. Ở cái Từ Vu thành nhỏ nhoi này thì nhiệm vụ cấp D là cao. Hiếm hoi mới có cấp C nhưng chả ai dám nhận một năm mới lại là cái gọi là Nhiệm Vụ Cấp C thì cũng là người quân sự Thái Thiên Phủ tự đề cao thể thôi chứ nó cũng cỡ cấp D+. Cấp C thì phải Ích Cốc Kỳ mới có thể thực hiện. Từ Vu thành kiếm đâu ra Ích Cốc Kỳ?

Tuy nhiên, nhiệm vụ cấp C thì nhóm tổ đội nhiều nhân thủ Ngưng Dịch Kỳ có thể thực hiện được. Nói thì dễ chứ Ngưng Dịch Kỳ cũng rất hiếm hoi, ở cái nơi đầu gà đuôi phượng này thì Ngưng Dịch Kỳ là những tên tự cao. Làm sao bọn chúng có thể ngoan ngoãn ôn hòa ở chung với kẻ khác cùng giai vị. Cho nên một tổ đội có hai Ngưng Dịch Kỳ thì họa may có thể thực hiện được nhiệm vụ D+ mà thôi.

Nếu nói tổ đội nổi tiếng nhiều Ngưng Dịch Kỳ nhất ở đây thì không ai không biết đó là Ngũ Bá Đạo - Năm tên cuồng nhân hiếu chiến.

Lần này Ngũ Bá Đạo xuất hiện khiến cho toàn bộ người ở đây xôn xao:

- Người nhìn kia, đó là Ngũ Bá Đạo, không biết hôm nay có nhận nhiệm vụ cấp C nào không?

Kê bên cạnh khinh bỉ nói:

- Người có thấy nhiệm vụ cấp C nào ở trên kia không?

- Ừ nhì! Mà ta nghe nói bọn họ đang nhận nhiệm vụ giết Thối Ma Thú kia mà.

- Thì đúng thế. Nhưng ta nghĩ khả năng thành công hơi thấp. Người cũng biết Thối Ma Thú là Ngưng Dịch Kỳ Tam Cấp Hung Thú, da nó có độ phòng ngự có thể đỡ được một kích toàn lực của Ngưng Dịch Kỳ tứ cấp. Mà Ngũ Bá Đạo kia chỉ toàn Ngưng Dịch Kỳ Nhất Cấp. Theo người nghĩ, có khả năng không?

- Vậy thì có lẽ người sai rồi. Nhiệm vụ kia cũng chỉ là lấy được 5 cái vây cứng trên đuôi Thối Ma Thú mà thôi.

- Ồ, vậy nhưng khả năng hoàn thành nhiệm vụ này cũng cực khó. Phá phòng thủ của Thối Ma Thú là gần như không tưởng rồi còn nói chỉ đến lấy vây của nó, lại còn đến 5 cái.

Lúc này, Ngũ Bán Sơn đi vào nơi trả nhiệm vụ nói:

- Bọn ta trả nhiệm vụ lấy vây Thối Ma Thú.

Tên lễ tân cũng không quá bất ngờ, liền dẫn Ngũ Bán Sơn vào trong. Bốn anh em còn lại trong lúc đợi chờ đi lòng vòng xem coi có gì thú vị.

Thái Thiên Phủ nhìn rất bề thế, rộng lớn. Khu Đông, nơi ủy thác, nhận và trả nhiệm vụ. Khu Bắc,, nơi trao đổi mua bán tự do của tán tu, nhưng phải nộp phí quầy hàng cho Thái Thiên Phủ. Khu Nam, là nơi thu mua, trao đổi đồ vật, quầy hàng riêng của Thái Thiên Phủ, có đầy đủ dịch vụ nhận luyện đan, luyện khí, chế phù, v.v... phía Tây, tất nhiên là đại môn (cửa lớn) ra vào rồi.

Ngoài cửa ra vào của Thái Thiên Phủ, đám người Trác Tru Trinh đang đi vào.

Trác Tru Trinh nhìn gương mặt sừng húp và thân thể bầm tím của Điệp Liên Tú mà nói:

- Này, lát nữa 5 tên kia có hỏi thì nói là bị té giẫm nghe chưa, đừng nói là oánh nhau mắc công ta giải thích.

Điệp Liên Tú nước mắt rơi như mưa, uất ức nấc nghẹn khóc:

- Ư ư, hu hu hu.

Khuôn mặt xinh đẹp giờ nhìn bầm trầy như cái mâm, vậy mà thằng ôn con lại không biết thương hương tiếc ngọc, uổng công ta mang cả tâm hồn theo nhà người hú hu hu.

Trác Tru Trinh mắt kiên nhẫn với cô ả cuồng ấu dâm này liền bảo:

- Người có thể yên lặng một chút được không? Đau có tý xíu mà khóc như cha chết, nhìn ta đây này, máu đầu còn chưa ráo... ư.

Đang nói bỗng nhiên thấy câu cú phát ngôn của mình có gì không ổn nên thẳng thóc liền khựng lại. Điệp Liên Tú thuận miệng hỏi:

- Vậy lát gặp mấy người kia người nói như thế nào với cái đầu máu chưa ráo đó?

Trác Tru Trình ngó ra, thật là rắc rối. Thôi đi, đi chữa thương giải quyết vấn đề này trước. Bèn nói:

- Thôi được rồi, ta và Diệp Liên Tú đi chữa thương và chuẩn bị một chút, mấy người các người vào trong đó trước chờ chúng ta.

Mân Côi im lặng đi theo không nói gì. Nàng đã cải trang, từ lúc nhập bọn nàng chỉ biết đến nam nhân của mình rất bí ẩn, biết đến một không gian bí ẩn, một thế lực bí ẩn (chỉ có nàng nghĩ vậy thôi), một linh hồn bí ẩn, và một tiêu chủ nhân bí ẩn của nam nhân kia. Nàng đã trở thành tình nô của Thiết Ba nên cũng gián tiếp trở thành thuộc hạ của tên nhóc phía trước. Chỉ biết rằng tất cả lấy nhóc đó làm chủ và phải gọi là Tiểu Thiếu Gia.

Tính cách là lợi, nhiệt tình của Mân Côi chỉ là bên ngoài đánh lừa thế nhân, bên trong nàng chính là một loài hoa có độc, lạnh lùng và tàn nhẫn, lại ít nói. Nay trở thành vũ khí bí mật của tiểu thế lực của Trác Tru Trình. Thiết Ba (khò Khò) cũng vậy, từ khi thu phục được Mân Côi, tu vi một đường thăng nhập Kim Đan sơ kỳ, lại còn học được công pháp của Quỷ Thiên Tông từ Mân Côi. Cũng là như vậy mà hiện tại Trác Tru Trình có một kế hoạch lớn ở trong đầu. Tuy nhiên là việc đó để nói sau. Thiết Ba quay sang nói với nàng:

- Nàng theo trông chừng Ngọc Khuê và Kiều Vân vào trong đó trước. Ta theo hộ vệ cho thiếu gia.

Mân Côi mỉm cười thuận theo:

- Vâng! Chàng cứ tin ở thiếp.

Nói xong, nhóm người chia ra hai hướng mà đi. Một bên là tam nữ đi vào Thái Thiên Phủ, còn lại đi tìm một khách điểm gần đó.

Già Bồ Đạt La là một người thuộc tộc thiểu số ngoại cương (biên cương bên ngoài), có tu vi Ích Cốc Trung Kỳ. Vốn hần là nội môn đệ tử Phiến Thiên Phái, tư chất tuyệt đỉnh. Mấy ngày nay bên này có biến, thiên địa dị tượng, thất thái quang hoa, tông môn vô cùng đề ý nên ra lệnh cho hần phải đích thân bí mật thăm dò xung quanh. Lúc này, Già Bồ Đạt La đang trà trộn bên trong Thái Thiên Phủ để thu thập tin tức luôn tiện tìm kiếm vận may ở đây, lỡ có món đồ nào lọt vào mắt hần thì có khi được giá hời.

Già Bồ Đạt La là đệ tử nội môn của Phiến Thiên Phái, do đó hần biết được nhiều bí mật mà không phải ai cũng có thể biết. Ví dụ như linh thạch đang giao dịch trên thị trường cấp thấp như ở Cù La Thành là phế phẩm chứ không phải thực sự là Hạ Phẩm Linh Thạch.

Nguyên nhân là linh thạch khi khai thác sẽ được luyện khí hoặc luyện đan sư tôi luyện qua thành một dạng tinh khiết hơn màu trắng đục hình tròn, bóng bẩy như viên bi gọi là Hạ Phẩm Linh Thạch. Loại linh thạch này hỗ trợ lớn cho việc tu luyện thúc đẩy quá trình hấp thu linh lực cho các tu sĩ tu vi Trúc Cơ trở xuống. Còn vụn linh thạch khi khai thác ở mỏ, phần thừa khi tôi luyện linh thạch thì được ép lại thành một thứ gọi là thứ phẩm linh thạch, cũng dạng viên nhưng có nhiều hình dạng méo mó, bề mặt thô ráp, tạp chất bên trong lại khá nhiều, màu trắng đục không đều, linh khí lại ít cho nên chỉ có thể cung cấp linh khí cho tu sĩ tu luyện đến ngưỡng Ngưng Dịch Kỳ, tạo nên bình cảnh không thể đột phá được.

Đây cũng là lý do nhiều tu sĩ dừng lại ở Luyện Khí Kỳ làm phẩm nhân mà không một bước lên trời nhảy qua Ngưng Dịch Kỳ. Đó là một cái lạch trôi, một cái long môn. Cho nên bất kỳ ai trước ba mươi tuổi tiến nhập Ngưng Dịch Kỳ đều sẽ được Phiến Thiên Phái thu nhận làm ngoại môn đệ tử, nhận được đãi ngộ cao mà ai cũng muốn.

Dưới Ngưng Dịch chỉ là Phẩm Nhân.

Đến Ngưng Dịch, tiền tài, gái gú, đồ vật phẩm tặc muốn gì có đó. Còn muốn tăng tiến tu vi sao? Tất nhiên lại phải chịu khổ rồi, nếu được vào tông môn lớn lại là mơ ước trên cao.

_Xin ít KP và ĐC từ các đại gia.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Từ Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Vĩnh Hằng Thạch

Mà khi đột phá Ngưng Dịch Kỳ, linh khí thành dịch, thay đổi về chất, tẩy rửa cơ thể một lần. Cho nên tu sĩ Ngưng Dịch Kỳ không thể sử dụng thứ phẩm linh thạch. Chuyện này không khác gì lấy nước bùn mà tắm rửa. Bắt buộc họ phải bằng mọi cách để có Hạ Phẩm Linh Thạch, như là có thể nhận những nhiệm vụ được trả công bằng Hạ Phẩm Linh Thạch, mua đấu giá, thị trường đen, v.v... Mà con đường ngắn nhất là gia nhập tông môn, sẽ đều đặn mỗi tháng có ít linh thạch tu luyện. Ngoài ra còn có thể tìm điểm cống hiến để đổi nhiều đãi ngộ khác. Nói chung là tu sĩ phải tìm mọi cách nâng tu vi mình lên. Con đường tu luyện càng về sau càng dài dòng nhiều chông gai.

Cho đến khi toàn bộ cơ thể hoàn toàn tràn ngập thiên địa linh dịch, đó là lúc cơ thể của tu sĩ chuyển sang thời kỳ mới, Ích Cốc Kỳ.

Linh khí trực tiếp nuôi cơ thể, có thể nhịn ăn trong thời gian dài, giai đoạn này khá lâu, có thể năm năm hoặc mười năm thậm chí ba mươi năm. Thời gian đó các tế bào trong cơ thể được thiên địa linh khí tinh khiết nuôi dưỡng để bài trừ gần như triệt để tạp căn ra ngoài để trở về tiên thiên. Trong thời gian này tu sĩ có thể không ăn uống nhưng Hạ Phẩm Linh Thạch cần hấp thu là cực kỳ nhiều. Ích Cốc Kỳ là một giai đoạn vô cùng tốn kém.

Kẻ nghèo khó thì mất rất nhiều thời gian tăng tiến tu vi. Người giàu có thì đủ điều kiện trở thành tiên nhân. Khi đã Trúc Cơ, đó là kẻ giàu, là cường giả trong đám tiên nhân, là đại năng của chúng phẩm nhân.

Bởi vậy, có thể thấy Âm Dương Giao Hợp Dâm Dục Tâm Kinh của Khò Khò là vô cùng nghịch thiên như thế nào? Đã được sủng, lại còn sủng thành tiên. Một bước lên trời, trở thành đại năng Kim Đan Kỳ như Thiết Ba là một minh chứng, lại còn khiến cho Mân Côi đột phá hai tiểu bình cảnh tiến nhập Kim Đan thì lại càng khoáng cổ tuyệt kim. Mặc dù cái tên của môn tâm pháp này hơi khó nghe một tý.

Cũng không phải đơn giản mà được vậy, chẳng qua Thiết Ba là một khối lỏi, lăn trải qua tán công cho nên mới không bạo thể mà chết. Âm nguyên và Dương nguyên là hai cực nằm trong lò nguyên tử của tu sĩ. Khi biết vận dụng liền có thể tạo nên sức mạnh hủy diệt không tưởng, cũng như điện tích âm và điện tích dương trong mây điện tích gặp nhau có thể tạo nên lôi điện có sức công phá mạnh mẽ. Kẻ không biết thì gọi là thiên phạt. Người hiểu chuyện thì gọi là năng lượng của siêu nhân điện quang.

Trở lại Thái Thiên Phủ, Già Bồ Đạt La khi thấy tam nữ đi vào cũng không mấy để ý làm gì. Nhưng khi nhìn lại tiểu cô nương nhỏ nhất lại thấy trên tay đeo một sợi dây tinh xảo đến cùng cực, tay nghề này phải có trình độ luyện khí cực cao mới dát mỏng được như vậy. Chính xác phải gọi là xảo đoạt thiên công, như vậy vẫn còn chưa đáng để hần phải sợ hãi. Chỗ mà người khác không nhìn ra thì Già Bồ Đạt La hần với đầu óc nhanh nhạy tự nhiên phải nhìn ra.

Toàn thể dây trang sức đeo tay của Ngọc Khuê không có gì gọi là quý nếu không nói là chất liệu tầm thường cực độ ngoại trừ tinh xảo và đẹp ra thì không có một tác dụng nào cho tu sĩ. Tuy nhiên, nếu gặp người có mắt, khi nhìn thấy mảnh đá trang sức đính trên sợi dây đó sẽ nhìn ra bí ẩn đằng sau món trang sức đó.

Sợi dây này có sự tích cũng hơi cầu huyết một tý. Trong lúc buồn chán được Ngọc Khuê bóp tay bóp chân nhưng Trác Tru Trình lại chỉ động viên bằng mồm, khoi khoi như thế cũng

thấy ngưng. Hắn có cảm giác mình lừa con nít nên muốn có một cái gì đó gọi là "tiền boa" trên tinh thần. Nhưng mà vấn đề này cũng làm hắn đau đầu. Bình thường là một gã ế đến vô sĩ từ kiếp trước thì làm gì biết tâm lý con gái cái quái quỷ gì. Tặng gì đây? Chẳng lẽ lấy đồng nát rồi để Khò Khò luyện ra một cây gậy bằng Tinh Thiết tặng cho người ta? Có khi bị chính cây gậy đó đập vỡ đầu cũng nên. Trong lúc lự không có gì hay ho đẹp để mang ra, bí quá hóa liều hắn lấy đại mấy thỏi hoàng kim và lượm đại một viên đá ven đường và bắt Khò Khò làm một món trang sức cho Ngọc Khuê.

Ngọc Khuê sung sướng nhận lấy món đồ mà không biết tiểu sử của nó, chỉ biết là đồ thiếu gia tặng là quý nhất, lúc nào nàng cũng mang bên người đeo ở trên tay. Còn ngắm nghía say mê một thời gian. Nàng phải công nhận là sợi dây này quá, đẹp, có nhiều họa tiết mà cả đời nàng cũng chưa thấy bao giờ. (Đồ hiện đại mà bé)

Để xác minh suy đoán của mình, Già Bó Đạt La liền nghĩ cách tiếp cận Ngọc Khuê. Khiến bình thần tự nhiên đi đến gần liền chào hỏi:

- Các vị tiểu thư có hề dừng chân một chút. Tại hạ có một việc, xin được làm phiền.

Lời nói nho nhã lễ độ, thân thiện, khuôn mặt chất phác của Già Bó Đạt La lại càng làm người ta ít đề phòng. Mãn Côi lớn nhất liền bước lên đáp:

- Vị công tử này, xin hỏi có chuyện gì?

Già Bó Đạt La mỉm cười chỉ sợi dây đeo tay của Ngọc Khuê nói:

- Chuyện là vài ngày nữa là sinh thần của tiện nội (vợ) nhà ta, nên đang muốn tìm một món lễ vật nào đó. Tình cờ ta thấy tiểu cô nương kia có một món trang sức hợp nhãn. Không biết có thể...

Ngọc Khuê liền nói:

- Vật này là của thiếu gia tặng cho ta, ta không bán đâu.

Mãn Côi đỡ lời:

- Thật ngại quá, là vật không thể bán, mong công tử thông cảm.

Kiều Vân nhìn nhìn món trang sức liền tui nghiêng thẳm nói:

- Sao thiếu gia lại không tặng cái gì cho ta. Hừ.

Già Bó Đạt La đưa tay chặn lại bảo:

- Các vị hiểu lầm rồi, ta chỉ muốn nhìn xem mà thôi, để có thể trở về họa lại mà nhờ người làm một cái tương tự tặng cho phu nhân nhà ta.

Ngọc Khuê vô tư không đề phòng gì, nàng thấy có người quan tâm món đồ mà mình yêu thích thì tự hào hẳn lên liền giơ cánh tay có đeo sợi dây trang sức đó lên cho người ta xem. Nàng nói:

- Thấy người có lòng ta cũng không nỡ từ chối, đây xem đi.

Già Bó Đạt La liền đưa mắt nhìn, khi thấy viên đá đính trên sợi dây trang sức thì mừng thán:

- Quả nhiên!

Hắn liền hỏi thăm Ngọc Khuê:

- Vị tiểu thư này, xin cho ta hỏi, sợi dây này là vị sư phụ nào chế tác mà lại đẹp như thế, trước giờ ta chưa bao giờ nhìn thấy.

Mãn Côi lúc đầu không để ý, tuy nhiên khi nàng nhìn lướt qua viên đá kia liền giật mình như hiểu ra điều gì. Chuyện này... rắc rối rồi.

Ngọc Khuê tự hào lắm, đang muốn trả lời thì Mãn Côi chen ngang nói:

- Vật này là thiếu gia nhà ta có được từ một đoàn viễn thương (đoàn người buôn bán xa). Cũng không biết xuất xứ từ đâu, nhưng mà chỉ có một cái. Có thể là từ ngoại cương.

Nói xong không để Già Bó Đạt La đeo bám liền nói:

- Nếu không còn có việc gì thì xin lỗi, chúng ta còn bận việc.

Nói xong liền kéo hai nữ đi luôn. Già Bó Đạt La nhìn theo mà mỉm cười nói thầm:

- Lừa ta sao? Ở "ngoại cương" sao ta lại không biết chứ?

Đi được một đoạn Mãn Côi liền nói nhỏ với Ngọc Khuê:

- Người cắt kỹ cái vòng tay đừng để lộ ra ngoài.

Ngọc Khuê khó hiểu hỏi lại:

- Sao vậy? Ta thấy tỷ tỷ thật khó hiểu.

Mãn Côi mắt kiên nhẫn nhắc nhở:

- Mọi chuyện để lát thiếu gia về ta mới giải thích chỗ này không tiện.

Ngọc Khuê thấy Mãn Côi trầm trọng như vậy cũng nghe theo. Nàng tuy không rõ nguyên nhân nhưng cũng là người hiểu chuyện. Không nói hay hỏi gì thêm nữa mà lặng lẽ cất món trang sức đi. Nàng nghĩ cái sợi dây đeo tay mà thiếu gia cho mình chắc là quý trọng lắm nên ai cũng nhìn ngó. Cũng may, lúc này tên kia chọn chỗ ít người để nói chuyện, nếu không nhiều người để ý thì rắc rối to. Như vậy cho thấy thiếu gia rất là thương yêu mình. Nghĩ đến đây Ngọc Khuê cảm thấy ấm áp trong lòng.

Kiều Vân nhìn thấy như thế thì trong lòng đã có ý định rồi. Phải phục vụ thiếu gia thật tốt, phải vùi quà, ta không thể thua kém Ngọc Khuê muội muội được. Cái cảm giá được thiếu gia

tặng đồ và ai cũng hách dẫn bởi món đồ đó thật là tuyệt vời. Nàng ganh tỵ.

Mân Côi lúc này thì sợ hãi thâm than. Nàng cùng là đệ tử nội môn của một đại phái ma môn, thậm chí còn là Nội Môn Tinh Anh trong bốn phái, cho nên ánh mắt vẫn phải có. Nàng nhận ra viên đá trên sợi dây đeo tay của Ngọc Khuê là gì. Đó chính là: Vinh Hắng Thạch.

Cái gì gọi là Vinh Hắng Thạch?

Vinh Hắng Thạch là một loại đá cứng rắn nhất trong thiên địa, phân bố rải rác vài địa phương, to thì bằng ngọn núi, nhỏ thì bằng ngón tay. Cho nên nó cũng không quý hiếm. Nó có tính chất "trơ trơ", không ăn pháp thuật, không bị tách vỡ, ăn mòn, không bị chém nát. Nghĩa là nếu biết chế tạo thì nó sẽ trở thành một thần khí phòng thủ vô địch.

Nhưng mà khuyết điểm cũng từ đặc tính "không thể phá vỡ" của nó. Không một binh khí nào có thể phá hủy, thay đổi được Vinh Hắng Thạch. Không một loại hỏa điểm nào có thể nấu chảy Vinh Hắng Thạch. Bởi vậy, Vinh Hắng Thạch có thêm tính chất "Không Thể Điều Chế". Cho nên nó vô dụng.

Có ai vác một cục đá đi đánh nhau? Có ai vác theo một ngọn núi để phòng thủ, chiến đấu. Tất nhiên là KHÔNG.

Tự có chí kim, từ hoang sơ thái cổ cho đến hiện tại còn chưa nghe có một vị nào thần thánh đến mức có thể lấy Vinh Hắng Thạch làm một vật thô sơ chứ đừng nói là làm trang sức. Người ta đã từng cầm hai viên Vinh Hắng Thạch mài vào nhau, mài từ năm này qua năm khác mà nó vẫn trơ trơ ra thì làm sao mà gia công thành đá trang sức. Người nghĩ mà xem, kim cương còn có thể lấy nó cắt chính nó, còn Vinh Hắng Thạch cơ bản là một thứ "không biết điều", một thứ không chấp nhận bất cứ lực tác động.

Cho nên, một khi có một thành phẩm làm từ Vinh Hắng Thạch thì điều đó là một sức hút cực lớn đối với tu sĩ. Nó mang tính thay đổi cả thế giới.

Mân Côi cảm nhận được tai họa và sóng gió chuẩn bị bùng nổ rồi. Thậm chí tu chân giới sẽ nổi một hồi gió tanh mưa máu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tử Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Bôn Lai Khách Điểm

Hãy thử nghĩ mà xem, nếu có một tấm thuẫn làm bằng Vinh Hắng Thạch hoặc một thanh kiếm bằng Vinh Hắng Thạch thì như thế nào? Nó sẽ là một bảo vật trấn phái, đánh quét khắp thiên hạ. Chỉ cần chiến lực ngang nhau nhưng có trang bị từ Vinh Hắng Thạch thì người sẽ thắng, điều này có nghĩa là người có vô số cái mạng.

Bảo vật như thế người ta không tranh giành đến vỡ đầu sao? Đó chính là Thần Khí đó.

Còn nếu người sở hữu kẻ có thể chế tạo Vinh Hắng Thạch thì cũng có nghĩa là người sở hữu một cơ hội độc bá Tu Chân nếu người biết tận dụng và có thực lực.

Nếu mà Trác Tru Trình biết là mình chỉ tiện tay nhặt một cục đá và ném cho Khò Khò lại mang đến rắc rối to bằng trời thế này thì hẳn sẽ đập đầu vào tường mất. Thật là hết nói nổi, cái thế giới gì thế này, chỉ hơi không để ý một cái là đụng họa sát thân, thật là lăm chuyen phải để ý.

Vốn là Khò Khò nhận được cục đá tầm thường từ Trác Tru Trình thì khinh bỉ tên chủ nhân này IQ quá thấp, đưa một cục đá cho ta gia công thành thành cái vật to thù lù làm sao mà Ngọc Khuê đeo lên tay? Nghĩ vậy nên nó tinh luyện luôn cho nhỏ lại rồi tạo hình. Nó nào biết cái thứ ra lò kia là Vinh Hắng Thạch cho nên chuyện sau đó nó cũng không biết.

Ồi dào... mà có biết nó cũng chả quan tâm, điều đó chả ảnh hưởng gì đến con đường vinh quang tràn ngập gái gú của nó.

Lúc này Thiết Ba cùng Trác Tru Trình và Diệp Liên Tú đang nhìn thấy phía trước là Bôn Lai khách điểm liền đi tới. Mọi người đứng ngoài nhìn vào thì thấy khách điểm này to lớn bề thế hai bên có hai cái hoành phi đề chữ rồng bay phượng múa:

"Ngựa chân thì dừng lại nơi đây

Hoàng kim vạn lượng có là chi đâu"

Trác Tru Trình đọc xong thầm nghĩ:

- Tên vô học nào làm thơ con cóc cầu huyết thế này? Xạc mùi đồng tiền quá. Không lẽ ở một lát mắt nghìn lượng. Con bà nó đúng là ăn cướp, đi lâu xanh cũng không mắc đến vậy.

Nên biết 1000 lượng mua được 10 thứ phẩm linh thạch, mà một nhà bình thường kiếm 10 lượng là có thể ăn no đủ dư xài hơn một năm. Cho nên kẻ nào tu luyện được thì có nuôi cả nhà cũng là chuyện bình thường như ở phường.

Nhưng ngẫm lại thời gian của tiểu đại gia ta quý hơn. Trác Tru Trình cũng lười mặc cả. Cả ba đi vào khách điểm người người nhìn cứ tưởng Thiết Ba và Diệp Liên Tú là đôi phu thê còn Trác Tru Trình là quý tử. Thiết Ba đi tới hỏi chương quầy:

- Chương Quầy, ở đây còn phòng không?

Chương Quầy đang ngồi tính toán sổ sách thì ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy Thiết Ba bèn nở một nụ cười mà hẳn cho là chiêu bài thân ái, đoạn nói:

- Hết phòng rồi, xin khách quan tìm khách điểm khác đi ạ.

Đám người Trác Tru Trình nghe vậy chán nản, cái Từ Vu Thành này rộng lớn mà khách điểm lại không đủ nhu cầu. Mọi người đã đi kiếm nửa ngày đến cái khách điểm này là cái thứ thứ năm rồi mà vẫn cháy phòng như ở Nhà Trang vào mùa tết. Đang định tìm đại cái xá nào đó cho xong thì tên chương quầy suy nghĩ gì đó liền gọi với lại:

- Phòng thì hết rồi, nhưng chỗ của ta cũng còn một căn tiểu viện, có điều...

Thiết Ba cất ngang:

- Ta muốn ở 3 ngày, bao nhiêu?

Chương quầy vui mừng thầm nghĩ "dê béo đây rồi" liền đưa 3 ngón tay lên nhưng không nói.

Thiết Ba bực mình mắng:

- Làm trò! Nói rõ là bao nhiêu?

Chường quày mắt hững, tuy nhiên càng mừng hơn, biết tên này quê mùa đây, có thể chém. Hắn nói:

- 3 vạn lượng.

Thiết Ba giắt mình quát:

- 3 vạn lượng? Ngươi có biết đó là một rương hoàng kim hay không?

Người xung quanh liền xì xào xì xỏ:

- Thật quá đáng mà, 3 vạn lượng có thể mua ba căn khách điểm này ấy chứ.

- Ủ, thật là muốn ăn cướp cũng không đến như vậy.

Chường quày sầm mặt nói:

- Khách quan, không phải ta đã nói là hết phòng rồi hay sao? Chỉ còn một tiểu viện chuyên giành phục vụ chường môn các tông môn, người quan trọng đứng đầu một phương. Ngài không nhìn bên ngoài viết gì à?

Nói xong chường quày liền hướng mọi người xung quanh hỏi:

- Các vị thấy những chường môn các tông môn có để ý chút tiền này sao?

Mọi người thấy lý do cũng miễn cưỡng chấp nhận được nên không nói gì. Sự thật thì đừng nói chường môn này nọ cho dù là cao tăng bên dưới họ thì mấy vạn lượng chỉ là sợi lông. Tuy nhiên Thiết Ba vẫn nói:

- Nhưng bọn ta cũng không phải chường môn hay lãnh đạo gì đó.

Chường quày mắt vui nhưng vẫn nói:

- Vậy thì khách quan thông cảm, hết phòng rồi.

Trác Tru Trình cũng bực mình, hắn không muốn bị người ta coi như dê béo nhưng mà đường đường là đại nhân vật chẳng lẽ du đưa qua lại với tên chường quày, nên ra hiệu cho Thiết Ba. Thiết Ba nhận mệnh liền lôi trong túi trữ vật ra một cái rương nặng vút cái "Rầm" lạnh nhạt nói:

- 3 vạn lượng đó, đếm đi.

Chường quày bất ngờ, không tin tưởng đi ra mở rương kiểm tra, quả nhiên là đủ liền mở miệng tươi cười:

- Khách quan mời mời. Người đâu, dẫn mấy vị này đến tiểu viện thượng hạng.

Tên tiểu nhị nghe gọi liền phóng đến như tên lửa, hồ hởi nói:

- Nhị vị đại gia xin mời theo tiểu nhân.

Ở ánh mắt của hắn xem ra Trác Tru Trình chỉ là một tên nhóc 6 tuổi nên không thèm quan tâm. Có điều nghĩ lại thì nên phục vụ cho chu toàn bèn nói:

- Tiểu thiếu gia mời đi theo.

Nhóm người đi ra sau thì thấy một hoa viên, đi thêm một đoạn thì có một khu vườn yên tĩnh bên trong là mấy gian nhà xa hoa bề thế, có non bộ cực lớn chiếm trên trăm mét vuông, bậc thang tam phương như một tiểu cung điện, được xây theo kiểu lầu đài gác tía, hoa đào ven hồ tung bay, xung quanh phương viên có khi cả nghìn mét vuông. Có vài tiểu đình để ngoạn cảnh. Non sông nước biết như thu gọn vào trong khuôn viên nghìn mét này với chim sa và cá bơi tung tăng tràn đầy sinh khí.

Lúc này Trác Tru Trình mới hiểu ra là 3 vạn lượng trong 3 ngày là một cái giá có thể chấp nhận được. Có điều xa hoa như thế này chỉ để phục vụ một hoặc vài người quả nhiên là quá lãng phí. Dù sao thì nơi này tách biệt và yên tĩnh, cũng rất hợp ý hắn, thôi thì ở tạm đi.

Tên tiểu nhị dẫn mọi người đến căn lầu các chính thì xum xoe nói:

- Các vị có gì cần chỉ cần kéo cái dây này là có người đến ngay. Vậy tiểu nhân xin cáo lui..

Chữ "lời" hắn hơi kéo dài, Thiết Ba hiểu ý liền móc 10 lượng ra đưa cho hắn. Dù sao đây cũng là tiền của đám phi tặc nên cứ xài thoải mái.

Thiết Ba ở gian đầu lối đi, Trác Tru Trình và Điệp Liên Tú thì đi sâu vào phòng trong.

Đầu tiên, Trác Tru Trình mở cửa vào phòng liền lao lên giường vận công chữa thương. Nửa ngày sau, vết thương trên đầu liền da và khôi hắn như mới hắn liền gọi Điệp Liên Tú vào phòng.

Điệp Liên Tú nhìn thấy ánh mắt của tiểu thiếu gia liền hỏi hộp, trong lòng nhảy lộp bộp nghĩ:

- Không lẽ thiếu gia lại muốn chữa thương kích tình. Không được, sao ta lại nghĩ bấy quá vậy?

Trác Tru Trình nghiêm mặt nói:

- Ngươi nghĩ cái gì đó?

Điệp Liên Tú chột dạ đáp:

- Nào có. Ta có đang nghĩ gì đâu.

Trác Tru Trình về mặt nghiêm chỉnh nói:

- Còn không mau coi đồ cho ta liệu thương?

Điệp Liên Tú đỏ mặt lí nhí hỏi lại:

- Chẳng lẽ liệu thương còn phải coi đồ sao?

Khuôn mặt xum húp như cái mông cá voi xanh lại còn xấu hổ khiến cho Trác Tru Trình chỉ muốn té xỉu. Hắn khẽ quát:

- Nhiều chuyện, nhanh lên đi, ta không có nhiều thời gian đâu.

Điệp Liên Tú thăm rủa:

- Đồ khí con, người ngồi ở trước mặt người là muốn ta lột là ta lột sao? Bộ ta không biết mặc cỡ là gì sao? Xấu hổ chết người ta. Hừ, dù sao thì tiểu dâm tặc người cũng mò loạn lên hết rồi. Cởi thì cởi.

Điệp Liên Tú rom róm nước mắt mà coi từng chút từng chút đồ xuống. Nàng nhớ lúc trước tiểu tặc này khiến mình sợ hãi nhưng đến cuối cùng vẫn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó mà không hiểu. Thật là còn non và xanh quá. Trác Tru Trình không biết nàng nghĩ gì nhưng mà lúc này nhìn khối thịt chỗ trắng tinh khôi, chỗ bầm tím mà hắn có cảm giác gì thì quả thật quá biến thái và yêu thích cái thể loại "bạo dâm" quá đi.

Sau khi Diệp Liên Tú trần truồng, ngượng ngùng co ro nằm lên giường thì Trác Tru Trình liền đưa tay xoa bóp. Cùng với Khò Khò hỗ trợ, vết bầm tím dần dần tan đi, những khối sưng to liền xẹp lại bình thường. Nội thương do Vụ Mã gây ra cũng bắt đầu dần dần khá hơn và khỏi hẳn.

Lúc này, bên ngoài sảnh Bôn Lai Khách Điểm, tên trưởng quầy vô cùng khó xử. Viêm tổng quản của Phủ Thành Chủ Từ Vu Thành đang quát tháo:

- Cái gì? Hết phòng là sao? Tại sao lại hết phòng? Nhà người có biết mình đang nói gì không?

Tên trưởng quầy, đầu chảy đầy mồ hôi. Ông chủ đằng sau khách điểm này thuộc họ hàng của Phủ Thành Chủ. Xây riêng biệt viện để mỗi khi có lễ hội thường niên có chỗ tiếp đãi khách quý của Thành Chủ. Bình thường thì để không lãng phí nên hắn mới bạo gan kiểm soát một lần nhưng có thể giàu cả đời. Dè dặt, đi đêm mới một lần liền gặp ma, thành chủ lại cần tiểu viện vào ngay lúc này không biết là để tiếp đãi cao nhân nào nữa. Nếu có gì sơ suất thì mình sẽ không gánh nổi tội này. Chúc trưởng quầy là chuyện nhỏ, còn giữ được cái đầu trên cổ hay không là chuyện lớn. Thành chủ mà tức giận, liền lấy cái mạng nhỏ của hắn cũng chả ai quan tâm.

Nếu không giải quyết chuyện này êm xuôi thì hậu quả khôn lường, tên trưởng quầy vội vàng năn nỉ tên quản gia của phủ thành thủ:

- Quản gia đại nhân, xin ngài vui lòng chờ đợi một chút ta sẽ giải quyết ngay.

Tên quản gia mắt kiên nhẫn:

- Cái gì mà giải quyết? Để thành chủ chờ đợi, người đây là ăn gan hùm mật báo sao?

Chưởng quầy Bôn Lai Khách Điểm mồ hôi túa như mưa, xem chút là xón cả ra quần, liền móc vạt tờ ngân phiếu đưa cho tên quản gia Phủ Thành Chủ nói:

- Ngài kéo dài chút thời gian cho tiểu nhân, chỉ một chút thôi, tiểu nhân sẽ nhớ ơn ngài.

Tên quản gia Phủ Thành Chủ cầm tiền, thái độ xoay 180 độ mỉm cười:

- Nể mặt người lắm đấy, còn không nhanh lên cho ta.

Tên trưởng quầy vâng dạ liền phân phát điểm tiểu vị trông tiếm và tiếp đãi quản gia Phủ Thành Chủ, còn hắn thì nhanh chân đi vào trong đuổi người.

...Cầu đề cử...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Từ Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Lão Thuyết Thư

Trong biệt viện, khi Trác Tru Trình đã chữa thương cho Diệp Liên Tú xong thì liền bảo nàng đi tắm. Hắn cũng vậy, trên người toàn là bụi đất. Lúc này đánh nhau ngã lăn còm coảm vẫn chưa tẩy uế. Thiết Ba bên ngoài thì thấy tên trưởng quầy chạy vào vội vã liền hỏi:

- Có chuyện gì? Sao lại vội vàng quá vậy?

Tên trưởng quầy thờ không ra hơi, nghỉ ngơi một tý liền nói:

- Khách quan, thật ngại quá, tiểu viện này có người đặt trước nhưng ta lại không biết, xin khách quan cho ta xin lỗi, ta sẽ gửi lại toàn bộ tiền phòng.

Thiết Ba sầm mặt liền nói:

- Tiền ta không cần, việc này là của người, người tự xử lý lấy. Ta đã thanh toán sòng phẳng trước, nếu còn lằng ằng thì cẩn thận ta không khách khí. Không tiễn!

Nói xong liền đẩy tên trưởng quầy ra ngoài. Tên trưởng quầy quỳnh quáng liền hô to:

- Khách quan, khách quan à. Nghe ta nói đã.

"Rằm"

Thiết Ba không nói gì thêm liền đóng sập cửa. Con hàng này thật không biết điều.

Chường quầy Bôn Lai khách điểm đứng trước cánh cửa đóng sập lại, gương mặt khó coi vô cùng, đi cũng không được mà ở cũng không xong, hấn liền gõ cửa hét lên:

- Khách quan, khách quan à, đại gia...

"Cộc cộc cộc..."

Tiếng gõ cửa liên hồi, Thiết Ba bực mình mở cửa bước ra quát:

- Ngươi còn muốn gì? Sao còn chưa đi?

Tên chường quầy cố nặn ra gương mặt khó coi:

- Đại gia à, ngài có thể trả phòng, ta không những không lấy tiền lại còn sẽ bố trí một chỗ thật tốt cho ngài.

Thiết Ba vòng tay, ngoảnh mặt cương quyết nói:

- Ngươi nghĩ ta cần vài đồng lẻ của ngươi?

Lúc này trên người Thiết Ba toát ra uy áp cực lớn, tên chường quầy nhỏ nhoi sao chịu được uy áp của một đại năng tiên nhân Kim Đan Kỳ như Thiết Ba, liền khụy gối xuống. Giật mình, hấn đã nhận ra người này là tiên nhân cao cao tại thượng. Hấn bị dồn vào đường cùng rồi, dù năn nỉ lấy lực người này còn hơn là chịu chết. Hấn vội vàng quỳ lết bám chân Thiết Ba năn nỉ:

- Khách quan à không, tiên nhân xin ngài ta không còn cách nào hết, nếu ngài không chấp nhận thì ta sẽ bị thành chủ lấy cái đầu này mất, hu hu hu... Ta trên còn mẹ già 80 dưới có con nhỏ 6 tuổi, van xin ngài rộng lượng hải hà, từ bi mà cứu giúp ta...hú hú hú

Thiết Ba trán nổi gân xanh, tên mập này khóc lóc mà cứ như bò rống, đang sắp mất hết kiên nhẫn thì Trác Tru Trình cùng Diệp Liên Tú hoàn hảo khỏe mạnh đi ra hỏi:

- Có chuyện gì?

Khò khò truyền tin vào đầu, Trác Tru Trình liền hiểu hết mọi việc liền nói luôn:

- Được rồi, trả phòng đi, nhưng phải bồi thường gấp đôi cho ta.

Tên chường quầy nghe được nửa câu đầu thì mừng quýnh, không ngờ tiểu tử này mới là nhân vật chính, ta nhìn sai rồi. Nhưng khi nghe đến nửa câu sau thì tý nữa té xỉu đương trường. Gấp đôi? 3 Vạn ta kiếm đâu ra? Lần này đụng phải vách núi rồi, không khéo lại rơi xuống vực sâu vạn trượng. Hấn liền nắm chân Trác Tru Trình mà khóc lóc:

- Tiểu Thiếu Gia à! Ta... ta không có đủ 3 vạn lượng hức hức hức.

Trác Tru Trình thâm cười trong bụng, ngoài mặt trung ra cái vẻ khó hiểu:

- Ngươi làm chường quỹ ở cái "khách điểm vạn lượng" mà lại không có tiền? Ai tin?

Tên chường quầy nhăn mặt khổ sở giải thích:

- Thật mà thiếu gia, ta cũng chỉ là chường quầy...

Trác Tru Trình cắt ngang gằn lên:

- Vậy thì ngươi không đủ tư cách nói chuyện với ta, gọi ông chủ của ngươi tới đây.

Nghe đến đây, tên chường quầy đầu vầng mắt hoa, hai chân run rẩy, tý nữa té sấp xuống, hấn làm gì có cái gan đó mà đi gọi ông chủ chứ. Trác Tru Trình cũng không nỡ làm quá, ai cũng kiếm miếng ăn, nhưng ăn của ta thì cũng là coi như cho ngươi một bài học. Liền nói:

- Ta cũng không làm khó ngươi, trả lại tiền và kiếm cho ta một chỗ khác tốt một chút. Nhưng ta muốn ở đến lúc nào cũng được.

Tên chường quầy nhăn mặt, lỗ tên này ăn bám ở bu cả đời thì chết ta luôn à? Nhưng mà lửa cháy xém mông hấn cũng không dám từ chối nữa, thôi kệ, đến đâu hay đến đó. Hấn liền vội vàng gặt đầu đồng ý.

Trác Tru Trình còn hẹn ước với đám người kia nên cũng không có dài dòng bèn bảo tên chường quầy chiều tối phải có chỗ cho bọn hấn nghỉ ngơi. Sau đó lấy lại toàn bộ 3 vạn lượng vàng. Sau đó mới đến nơi hội họp là Thái Thiên Phủ.

Lúc đi ngang quảng trường lớn thì thấy vô cùng đông đúc người bu quanh một cái bực trên bực có một lão già đang thuyết thư (kể chuyện) miệng mồm bô bô, cái miệng mồm tung bay nước bọt rơi vãi đầy người xung quanh nhưng không ai trách mắng gì chỉ quan tâm đến câu chuyện của lão kể. Diệp Liên Tú cùng Trác Tru Trình không bỏ được tính tò mò của trẻ con, nhất là Diệp Liên Tú lại là nữ nhân nên thuộc trường phái ngồi lê đôi mách, thế là cả hai lần la đến nghe, dù sao cũng chả gấp gấp gì.

Thiết Ba công Trác Tru Trình lên cổ và chen vào, Diệp Liên Tú theo sau. Người thuyết thư râu tóc bạc phơ trông rất chỉ là "đạo cốt tiên phong" phong cách xuất trần thoát tục càng tạo cảm giác đáng tin cho người nghe:

- ...Phiên Thiên Phái thiên kim đại tiểu thư, bị ma đạo đại hỗn đản dụ dỗ, mang lời ngon tiếng ngọt lôi kéo vào còn đường làm lẽ, bỏ sáng theo tối. Giờ đây không biết chịu khổ phương nào. Chỉ tội chường phải phải mang vết nhớ với các đồng đạo chính đạo...

Lại là cái chính sách "ngu dân" của thế lực cầm quyền đây mà. Còn có cái gì chuyện tình cầu huyết nữa chứ. Không có tính giải trí gì cả. Trác Tru Trình nghe điếc cả tai nhưng chả hiểu gì bèn nằng:

- Nói cái quần què gì vậy, làm ta mất mấy phút cuộc đời. Hừ, đi thôi Thiết Ba.

Nhưng trời đầu chiều lòng người mấy gã bên cạnh đường như là fan của lão già thuyết thư bên chặn đường hô:

- Tiểu tử, ta không biết "quần què" là gì nhưng ngươi không được bắt kính với Tiểu Lão. Tiểu Lão bỏ công kể chuyện cho ngươi nghe, ngươi nghe hay không là chuyện của ngươi, sao lại nói năng không lễ độ như vậy?

Điệp Liên Tú cũng thắc mắc:

- Cái quần què là gì vậy thiếu gia?

Trác Tru Trinh bĩu môi. Cái đám này ăn no rửng mỡ chỉ là chút chuyện vui không có tính giải trí như vậy mà cũng ham hố, để ta kể chuyện mang niềm vui tới cho các ngươi. Hừ để gì ta phải cho các người thế nào là nghệ thuật kể chuyện của người Việt Nam. Nghĩ vậy liền nói:

- Chỉ là cái quần què mà cũng không biết vậy để ta cho ngươi biết là cái quần què là gì, đây cũng không phải ta không lễ độ chỉ là nói lên quan điểm riêng.

Đám người xung quanh xôn xao:

- Còn giáo biển, cái kiểu phát ngôn là biết không hay ho gì lại mang ra tự chế diễu. Đúng là con nít nói càn.

Thực ra bọn họ cũng xấu hổ vì chả ai hiểu được từ đó là gì nên nhỏ giọng hỏi người bên cạnh, kết quả là một đám điếc ngơ. Một tên bước ra hỏi Tiểu Lão thuyết thư lúc này:

- Cái chắc là Tiểu Lão biết xin ngài chỉ giáo!

Tiểu Lão vuốt đám râu bạc phơ mỉm cười gât gù:

- Trẻ con vui đùa, không nên để ý.

Thế là mọi người lại hô hoán:

- Tiểu Lão rộng lượng, tiểu tử ngươi nên tự kiểm điểm, còn không tạ lỗi với Tiểu Lão.

Trác Tru Trinh tức xì khói, cái bọn nhỏ nhen này, chỉ nói một chữ mà làm to chuyện đã vậy thì xem đây. Hắn liền bảo Thiết Ba mang lên cái bọc chỗ lão già thuyết thư. Cái tướng loi choi leo lên bọc làm người ta tưởng hắn đi xin lỗi Tiểu Lão làm người ta mắc cười:

- Ha ha ha... đúng là trẻ nhỏ dễ dạy.

Dè đầu thẳng nhóc liền háng giọng:

- E hèm, chur vị..

Nói rồi làm một cái lễ chào đại chúng sau đó cũng lễ pháp chào lão già thuyết thư bên cạnh. Lão gât đầu vui vẻ xem tiểu tử này có trò gì hay ho. Trác Tru Trinh liền nói tiếp:

- Cái quần mà quý vị đang mặc gọi là quần dài. Đây là thường thức ai cũng biết.

Mọi người gât gù. Hắn lại nói tiếp:

- Thế nhưng thứ quý vị mặc bên trong gọi là khố, còn ta thì thứ bên trong mặc là quần ngắn còn gọi là quần đùi.

Vừa nói vừa tụt quần để lộ cái quần tự thiết kế theo kiểu hiện đại bên trong. Người bên ngoài thấy lạ liền cho là con nít vui đùa cười lên ha ha:

- Ha ha ha, coi kìa cái mỏng nhỏ thật tròn.

Trác Tru Trinh xấu hổ kéo quần lên lại và nói:

- Còn quần què lại có một đoạn sự tích nói về một chuyện tình hao hao giống Tiểu Lão kể. Tiểu tử cũng đánh mặt dày góp vui.

Mọi người cảm thấy hứng thú bên hô:

- Còn có chuyện như vậy nữa sao? Kể thử xem nào

- Nghe có vẻ hay hay, nhưng không biết thế nào, làm sao một cái quần lại có liên quan đến chuyện tình nam nữ?

- Tiểu tử này đừng có xạo nha, ở đây mỗi người nhỏ một bãi nước bọt cũng đủ làm chết ngươi đó.

- Ấy, từ từ đã, xem tiểu tử này có cái gì hay ho để kể nào

- ...

Tiểu Lão thuyết thư cũng bắt đầu chú ý đến chuyện lạ này bèn vuốt râu nhìn lại nói:

- Tiểu tử, nếu đã vậy sao không góp chút chuyện giúp vui cho mọi người.

Giọng lão nhẹ nhàng chậm chạp mà lại như âm thanh tự nhiên lọt hết vào tai mọi người gây ra hiệu ứng đẹp yên ổn ào tạo nên sự im lặng như học sinh ngoan.

Thiết Ba thầm giật mình:

- Cao nhân.

Trác Tru Trinh được Khò Khò cảnh báo cũng đề cao cảnh giác:

- Lão già này không tầm thường, đến Thiết Ba tu vi Kim Đan sơ kỳ cũng nhìn không thấu. Chấn chấn là nhân vật sâu không lường. Nơi này rỗng hỏ hỗn tạp quả nhiên là chốn rỗng nằm

phượng núp.

Không ngờ chỉ mới nói một câu lại đụng phải thần bí lão nhân, vãi đạn quá đi mất. Không lẽ mình lại có số mệnh Main chính cao như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tử Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Cái Quần Què

Lúc này Trác Tru Trình mặc kệ tất cả. Hắn quyết tâm mang văn minh của Việt Nam đến khai sáng cho những bộ óc đơn điệu và ít có nhiều niềm vui này. Bắt đầu hắn chỉnh lại giọng nói sau đó lấy ra một cục sắc mặt trước phủ một tấm lưới, rõ ràng là loa kéo bluetooth (do khó khó làm ra). Âm nhạc bắt đầu vang lên. Mọi người trầm trồ khi thấy vật lạ, riêng Tiểu Lão thì mặt liền đổi sắc một thoáng sau đó liền bị che giấu ngay, lão nghĩ: "Là Pháp Bảo gì thế nhỉ?" Khi âm nhạc "tềng tềng teng..." qua đoạn dạo đầu, Trác Tru Trình liền lấy một khúc "xương thử" màu trắng đục (micro) đưa lên miệng và bắt đầu nói bằng giọng truyền cảm và vang vọng ra từ "cái pháp bảo quái dị".

"Cái quần dài là cái quần quý từ duy nhất của gia đình quần dài gia giáo nhất từ quần áo. Cái quần dài được gia đình giáo dục tốt nên cái quần dài rất nghe lời phụ thân quần dài, mẫu thân quần dài, nội quần dài và ngoại quần dài. Cái quần dài được phụ thân quần dài, mẫu thân quần dài sẽ hy vọng lấy được cái quần dài khác linh động, ông đối với gia đình của phụ thân quần dài và mẫu thân quần dài."

Người ở dưới lần đầu được nghe chuyện kiểu hiện đại liền xôn xao:

- Whoa whoa hay kể tiếp đi.
- Thật không ngờ lại có chuyện như vậy, rồi sau đó thì sao?
- ...

Tiểu Lão cũng bất ngờ vì phong cách kể chuyện mới mẻ, nghệ thuật nhân cách hóa đồ vật một cách trực tiếp quả nhiên là một kỹ xảo tuyệt vời. Tiểu tử này lại có thể vận dụng lô hóa thuần thành. Có chút thiên tư.

Trác Tru Trình được thể bèn tiếp tục:

"Phụ thân quần dài, mẫu thân quần dài muốn cái quần dài giống như phụ thân quần dài đã cưới mẫu thân quần dài. Vì, gia đình nội quần dài và ngoại quần dài thấy phụ thân quần dài hợp với mẫu thân quần dài. Trước phụ thân quần dài và mẫu thân quần dài, nội quần dài, ngoại quần dài, cổ nội quần dài, cổ ngoại quần dài, ai ai trong gia đình quần dài đều là những cái quần dài từ thế hệ quần dài này tới thế hệ quần dài khác."

Ấy vậy, cái quần dài lại yêu cái quần đùi. Cái quần đùi thì chỉ là cái quần trong gia đình quần đùi. Nói đúng hơn là dòng họ quần không ra quần. Nên dù biết quần dài yêu cái quần đùi, ba quần dài mẫu thân quần dài, nội quần dài, ngoại quần dài không chấp nhận cái quần đùi cưới cái quần dài, vì cái quần đùi không phải cái quần dài mà là cái quần không dài bằng cái quần dài. Nên nếu cái quần đùi làm vợ cái quần dài thì cũng không dài bằng cái quần dài mà cũng không thể nào trở thành cái quần dài. Phụ thân quần dài, mẫu thân quần dài, nội quần dài, ngoại quần dài ra sức ngăn cản cái quần dài, vì truyền thống quần dài của gia đình quần dài đã lâu dài là quần dài và cái quần đùi không phải là cái quần dài nên cái quần dài không thể cưới cái quần đùi được."

Tiểu tử lầu cá tuôn ra một tràng rồi dừng ở chỗ quan trọng nhất... để thở. Người bên dưới bị cuốn hút bởi câu chuyện bèn dục già:

- Rồi sau đó thế nào? Cái quần đùi và cái quần dài có đến được với nhau không?
- Ài... không ngờ hai cái quần lại khổ như vậy.
- Không ngờ tình yêu của cái quần lại trắc trở như vậy.
- Ủng hộ lại cái quần còn có tình hơn con người.
- Này, tiểu tử sao không tiếp tục đi?

Có người nhiều người nóng lòng muốn biết chuyện tình cái quần. Cái thế giới tẻ nhạt này mỗi điều nhỏ nhất đều có thể giải trí. Quả nhiên là tội nghiệp.

Tiểu tử Trác luyện thuyền một hồi thấy mọi người xì xào bàn tán mà cười thầm, nhiều lần muốn phun cả cơm cháo ra ngoài nhưng lại cố nín. Nhóc ác lại kể tiếp:

Cái quần dài bất chấp truyền thống lâu dài của gia đình quần dài lấy họ khẩu của quần dài lên phụ thân quần dài, mẫu thân quần dài, nội quần dài, ngoại quần dài nhắc cái quần đùi đưa nhau đi trốn. Ở bên cái quần đùi, cái quần dài không muốn dài hơn cái quần đùi, cái cuộc sống của cái quần dài thu bé lại vừa bằng một cái quần đùi. Cái quần dài và cái quần đùi yêu nhau thắm thiết thì đến một ngày phụ thân quần dài, mẫu thân quần dài, nội quần dài, ngoại quần dài kéo dòng họ quần dài đến tú của cái quần dài và cái quần đùi nhất quyết bắt cái quần dài trở lại làm cái quần dài chứ không được bên cạnh cái quần đùi nữa.

Đến đây Trác Tru Trình lại dừng lại nói:

- Ta khát.
- Lập tức có người mang nước đến nói:
- Này, uống đi, tiểu tử ngươi kể chuyện hay quá, nhanh lên rồi tiếp tục đi.
 - Thế sao lúc này có kẻ nào bảo ta nói năng linh tính?
 - Đâu? Kẻ nào? Để ta xem kẻ vớ vẩn nào nói vậy, ta sẽ là người đầu tiên đánh tên đó đến má nhận không ra.

Một người bạn của tên vừa nói trên:

- Không phải lúc này ngươi la to nhất sao?

Tên kia xấu hổ cười:

- Hề hề nào có, nào có. Ngươi chớ vu oan cho người tốt. Nào nào uống xong rồi kể tiếp đi tiểu ca.

Trác Tru Trinh khinh bỉ nhìn tên đại hán rồi kể tiếp:

"Cái quần đùi và cái quần dài dùng mọi cách thuyết phục phụ thân quần dài, mẫu thân quần dài, nội quần dài, ngoại quần dài nhưng không thành, vì dòng họ quần dài cho rằng cái quần đùi không dài bằng cái quần dài nên cái quần đùi không xứng với cái quần dài. Khi đã hết cách, cái quần dài cắt một ống quần dài, cái quần đùi cắt ột ống quần đùi rồi cái quần dài ghép một ống quần dài vào một ống quần đùi, còn cái quần đùi ghép một ống quần đùi vào ống quần dài còn lại, để cái quần đùi xứng với cái quần dài. Cái quần dài không còn là cái quần dài nữa. Cái quần đùi cũng không còn là cái quần đùi nữa. Cả gia đình quần dài thấy cái quần dài hy sinh vì cái quần đùi và cái quần đùi cũng hy sinh vì cái quần dài thì bỏ tay và không cho cái quần dài lấy tên là quần dài nữa."

"Chuyện tình của cái quần dài và cái quần đùi thấu đến tận trời cao. Lão thiên cảm kích sự hy sinh của hai cái quần nên đặt tên mới cho cái quần dài là cái quần què và cái quần đùi trở thành vợ cái quần què. Cũng từ đó, cái quần què trở thành biểu tượng cho sự phấn đấu, đấu tranh giành lấy tình yêu cao cả. Về sau, hề có ai ngăn cản, cấm đoán, chỉ cần mở miệng nói cái quần què là đủ".

Bên dưới một mảng im lặng, mọi người đang tiêu hóa câu chuyện thâm thúy về cái quần.

Nguồn truyện cái quần què: https://www.youtube.com/watch?v=eHTOK_v24oA

Câu phiếu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tử Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Cái Quần Què hậu thuyết thư

Mọi người đang im lặng thì có một người bên dưới vỗ tay:

- Bốp bốp...

Tiếng vỗ tay ngày càng lan ra xa:

- Bốp bốp bốp...

Và càng lúc càng vang xa nữa:

- Bốp bốp bốp bốp....

Một thính giả vừa vỗ tay vừa hỏi người bên cạnh:

- Này ngươi có hiểu tiểu tử kia đang kể chuyện gì không?

Kể được hỏi mỉm cười thâm thúy:

- Hiểu chứ, sao lại không? Thật là một chuyện tình đẹp về cái quần.

Trong lòng hắn thì thầm mắng:

- Mịa, hiểu cái quần què, tiểu tử này huyền thuyên này giờ, dài dòng rắm thối rớt cuộc chỉ nghe toàn quần và quần, nhức hết cả đầu. Nhưng mà cái cảm giác làm người thông minh uyên bác cũng không tệ. Nhìn xem, cái tên hỏi mình cái mặt nhìn đơ cả ra, trong ngu khảm đách chịu được. ha ha ha.

Một tên khác bên cạnh thì gật gù tỏ vẻ cao sâu, bắt đầu khoác lác:

- Huỳnh đài đây nói phải. Câu chuyện mang tính nhân văn, mới mẻ đến mức tuyệt diệu, dù không phải là lần đầu ta nghe thể loại này nhưng nghe đi nghe lại vẫn hay.

Lại một kẻ ăn mặc nho sinh kiêu có học thức tự cho mình có tài, có vài chữ trong đầu bèn chen vào bình "loạn":

- Câu chuyện ngắn gọn nhưng mô tả đầy đủ tình cảm thâm thiết chân thành của một đấng nam nhi giành cho tri kỷ của mình, một cái quần... à không, một nữ nhân thật có phúc. Nhưng kết cục thật bi thương, cuối cùng cả hai cùng bị què, thật là một tình yêu bi ai đẹp khoảng cổ tuyệt kim.

Đồng bạn đi theo hắn mang về mặt không cho là đúng liền phản bác:

- Ngươi đang nói cái gì vậy, ngươi không nghe đoạn kết sao: "Chuyện tình của cái quần dài và cái quần đùi thấu đến tận trời cao. Lão thiên cảm kích sự hy sinh của hai cái quần nên đặt tên mới cho cái quần dài là cái quần què và cái quần đùi trở thành vợ cái quần què. Cũng từ đó, cái quần què trở thành biểu tượng cho sự phấn đấu, đấu tranh giành lấy tình yêu cao cả. Về sau, hề có ai ngăn cản, cấm đoán, chỉ cần mở miệng nói cái quần què là đủ".

Nói đoạn hắn ngửa mặt trắng trợn phàn:

- Đây thấy chưa? Làm gì có ai bị què quặt gì, chỉ là cái quần. Ở đây là nói "Cái Quần Què" là biểu tượng cho sức mạnh tình yêu cao cả. Ôi ta cảm thấy hay quá, thật thiêng liêng làm sao cái quần què. Đây chắc chắn là câu thần chú mạnh mẽ nhất trong thiên địa. Về sau, nếu tình yêu của ngươi gặp trắc trở, nếu gặp ngăn cản hay cấm đoán, chỉ việc hô lên Cái Quần Què là đủ.

Đúng lúc này lại có một âm thanh trong trẻo vang lên:

- Các người nói cái gì? Ta nghe mà loạn hết cả lên cái gì mà quần áo rồi phụ mẫu, nội ngoại ruột cuộc là đang kể về cái quần què nào mà cuối cùng ta cũng không biết cái quần què là cái gì luôn.

Mọi người nghe tiếng đồng thời nhìn lại, thì ra là một tiểu cô nương 17, 18 tuổi da ngọc mặt hoa, dáng người thon thả, ẩn chứa một nét khỏe mạnh, tinh tế và thuần khiết hiếm có. Rõ ràng là một cô nương chưa trải sự đời mới hỏi ra một câu hỏi ngây ngô như vậy.

Trác Tru Trinh thì lại chìm đắm vào âm thanh thánh thót như chuông ngân của vị cô nương kia, nhất là mỗi khi nàng nói đến chữ "cái quần què... cái quần què..." làm cho tiểu tử hắn thật là sững sốt. Cái khuôn miệng khi nói "cái quần què" kia thật là đẹp đẽ và kích thích làm sao. Hắn ngấm ngầm một hồi liền lòi ra một kế hay bèn hỏi lại:

- Vị ti ti này nghe kể chuyện này giờ thật không biết cái quần què là cái gì?

Nàng kia ngây ngô khẳng định đáp:

- Phải.

Nhóc dâm tặc liền hỏi:

- Vậy ta hỏi tỷ tỷ có biết què là gì không?

Thiếu nữ không để ý vô tư đáp:

- Một chân "thò thụt" còn một chân "thẳng" thì gọi là què.

Trác Tru Trinh nhìn cái miệng kia nói những từ mờ ám kia cảm thấy thích thú vô cùng. Đôi môi của thiếu nữ mọng chín, ngọt ngào mang tiếng gọi vĩnh cửu của xúc cảm phát ngôn nhưng từ ngữ khơi gợi niềm đam mê khiến cho nhóc ác lảng lảng như điện chạy khắp người. Phải nói là trình độ dâm tặc của nhóc này phát triển đến mức đáng phong tạo cực, thuần khiết cùng thiên địa. Chưa đã ghiền hắn liền tiếp tục:

- Vậy thì tại sao khi lội nước người ta lại xoắn quần?

Thiếu nữ nhanh nhẩu liền trả lời:

- Thì do "bên dưới ươn ướt"

Trác Tru Trinh liền chăm chú nhìn đôi môi đáng yêu diễn tả những đắm say bằng "bên dưới ươn ướt" à cảm thấy cả người rụng rời, chân run rẩy. Khỏe môi trẻ nãi nũng nịu cũng có thể làm biết bao trái tim đàn ông tan chảy như tuyết dưới nắng xuân. Không chịu nổi nữa, nhóc tỳ liền vút thêm một câu bầy rập:

- Vậy khi một đứa nhỏ té đâu thì người ta sẽ nói thế nào?

Thiếu nữ khó hiểu nói:

- Làm gì nói cái gì, lúc té đâu thì đứa nhỏ khóc hoặc **rên rĩ**: "ư...a...ui..." đại loại là như vậy.

Nàng khi trả lời xong thì nàng mới để ý xung quanh mọi người đều nhìn nàng rất kỳ quặc, vài tên trai trẻ đôi mắt thậm chí bốc lửa mặt đỏ bừng nhìn vô cùng dâm tiện khiến nàng chán ghét. Nhưng lúc này nàng lại để ý vấn đề khác liền quay lại hỏi thẳng nhóc thuyết thư:

- Mấy cái chuyện này thì liên quan gì đến việc ta muốn hỏi chứ?

Nhóc ác Trác Tru trinh đang lảng lảng, bờ môi khiêu gợi kinh điển kia khi phát ra âm thanh diễn tả tiếng rên rĩ thật là như sóng ru mạn thuyền, êm ả như dòng nước, như gió mon man ve vãn..., tạo nên một khung cảnh đầy hư cấu trong đầu thằng bé tội nghiệp.

- Này này...

Thiếu nữ bực mình lay thẳng nhóc thuyết thư, nhóc này bị gì vậy ta? Cứ đứng đơ như trời chồng. Trác Tru Trinh giật mình tỉnh hồn hỏi lại:

- Gì vậy? Tỷ tỷ gọi ta?

Nàng kia vừa bực mình vừa buồn cười hỏi:

- Người hỏi ta mấy vấn đề kia thì liên quan gì việc ta cần hỏi>

Trác Tru Trinh lập tức che giấu xúc cảm của mình:

- À ừ, Là vậy nè, một chân thò thụt một chân thẳng thì gọi là què, đứa trẻ té đâu đi cả thật người ta nói "giống què", cái quần bị ướt thì người ta xoắn lên bên thò bên thụt cũng gọi là quần què, vậy thôi.

Thiếu nữ lúc này mới sực hiểu ra hơ:

- A! Đơn giản như vậy.

Trác Tru Trinh liền sững sốt: "con bà nhà nó, có ngạc nhiên cũng đừng có "A" lên như vậy chứ, có biết là sẽ làm chết người không? Chết vì lỉnh đố!". Lúc này thiếu nữ kia đang đứng gần nhóc tỳ, bộ ngực sữa to đang sung mãn ngạo nghễ chìa thẳng vào mặt. Hai mảnh vải trong và ngoài như đang gồng lấy sức níu lại để bộ ngực đó không phải xô ra ngoài rơi tự do. Độ tròn lẳn với đường cong hoàn mỹ cứ thay đổi du đư đi lại theo cơ thể mỗi khi nàng cử động. Lại còn bị một sợi dây đeo chéo từ vai phải xuống eo trái phân biệt làm nổi hai quả đồi rõ rệt, trên đỉnh mờ ảo nhòn nhọt. Phía sau lưng là một cái túi to dài gần bằng cơ thể, có lẽ không phải là vật gì nặng, nhìn giống như là, hình như là... đàn.

Tiểu Lão bên cạnh Trác Tru Trinh lại mở miệng hỏi thăm:

- Tiểu Nha đầu người có phải là đệ tử của Thúy Cầm Tông? Duyệt sư thái vẫn khỏe chứ hả?

Thiếu nữ sững sốt, vị này quen biết với tổ sư thái trong tông vậy cũng là một nhân vật ngang cấp lão tổ, nàng không dám lãnh đạm bèn hành lễ đáp:

- Tiểu nữ họ Chu xin kính chào lão tiên bối. Tổ sư bà vẫn an khang, nhưng người tuổi cao cũng ít lộ diện tiếp xúc hồng trần, không ngờ ở nơi nhỏ bé này lại có người quen biết với người. Xin hỏi tiên bối có gì nhắn nhủ?

Trác Tru Trình thầm giật mình. Đừng nói thiếu nữ họ Chu kia là Chu Chi Nhược, còn vị Duyệt Sư Thái kia là Duyệt Tuyệt nha.

Cũng may lúc này có người bên cạnh nhận ra lai lịch thiếu nữ liền hô to:

- Không lẽ vị cô nương kia là một trong Tam Anh của Chánh Đạo - Chu Ngọc Lan của Thụy Cầm Tông? Đúng rồi, sau lưng nàng ấy chắc chắn là Phục Ma Cầm nổi tiếng tu chân giới.

Nhiều kẻ bên cạnh lại không biết hỏi:

- Tam Anh là cái gì? Phục Ma Cầm lợi hại lắm sao?

Tên kia được hỏi liền trả lời:

- Ài, người ra ngoài lần lộn nếu chọc gãi thì nên né những người này ra, chứ không sẽ tự rước họa vào thân, không lại bảo là ta không báo trước.

Nói rồi đoạn bắt đầu vòng tay trước ngực, khua môi múa mép, nước miếng như mưa rào tung bay tứ phía, cứ như hấn là một trong những người kia:

- Tam Anh của Chánh Đạo Minh gồm:

1 - Vị trước mặt đây chính là Chu Ngọc Lan của Thụy Cầm Tông tính tình ngây thơ vô tư nhưng tu vi cao cường, tuyệt kỹ trác tuyệt, cảm âm vô song. Trong Chính Tà Huyết Chiến từng nhất nhàn độc cầm (một người một đàn) quyết đấu ngang ngửa đại năng Kim Đan Kỳ của ma môn mà toàn thân rút lui cứu được một đám đồng môn Chánh Đạo thoát khỏi ma trảo của đại ma đầu ma môn. trước đó còn làm thiệt rất nhiều tinh anh tà tu, một lần tuyệt sát "Thập Nhị Tân Tử" của ma môn gây tổn thất lớn đến truyền thừa đại giáo Cổ Hồn Tông. Chiến tích của nàng dày đến nỗi viết mười cuốn sách cũng không hết.

2 - Lam Tường Vy của Duệ Thần Tông vũ khí tùy thân là Vũ Vân Lăng (dải lụa như gió mưa) vô cùng kỳ ảo có thể tạo ra mê vụ, trận pháp. Với vũ khí này, nàng đã từng cầm chân chân bốn đại năng Kim Đan Kỳ, lập nên kỳ tích cứu nguy một Trưởng Lão của Duệ Thần Tông lúc ấy bị thương nặng chạy về tông môn. Trong Chính Tà Huyết Chiến thành tích cũng cực kỳ chói mắt. Cao thủ ma môn rơi rụng trong tay nàng cũng không ít hơn Chu Ngọc Lan

3- Người lãnh huyết nhất Tam Anh, ghét ác như cừu. Trong Chính Tà Huyết Chiến, mặc kệ ma môn tiêu tốt hoặc tinh anh, tất cả đều vẫn lạc trong tay nàng không 8 ngàn cũng một vạn (thằng này nói hơi quá) cho nên trên bảng treo thưởng của ma môn nghe nói tính mạng của nàng ấy có giá trị một chức trưởng lão khách khanh cùng cung phụng hậu hi cả đời của "Ngũ giáo đại ma môn" bất kỳ. Người ta nhắc đến không ai khác chính là Liễu Di Hình, viên ngọc của Phiến Thiên Kiếm Phái.

Ngoài ra sánh ngang Chánh Đạo Tam Anh thì Ma Môn, mạnh hơn một chút tồn tại Tứ Mỵ Ma Kiều...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tử Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Chu Ngọc Lan

Trong Ngũ Đại Ma Môn, ngoài Minh Nguyệt Giáo thần bí ít xuất hiện ra thì tứ môn còn lại đều có thiên kiều. Nổi tiếng trong đó có bốn ma nữ được tu sĩ thiên hạ đặt cho biệt danh Tứ Mỵ Ma Kiều. Có điều giới chính đạo thường kiêng kỵ ít nhắc đến hoặc quảng cáo chiến tích của ma đạo nên tên tu sĩ kia nói đến Tứ Mỵ Ma Kiều thì không tiếp tục nữa, hấn sợ bị mọi người dùng lời lẽ công kích ngược lại mình.

Tiểu Lão nghe thấy Chu Ngọc Lan chào hỏi lễ phép thì hài lòng gật đầu, giọng của ông mang một nỗi cô tịch tang thương điềm nhiên đáp:

- Uhm! cũng đã lâu rồi, nhớ lại quả thật... ài...

Tiểu Lão làm một người thuyết thư đã lâu cũng không thể diễn tả cảm xúc của mình, ngẫm lại thật là tự thẹn. Lúc này bỗng bên tai văng vẳng câu ngâm của một đứa nhỏ:

"Năm trăm năm vật đổi sao dời

Đá vô tri cũng ngậm ngùi rêu xanh,

Năm trăm năm! năm trăm năm!

Càn khôn ngũ hành giam cầm thân ta (bản chính là: "Ngũ hành Sơn nặng, giam cầm thân ta." ta sửa cho hợp lý truyện)

Bao ngày bão tuyết sương sa

Chim bay hút bóng, mất nhòa cánh chim...

Còn đây rưng rục trái tim,

Thương về chốn cũ đôi tìm tiêu dao.

Anh hùng ngang dọc Trời cao,

Sá chi lửa đốt, sợ nào giá băng.

Vẫn nguyên chí hướng tung hoành,

Lòng tin ở lẽ công bằng vẫn nguyên.

Tiết thay năm tháng triền miên,

Trách ta, thành kẻ than phiền vô công.

Vì sao? Vì sao? Chỉ tang bồng,

Bỗng thành cá chậu chim lồng xót xa!"

Tiểu Lão nghe xong bất ngờ nhìn thẳng nhóc bên cạnh mà kinh thán, quả nhiên là nhân tài đất việt, ý nhằm là nhân tài tu chân giới. Lão gật gù:

- Tiểu tử chỉ mới tý tuổi nhưng tài cao học rộng, ta đây cũng cảm thấy hổ thẹn.

Lão cũng giật mình một điều: "Năm trăm năm! năm trăm năm!" tên nhóc là ai liệu có biết bí mật kinh thiên kia không? Chắc có lẽ là ta đã nghĩ quá xa rồi. Mọi lão quái vật dù có trùng sinh cũng không qua mắt được ta. Tên nhóc này, chính xác chỉ là một đứa con nít chỉ có 6 tuổi không sai đi đâu được, giao động thần hồn còn ần chứ những tia thiên tiên chỉ khí kia mà.

Phàm, thần và tinh chi dùng thứ tiên thiên, ký dùng thứ hậu thiên. Thần và tinh tiên thiên là nguyên thần, nguyên tinh, là thứ có lực thần thông, có sức biến hóa. Thần và tinh hậu thiên là cái thần ưu lo, cái tinh giao cảm, là thứ không có lực thần thông, không có sức biến hóa. Nhưng khí thì không thể không dùng cả hai (khí tiên thiên và khí hậu thiên) làm gốc cho sự trường sinh vượt qua số kiếp. Một kẻ già nua không thể vượt qua số kiếp, nếu may mắn lưu giữ thần hồn thì có thể trọng sinh chi kiếp. Tuy nhiên, thần hồn vẫn còn lưu giữ ký ức và tu vi thần hồn thì gọi là thần hồn hậu thiên. Tu sĩ cấp cao rất dễ nhận ra giao động của thần hồn hậu thiên trong một đứa trẻ. Cho nên nếu trọng sinh thì những kẻ đó thường ở ẩn và lẫn trốn kẻ thù, ít khi xuất hiện thế tục cho đến khi tu vi phục hồi. Ngược lại, thần hồn qua luân hồi được thiên địa tẩy rửa sẽ quên hết ký ức kiếp trước, trả lại bản chất tiên thiên. Khí tiên thiên đó tồn tại nhiều nhất từ lúc sinh ra đến khi sáu tuổi, sau đó bị thay thế dần bằng khí hậu thiên chỉ còn lại một ít tiên thiên đó là linh tính. Còn những trường hợp đặc biệt hiếm hoi vạn lần chỉ có một đó là thiên địa tẩy rửa thần hồn cũng xảy ra vạn nhất sót lại vài người còn nhớ về kiếp trước nhưng lại không còn khí hậu thiên nữa đó là tiểu tử Trác Tru Trinh này. Thần hồn hắn được tẩy rửa nhưng ký ức thì được hệ thống lưu giữ.

Tu sĩ nghịch thiên tu tiên không có nghĩa là "nghịch thiên" thật sự mà là thuận theo thiên địa để thay đổi hướng đi dần kiếm hãm và quay ngược quá trình hậu thiên. Nhưng nói dễ vậy sao? Đến một lúc nào đó đạt giới hạn thiên địa không thể chấp nhận, thiên kiếp phủ xuống, khi đó cơ thể và thần hồn sẽ được thiên địa tẩy rửa. Việc này nói sau.

Lúc Trác Tru Trinh nghe mọi người khiển thì hắn cảm thấy xấu hổ. Bài thơ hắn đọc, thời trẻ kiếp trước của hắn ai chả nghe qua, đó là bài hát mở đầu và kết thúc của phim "Tây Du Ký" đình đám thời 8x, 9x. Chỉ có điều cái tính lảm bịa khiến nhiều kẻ không đi tìm hiểu ý nghĩa của bài hát. Sau này nhiều nhân tài mới dịch thơ lại, hắn chỉ đạo lại từ trên mạng mà thôi.

Mọi người xung quanh cũng đồng ý với lão, gật gù khen ngợi không thôi. Lại có kẻ không tin hỏi:

- Tiểu Lão, không phải ta không tin ngài nhưng ngài nghĩ một đứa nhỏ có thể làm ra một bài thơ cao thâm như vậy sao?

Trác Tru Trinh trầm hô to không ổn. Mịa, tổ trác rồi, đúng là tự vác đá đập chân mình cmn rồi. Tiểu Lão cũng nhìn Trác Tru Trinh nói:

- Việc này...

Trác Vô Si lúc này phóng lao liền theo lao. Hắn lách liếm:

- Hừ tiểu ca ta 1 tuổi biết chữ, hai tuổi đọc vạn cuốn sách, ba tuổi ngâm thơ đánh đàn, bốn tuổi thông cảm kỳ thi họa có gì mà to tát. Nay ta 6 tuổi cái gì cũng biết trừ xấu hổ là chưa biết qua mà thôi.

Mọi người nghe tiểu tử phía trước nở banh nhà lâu thì chỉ cười ha ha, cũng không để ý cho lắm, chỉ cho là trẻ con nói khoác cho vui, không để ý làm gì, chỉ là khúc mắc về bài thơ vẫn còn dù bị đánh lạc hướng. Nhưng lúc này Trác Tru Trinh lại không nghĩ nhiều nữa, bị nhiều người cười vào mặt, cảm giác bị chế giễu coi thường dâng lên, hắn không kìm chế nữa liền la to:

- Cười cái gì? Các ngươi không tin ta?

Mọi người nào chấp nhất một đứa trẻ? không lẽ bản thân mình lại không bằng nó sao? Một đám liền an ủi dỗ ngọt:

- Nào có nào có, bọn ta tin mà, tiểu tử nhà ngươi là một thiên tài vạn năm có một, được chưa nào? ha ha ha

Nói xong nhện không được cả bọn liền hùa nhau cười to:

- Ha ha ha ha...

Chu Ngọc Lan tuy chưa nhận được câu trả lời đầy đủ từ Tiểu Lão, cũng chưa biết Tiểu Lão là ai nhưng nàng cũng bị Trác Tru Trinh thu hút sự chú ý. Tiểu tử này mở miệng ra là vàng thau lẫn lộn, không biết đầu mà lẩn, nhưng thật sự thì nàng không thủ nhận kiến thức uyên bác của nó. Có điều cũng như những người ở đây, đều cảm thấy một cái gì đó khó tin ở trong lòng. Nàng quyết định thử thẳng nhóc này nên nói:

- Được rồi, ta tin ngươi. Như ngươi nói, cảm kỳ thi họa cái gì cũng biết, vậy có thể hay không cho ta thưởng thức một khúc nhạc?

Mọi người nghe vậy cũng hiếu kỳ hùa vào:

- Đúng đúng, tiểu tử muốn ngươi ta tin thì phải phải chỉ nói sướng cái mồm được.

- Cũng phải, nếu như ngươi có thể đàn một khúc thì cũng có thể nói mình chứng rõ ràng nhất.

Trác Tru Trinh trầm nuốt nước bọt. Chết cha rồi, nổ cho to vào giờ lại sập hố, hố lại do tự mình đào, phải làm sao đây? Hắn trầm kêu cứu:

- Khò Khò! này Khò Khò người đâu rồi? Khò Khò ơi, trời ơi đồ chết tiệt này đang ở đâu? Sao lúc quan trọng lại lủi đi đâu mất?

Mọi người thấy tiểu tử này lơ đẹp, giả ngơ ngẩn bèn ồn ào:

- Nhìn là biết tiểu tử này thuộc loại đánh rắm rồi, nổ này giờ đúng là không biết ngược. Thiên tài 6 tuổi, hố hố hố...

- Thôi nào, chỉ là một đứa nhỏ, ngươi nặng lời làm cái gì? Không được thì thôi vậy, tiểu tử ngươi cũng đừng để ý, lần sau phải kính trọng người xung quanh, chớ có cái miệng thì sướng rồi sau đó lại ngược ngạnh.

- Vậy sao được, mới tý tuổi đầu mà đã không biết kiềm chế, không biết khiêm tốn như thế, con nhà ai thế nhỉ? phải nói phụ mẫu nó dạy dỗ lại chứ để mai này lớn lên lại thiệt thòi.

Trác Tru Trinh đỏ cả mặt, Chu Ngọc Lan thấy thẳng nhỏ vì mình mà bị khó xử cảm thấy có lỗi, dù sao nó cũng chỉ là một đứa trẻ, nàng nói:

- Các người thôi đi, nó chỉ là một đứa trẻ. Làm người lớn, sống bao nhiêu năm rồi mà còn chấp nhất một tiểu tử như thế, các người cảm thấy tự hào sao?

Nhưng nàng lại không ngờ thẳng nhóc kia lại không lĩnh tình. Nó liền đứng đó hét lên:

- Các người, các người là một lũ thất phu, phi báng ta như vậy, dựa vào cái gì? Hừ, thứ như các người thì làm gì có phúc phận thưởng thức tài năng của ta. Làm vậy khác gì đàn gậy tai trâu.

Lúc này mọi người đã phần nộ liền chửi mắng không thương tiếc:

- Cái gì? Tiểu tử người gan to nhì? Dám nói khay bọn ta là Trâu. Hôm nay ở đây nếu người không nghiêm túc tạ lỗi với mọi người thì không yên đâu?

- Hừm chỉ là học thuộc ở đâu một bài thơ liền ở đây điệu văn giương khẩu, mở mồm câu nào là chửi tai câu ấy, hôm nay nếu không dạy người một bài học thì ta đây sẽ viết ngược tên của mình.

Tiểu Lão nãy giờ cũng tính nói đỡ cho Trác Tru Trinh, nhưng thấy thẳng nhóc này hiếu thắng như vậy thì cũng muốn mọi người ở đây cho nó một bài học. Một tài năng như vậy mà không biết khiêm tốn thì sau này ắt cũng sẽ gặp họa sát thân, nặng hơn thì có thể gây hại cho người khác. Có lẽ ở đây, ít ra tới lúc khẩn cấp cũng có thể đảm bảo tính mạng của tiểu tử này không nguy hiểm. Nghĩ vậy, nên lão cũng làm kẻ đứng xem kịch hay mà không nói gì.

Chu Ngọc Lan là nữ nhân nên cũng có lòng dạ đàn bà, không nỡ thấy tiểu tử này bị kẻ khác hiếp đáp liền khuyên nhủ:

- Thôi nào, tiểu tử người cũng là lỡ một lần thôi, ở đây xin lỗi mọi người một tiếng là xong. Không cần phải ngang bướng như thế sẽ không hay.

Dù sao thì mọi người cũng chiếm cái lý, ai biểu tiểu tử này "nô" quá lắm chứ, rồi lại còn ăn nói động chạm đến mọi người nữa chứ. Nàng muốn bên vực nhiều hơn cũng bó tay mà thôi. Ở đây còn một lão tiền bối không nói gì thì nàng cũng hiểu ra ý nghĩa của sự việc. Nàng vô tư nhưng cũng không có ngu xuẩn.

Trác Tru Trinh lúc này liền cười to:

- Ha ha ha, được! Nếu các người muốn bêu xấu thì ta chiều. Nhưng ta cũng không dễ dàng gì mà đàn cho các người nghe, phải có điều kiện.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tử Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Đánh cược

- Thế nào? Các người hô to gọi nhỏ, trù dập một đứa bé là ta đến mức không ngóc đầu nổi, bây giờ bàn đến điều kiện thì không dám sao? Một lũ to xác chi biết ăn hiếp con nít. Thế nào hả?

Trác Tru Trinh bức xúc liền rống to:

- THẾ NÀO HẢ?

Mọi người ở đây không ngờ thẳng bé này lại cương liệt như thế. Hình bóng nhỏ bé kia đứng sừng sững chống chọi lại với muôn vàn ánh mắt người dòm nhìn vào không chút nao núng, toát ra một khí thế bất khuất, duy ngã độc tôn, không cho phép một ai có thể khinh nhờn mình. Có người còn thầm nhủ: "chẳng lẽ to hoa mắt, một đứa trẻ sao lại có khí thế như thế?". Tiểu Lão cũng bất ngờ mà không rời mắt được ra khỏi thân hình nhỏ bé trước mắt. Thằng bé này cốt cách cứng cáp, là một mần non khá tốt, đáng tiếc tâm tính chưa được mài dũa thành châu báu, nghĩ đến đây lão giật mình than sao mình lú lẫn vậy, già rồi. Thằng bé chỉ 6 tuổi, còn nhiều thời gian để mài dũa, tá đây có lẽ cuối đời sẽ có một truyền nhân xứng đáng. Lão vui sướng đứng xem biểu hiện của Trác Tru Trinh.

Chúng nhân nhìn thấy đứa trẻ nổi con điên lại không suy nghĩ nhiều, ai lại đi sợ hãi một đứa bé nổi điên. Cả đám liền cười hô hô xôn xao:

- Được, điều kiện như thế nào, cứ nói đi nào tiểu tử.

- Uh, bọn ta đây chẳng lẽ bọn ta lại không chịu được điều kiện của tiểu tử nhà người.

- Cũng đúng, nhưng mà nói đi cũng phải nói lại nha, điều kiện phía bọn ta, tiểu tử nhà người cũng phải chấp nhận đó.

- ừ ừ, đúng rồi, có chơi có chịu, thế nào tiểu tử người dám không?

Cả đám người cảm thấy khá thú vị, nếu thua thì một đám người cùng nhau chẳng lẽ lại thua không nổi một đứa bé? Mà một đứa bé thì có thể đưa ra điều kiện gì to tát kia chứ.

Nào ngờ Trác Tru Trinh không cảm thấy đủ, lại càng can quấy quay sang Chu Ngọc Lan làm ra vẻ giận hơn vu vơ của con nít nói:

- Thế nào? Còn Lão tiền bối và tỷ tỷ nhà người thì sao, chẳng phải nãy giờ các người cũng không tin ta?

Chu Ngọc Lan, Tiểu Lão ngẩn người, chẳng lẽ trẻ con bây giờ có thể tận dụng vị thế để can quấy như thế? Nhưng mà cả hai dù sao cũng là danh nhân của chính đạo, chẳng nhẽ lại đi từ chối khiêu khích của một thẳng nhóc. Chu Ngọc Lan không hề phòng gì mỉm cười đồng ý:

- Được, tiểu đệ cứ nói ra điều kiện đi, tỷ tỷ ta chấp nhận hết.

Tiểu Ngân Long thì ngược lại sống lâu thành cáo, chỉ có lão trộm cướp của người ta chứ nào có việc bị người khác tính kế lão. Mấy trăm năm lăn lộn tu chân giới lão đã rút ra một điều: "Luôn thận trọng với những kẻ vô hại". Biết bao lần lão lật thuyền trong mương và trả giá đắt, cho nên dù nắm chắc 100% kết quả tốt thì lão lại càng cẩn thận, kinh nghiệm này của lão cũng đã cứu lão mấy bận khó ngờ. Lão nói:

- Ta cũng không phải không tin tiểu tử nhà người. Lão đây sống từng này tuổi sao lại đi dụ dỗ đánh cược với một đứa nhỏ, thắng chẳng có gì vui, thua chẳng có gì buồn, thôi thì để lão làm trọng tài. Mong rằng chút danh tiếng của Tiểu Ngân Long ta cũng không phải gọi uổng.

Vài người hiểu biết trong đó có Chu Ngọc Lan nghe đến ba chữ Tiểu Ngân Long thì như sét đánh bên tai. Thậm chí cũng chẳng ai dám nghi ngờ lão. Vì sao? Ai dám giả mạo một Huyết Thần Khách, một trong Nhị vị chí tôn chính đạo trên Kim Đinh Sơn. Không ngờ hôm nay lại được chứng kiến một thần thoại trong thần thoại của giới tu chân Chính Đạo. Đặc biệt bất ngờ là ông lại công khai danh tính chỉ vì vụ cá cược này.

Xem ra vụ cược này đã không còn đơn giản nữa rồi. Một khi Huyết Thần Khách - Tiểu Ngân Long đã coi trọng vụ cá cược này thì còn ai dám quyết nợ?

Ở Tiểu Ngân Long thì lại nghĩ, lão đứng ra như thế cũng tỏ rõ lòng thành muốn thu đồ đệ rồi. Chỉ là nhẹ nhàng làm giám khảo thì có thể mở đường để lát nữa thuận lợi thu đồ, việc lái như vậy không làm thì uống danh lão cáo già sống lâu thành trộm này.

Chu Ngọc Lan sau khi nghe Tiểu Ngân Long nói như vậy thì trong lòng bỗng nhiên lo âu lộp bộp. Không ngờ sự việc lại có thể đi đến bước này. Lúc này ai có thể lùi bước được nữa?

Tiểu Ngân Long cũng nhìn sơ qua toàn trường cũng biết trong này có vài kẻ ẩn dấu khí tức, chắc thay tông môn nhận nhiệm vụ do thám. Ánh mắt bọn họ dao động muốn rút lui. Nhưng vì chưa nghe điều kiện của tên nhóc kia nên phân vân, nhờ đầu điều kiện của đứa trẻ đó dễ dàng như: đi mua kẹo, đãi một bữa ăn... thì lại rút lui trước không phải mất mặt quá hay sao. Còn nếu như thằng bé kia đưa ra điều kiện quá đáng không tưởng thì lại rắc rối to. Có vị kia làm trọng tài thì lúc đó có muốn rút lui cũng không được.

Nhìn những kẻ kia vì mình gánh họa, Tiểu Ngân Long chỉ mỉm cười vì gian kế đã thành. Lão đang chờ đợi tên tiểu tử kia nêu ra điều kiện hay ho nào đó thì một kẻ tự cho mình thông minh bước ra nói:

- Huyết... à không Tiểu Lão tiền bối, việc này để ngài làm trọng tài phân xử có phải là dùng dao mổ trâu mà cắt tiết gà hay không? Chỉ là một vụ cá cược nhỏ sao có thể phiền lụy đến ngài kia chứ?

Tiểu Ngân Long trừng mắt không vui nói:

- Thế nào là phiền lụy? Ta cũng đang rảnh rồi, chẳng lẽ nhà ngươi cho là ta già rồi không thể làm trọng tài được?

Nói xong trong lòng lão nghĩ: đồ đệ tương lai à, ngươi thấy sư phó uy phong vậy lát nữa mau mau làm lễ bái sư đi nhé.

Tên con gà kia nghe vậy hết hồn, vì này mà nổi giận lên dậm chân một phát, à không chỉ cần nói một tiếng là mạng gã đu đưa trên đầu lưỡi dao ngay. Hấp lập tức chữa lời:

- Không dám không dám, tiểu bối chỉ là sợ lão nhân gia người không vui thôi. Nếu vậy ta cũng không ý kiến ạ..

Nói xong lùi vào đám đông ngay, hẳn còn không kịp dám đề nghị rút lui. Cường nhân nói chuyện lúc nào cũng chiếm lý lẽ phần lớn. Chớ nên đắc tội cường nhân, chữ chết viết xong mà người còn chưa biết nữa là. Vài kẻ muốn lên tiếng đề nghị rút lui liền xón cả tiểu kê kê lại, nhìn tên kia mà làm gương đi, nếu người muốn xấu mặt thì cũng không ai cản. Nhìn xem tên kia ta nhận ra đó, đường đường là nội môn đệ tử Bồ Đại Thông của danh môn đại phái Duệ Thần Tông không phải cũng cụp đuôi như chó sao?

Trác Tru Trinh chứng kiến tất cả, bộ óc thế kỷ 21 một nhân ra ngay đây là một nhân vật vô lại đội lốt thánh nhân, thâm hô to: "Lão Yêu Quái, Lão Cáo Già". Mặt ngoài thì bình tĩnh, dù không hiểu vì sao lão nhiệt tình với mình như thế nhưng phải đề phòng, thôi thì dừng đây vào lão cứ theo đạo tự nhiên "thuận nước mà đẩy thuyền" bèn hành lễ nói:

- Vậy đa tạ lão tiền bối đứng ra làm chứng, liệu không biết ở đây có ai dị nghị gì không?

Kẻ không biết thì không ý kiến, người hiểu chuyện thì thầm chứ:

- Dị nghị con khi, ta muốn dị nghị liệu có được sao? Dị con bà nó nghị có mà được à. Lão già này tính khí thất thường, nhìn mặt là biết không phải thứ tốt rồi, chộc phải lão xem như ta xui xẻo đi.

Nhưng không kẻ nào dám nói ra miệng, ngại sống lâu thì cứ việc. Toàn trường có kẻ im lặng có kẻ thức thời nở nụ cười lấy lòng nói:

- Không, làm gì mà dị nghị chứ, ta nói có phải không hả?

- À ừ... đúng đúng người nói phải, có vị lão tiền bối đây trợ giúp làm giám khảo, cùng vui, cùng vui.

Cả đám "cùng vui" mà mặt như đưa đám cha chết. Trên mặt hiện rõ mấy chữ: "ta là bị ép thôi"

Chu Ngọc Lan cũng cảm nhận tình hình có chút không ổn nhưng ngấm lại cũng không lo lắng cho lắm, một tên tiểu tử thì đưa ra được điều kiện gì.

Có tiện nghị mà không chiếm là con rùa đen, Trác Tru Trinh cố giấu nụ cười nham hiểm mà nghiêm túc nói:

- Nếu tiểu tử ta cảm nghệ không thông, chư vị không vừa ý thì ta tại đây cúi đầu xin lỗi các người, sau đó tùy các người xử trí, muốn làm gì ta cũng được mà muốn ta làm gì cũng xong. Ngược lại thì các người cũng thế. Các người thấy có công bằng không?

Tiểu Ngân Long, lão già vô sỉ liền châm ngòi thổi gió:

- Tốt, quả nhiên là công bằng, Tiểu tử người cũng là có lễ độ đó.

Chúng nhân trầm mặc:

- Lão đã nói vậy chẳng lẽ bọn ta còn phản đối được sao, nhưng mà nghe điều kiện này quả thật cũng công bằng đó chứ.

Chúng nhân liền hô to:

- Đúng đúng, là công bằng, công bằng quá đi chứ. Phải không Chu cô nương?

Chu Ngọc Lan liền tròn mắt nhìn một đám khi đồng thanh mà tức đến muốn ngất xỉu. Công bằng ở đâu? Nó là một đứa nhỏ, các người có thể kêu nó làm được cái gì? trong khi đó, các người là cả một lũ người lớn to xác, có thể làm được rất nhiều việc cho đứa bé đó. Đã ngu thì thôi đi sao còn kéo ta vào làm chi.

Lúc này Trác Tru Trinh liền móc ở đâu ra một tờ giấy bên trên có hoa văn kỳ lạ, người ngoài nhìn vào như bị hút hết hồn phách, đầu óc quay cuồng. Riêng Tiểu Ngân Long vừa nhìn thấy tờ giấy vàng kia liền gào thét trong lòng:

- Sao có thể?

Tiểu Ngân Long nhận rõ đây là khế ước có ấn ký của thần, thẳng nhóc này lấy đầu ra? Tu vi như của lão cũng không thể tự ý phá bỏ khế ước này mà không trả giá được. Thẳng nhóc này rõ ràng phí của trời, mang khế ước của thần ra phục vụ một vụ cá cược nhỏ nhoi. Trời hời, tiểu tử nguoi có biết cái khế ước đó có giá trị bao nhiêu không? Lão nhin không được bèn đến bên cạnh Trác Tru Trình nói:

- Tiểu tử, nguoi có thể để lại cái khế ước này cho ta không?

Khế ước của thần là gì? Ở đâu mà Trác Tru Trình có được nó, chứ vị ĐH chờ xem chương sau nhé, ta buồn ngủ quá rồi. Trả nợ chương cho **pvntingoc** với 2kp. Cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tử Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Khế ước của thần chỉ để lừa gái

Trác Tru Trình thì biết con mẹ gì khế ước của thần. Đang đầu sôi lửa bỏng thì Khò Khò xuất hiện trong đầu mang cho hắn một tờ giấy bảo rằng làm gì cũng phải có "giấy trắng mực đen" cá cược cũng phải có phiếu đánh cược. Trác Tru Trình nghe có lý nên nhận tờ giấy, lấy nó ra để hành sự. Hắn đang nghĩ là Khò Khò cho giấy mang đi chùi bánh ít hay sao mà không có mực hay viết đề gì thì nghe Lão già kia mở miệng xin xỏ hay trao đổi cái gì đó. Thế là hắn biết tờ giấy này không bình thường rồi.

Sao mà bình thường được, Khò Khò thẳng dâm tặc này khi câu thông thiên địa nơi đây, nó chẳng biết có lợi ích gì, chỉ nhận thấy mấy sợi quy tắc trời nổi. Theo đó nó nhận ra một điều: "vạn vật tồn tại độc lập nhưng cấu thành bởi vô vàn quy tắc gọi là vạn vật quy nguyên", thế nên mới có một câu vạn vật quy nguyên, ngay cả vận mệnh phiếu miếu kia cũng giống như vận hành theo một quá trình nào đó mà không ai biết. Nhân loại, chúng sinh cũng vậy là một vật thể rõ ràng nhưng lại xuất hiện từ hư vô phiếu miếu sau đó trở thành một thực thể độc lập rồi lại tan biến vào hư vô phiếu miếu. Mà thôi cái bọn phạm phu như chúng ta là sao hiểu thấu quy tắc đạo tự nhiên kia chứ, chúng ta không thể so sánh với Khò Khò - một hệ thống đại năng dâm dục được.

Khế ước Khò Khò đưa cho Trác Tru Trình là trong lúc không có thứ gì luyện ra giấy cho nên nó thử lấy quy tắc thiên địa mà luyện ra tờ giấy này. Nào có biết điều này gọi là luyện thiên hóa địa chỉ có trong truyền thuyết, cho nên lúc đó Trác Tru Trình kêu gào khản cả tâm hồn mà không thấy nó trả lời.

Loại giấy này lúc trước đại năng thời tuyên cổ tạo ra và cái dùng để làm khế ước, sau này không ai làm được nên thất truyền. Tuy nhiên cái gì cũng không có tuyệt đối, từ đó về sau vẫn xuất hiện hai lần. Đầu tạo nên sóng to gió lớn, bất kỳ ai ký vào đều là "bút sa gà chết" dù là đại năng Độ Kiếp Kỷ cũng không phá hủy nổi cái tờ giấy kia.

Đây coi như là một vật cấm kỵ, có thể khống chế vạn vật.

Tiểu Ngân Long nhìn thấy tờ giấy liền thở phào may mắn, may mà lão già hắn khôn lỏi lấy cớ làm trọng tài để rút tay lại. Nếu không thẳng bé này bắt lão làm "nhong nhong nhong, ông làm con ngựa" cho nó chơi thì mất mặt đến phải biết. Sau là lão liền thắc mắc không phải tiểu tử này lấy đầu ra cái tờ giấy này nên tiến lên thăm dò coi nó có biết gì không?

Trác Tru Trình đề phòng nhìn lão già lâu cả nói:

- Cái này là của gia truyền, cả nhà ta bị cướp giết hết trong một đêm chỉ để lại 1 cái hộp, trong hộp có mỗi tờ giấy này, cho lão như thế nào được?

Mặt hàng này nói lão trắng trợn mà mặt không đỏ sặc. Tiểu Ngân Long lại tiếp tục thăm dò:

- Đâ quý như vậy thì nguoi mang ra làm gì?

Ai ngờ tiểu tử này tinh bơ nói:

- Ta cũng không tờ giấy nào khác, nên mang ra để ghi văn tự đánh cược.

Tiểu Ngân Long giật thót trong lòng thầm chửi:

- Con bà nhà nó, loại Khế ước này dùng để ký khế ước chủ tớ, thú nô, sinh hồn... mục đích vô cùng rộng lớn. Có thể khống chế siêu thú, thu phục yêu tà cấp Thiên Ma, v.v.... mà thẳng này lại mang ra để ký kết một cái đánh cược. Không được, không ổn rồi, không thể để báu vật này bị một thẳng nhóc lãng phí được.

Nghĩ vậy lão liền nói:

- Ta thích tấm giấy này, nguoi muốn ta cho nguoi vạn tấm giấy khác.

Ngắm lại với thân phận của lão cũng không nên chiếm tiện nghi một đứa bé nên lão "ru" tiếp:

- Ngoài ra ta sẽ quán đĩnh cho nguoi, nhận nguoi làm đệ tử, thiên tài địa bảo gì cũng có thể cấp cho nguoi. Thế nào?

Trác Tru Trình nghe được đoạn đầu thì định nắm lấy cơ hội ngoạn mồm sư tử cắn một miếng nhưng nghe đến quán đĩnh với nhận đệ tử nhâm nhi thì khinh bỉ vô cùng, ta làm gì mà cần quán đĩnh, đằng sau có hai siêu cấp Kim Đan Kỳ làm tay sai còn cần tu luyện cái QQ. Tiểu gia lại có nguyên hệ thống bá đạo, cần nguoi quán đĩnh sao? Lại nữa, làm đệ tử cho nhà nguoi, tự nhiên vác thêm một sự phụ tiện nghi là nguoi, thiệt thòi quá mà. Nghĩ vậy hắn lắc đầu, mặt hàng không biết điều này liền nói:

- Không được, ta không muốn làm đệ tử gì đó của lão, còn quán đĩnh hay gì đó thì thôi đi nhưng mà thiên tài địa bảo thì ta còn có thể suy nghĩ.

Lũ nguoi kia nghe Trác Tru Trình nói vậy thầm hô:

- Tiểu tử ngu ngốc, biết bao nhiêu cầu lụy nhận làm đệ tử mà không có phúc phần đó. Lão nhận nguoi, đó là phúc của nguoi, mò tổ bốc khói xanh rồi, lại còn từ chối, thật là nghệ con không hiểu điều hâu.

Tiểu Ngân Long dờ khóc dờ cười, không ngờ hắn lại bị một tiểu tử từ chối thẳng thừng như vậy. Cũng đã mấy trăm năm qua, lần đầu tiên hắn mới gặp một cái trường hợp xấu hổ như vậy, thẹn quá nên giận lão lấy hết bình tĩnh ôn tồn nói:

- Tiểu tử nguoi thấy đó, ký đánh cược thì giấy gì chẳng là giấy, ta cho nguoi giấy. Dù sao ta làm trọng tài giúp nguoi, chẳng nhẽ lại tiếc với ta một tờ giấy...

Đang nói bỗng nhiên lão quát:

- Làm càn!

Một chương chớp vào hư không, nhưng đã muộn. Trác Tru Trình bị một bàn tay trong hư không bắt đi. Theo đó làm một âm thanh chế giễu:

- Tiểu lão quái, bọn chính đạo nguoi quả thật ngu ngốc. ha ha ha

Thiết Ba dù là kim đan sơ kỳ nhưng cũng chưa nắm bắt được pháp tắc không gian, liên lao đến nhưng lại vô hút vào không khí. Tiểu Ngân Long thì bước ra một bước thuần di đuổi theo. Toàn trường ngưng ngác, Chu Ngọc Lan thầm than, cao thủ cấp độ lão thủ đã xuất hiện hai người đứng đầu chính tà, xem ra tu chân giới không còn yên bình nữa. Không biết sự kiện kia là gì mà khiến cho các lão tổ lại xuất quan hết thế này?

Trác Tru Trình mặt hàng này đang bực bội vô cùng. Hắn lấy tờ giấy khế ước ra tính dụ Chu Ngọc Lan ký vào nếu thua thì phải theo làm người của hắn. Kế hoạch đang tiến triển tốt đẹp thì cũng chính là tờ giấy rách này lại thu hút mấy lão quái phá hư xuân thu đại mộng sự nghiệp lừa tình của hắn. Đã vậy cái tên hắc ám này lại còn nắm hắn thật đau. Hắn chỉ biết xung quanh mình có một lực lượng bảo vệ cơ thể do lão kia mà ra, bên ngoài hình ảnh vun vút lao nhanh với tốc độ khủng khiếp đến nỗi xung quanh chỉ là một màu xám trắng không nhìn rõ không cảnh. Còn tờ giấy trên tay thì bị tên kia đoạt đi bỏ vào nhẫn trữ vật. Có điều hắn lo tẩu thoát mà không nhận ra dị trạng của tấm giấy cướp được.

Sau nửa ngày, với hơn hai mươi lần thuần di và phi tốc, cả hai đã đến sát biên giới của chính đạo và ma đạo, lúc này Tiểu Ngân Long vô xuống một chương hủy thiên diệt địa khiến mấy trời biến sắc, đại địa lung lay. Lão tính cứu đứa bé và đoạt lại báu vật. Tuy nhiên, đối phương thực lực ngang với lão, nhiều lần triển đấu và tẩu thoát, đã sắp vào lãnh địa ma đạo. Quyết định không thể để thứ kia rơi vào tay ma đạo trở thành tai họa, lão đành hi sinh thăng nhóc kia, sử dụng tuyệt kỹ tối cao Hàng Ma Tịch Diệt Chương trút hết toàn bộ binh sinh tu vi quyết liễu mạng giữ chân đối phương.

Mông diện nhân (mặt như cái mông - kẻ giấu mặt) lập tức sợ hãi quát:

- Tên khốn, ta liễu mạng với mi.

Hắn không ngờ Tiểu Ngân Long tâm ngoan thủ lạt, liễu mạng chỉ để giữ chân mình. Tinh thể cấp bách, một chương kia bài văn liệt thiên từ trên cao phủ xuống cô đọng không gian, khóa chặt mọi đường lui của mình. Không cách nào né tránh hắn liền ném thẳng bé trên tay qua một bên sau đó kháp thủ chỉ, một lực lượng quy tắc không tình nguyện được triệu hồi.

Sau lưng mông diện nhân liền hiện liên hư ảnh to lớn của một mà đầu có ba sừng ánh mắt đỏ rực cao trăm trượng che mờ thiên địa vùng tay hai tay lên. Một lỗ đen ở giữa hai tay xuất hiện to dần nhanh chóng lao liên chóng chọi với một chương kinh thiên đang phủ xuống.

ẦM! ĐÙNG!

Lực lượng va chạm

Trác Tru Trình bị áp lực khiến cho cơ thể muốn tan vỡ, máu mũi trào ra mồm miệng, ánh mắt trước khi bất tỉnh nhìn thấy một trận đại chiến kinh thiên. Cho đến khi loại lực lượng kia phủ xuống.

Đây giống như là các vị thần ở tron phim đánh nhau..

Thần hồn của hắn dần chìm vào tăm tối

Lực lượng dư kinh quét ngang khuôn viên mười cây số vuông thành cát bụi. Không gian thác loạn, lực phá hủy tràn lan, đến thân thể của tiểu tử này cũng tan thành khói bụi mất rồi.

Không lẽ lại chết thêm một lần nữa sao.

Vỗ xong một chương, Tiểu Ngân Long liền xuất ra pháp bảo hình lồng đèn quát:

- Hỗn Thiên Đăng ra cho ta.

Cái lồng đèn to lên tu hợp lực lượng tinh tú lưu động tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ. Mông diện nhân bên dưới vừa qua một kiếp, quần áo toi tã máu phủ toàn thân thấy vậy liền oán hận quát to:

- Tiểu Hỗn Đăn, người quyết một mắt một còn thì đừng trách ta vô tình.

Nói xong liền thò tay móc vào lồng ngực trái xé một mảng thịt bên trong là một trái tim đang đập:

- Thành thịch, thành thịch....

Âm điệu tim đập dồn dập nhanh hơn, một máu me phun ra càng dữ dội, từ trong bay ra một cánh cửa đá.

Tiểu Ngân Long thấy thế quát:

- Huyết Hà Thiên Môn, thì ra nguoi là Huyết Hà Lão Ma, hôm nay đừng mong rời khỏi đây.

Nói xong cắn đầu lưỡi phun lên Hỗn Thiên Đăng, bầu trời trong vắt lại kéo đến mây đen vần vũ, một ánh lửa trong xái lồng đèn đang leo lét bùng cháy lên, ánh sáng của nó xua tan sương máu đang dần hình thành. Huyết Hà Lão Ma nhìn thấy vật không ngờ cả kinh:

- Bách Liên Thiên Hóa, hỗn đản không ngờ nguoi lại có thiên hòa này?

Tiểu Ngân Long cười vang:

- Lão Ma, hôm nay vẫn lạc dưới Thiên Hóa, xem như chết cũng để lại tiếng. Lên!

Hỗn Thiên Đăng liền biến đổi, trở thành tim đèn, không phải nó nhỏ đi mà là Bách Liên Thiên Hóa tràn ra và lớn như thổi quét ngang thiên địa, thiêu cháy một phương trời.

Quý Đạo Hữu thấy hay thì làm ơn cho 5 sao, cứ cho 60, 70, 80 làm ta phát nân. Lần đầu viết truyện nên cần động viên, ta viết miễn phí ko thu vụ nên quý vị đừng tiếc rẻ gì mà bắt lỗi. Là vì ta quá nghèo ko có tiền mới viết truyện ủng hộ YY. Ta chấp nhận góp ý chân thành để hoàn thiện hơn, nên quý Đạo Hữu tích cực comment nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tử Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34: Lại chuyển kiếp?

Tiểu Ngân Long hô lớn:

- Liên Hòa Phần Thiên

Màn trời rực lửa hình thành từng đóa, từng đóa hoa sen lửa mang đến sát khí tuyệt vọng lần thứ hai thiêu đốt khiến không gian vận vẹo, linh khí cuồng bạo hỗn loạn bạo phát thành từng cơn vòi rồng phủ xuống, bầu trời như bị thiêu cháy đến tận cùng. Huyết Hà Lão Ma biết hôm nay không tung ra chiêu bài tối cùng thì khó mà thoát nạn.

Huyết Hà Thiên Môn run rẩy như có một quái vật gầm gừ bên kia cánh cửa muốn thoát ra. Nó dần to lên, to như một ngọn núi. Cánh cửa như chịu không nổi lực lượng tà ác khơi hé ra từ trong phá ra cuộn cuộn sóng lũ một màu đỏ toàn là máu. Máu ngập trời, che phủ thiên địa, nhúc nhúc nhích tuôn ào ạt. Bách Liên Thiên Hóa phía trên càng thiêu đốt thì lượng máu vô cùng vô tận càng tràn ra, nơi huyết hải đi qua, đại địa nhuộm đỏ, sinh linh bị nuốt chửng, hồn phách bị kéo về Huyết Hà Thiên Môn.

Thiên Hóa và Huyết Hải đối chọi nhau gay gắt trời đất biến sắc, u ám. Dần dần Huyết Hải Chiếm ưu thế lấn lướt Thiên Hóa, tầng trên bầu trời dày đặc khói đen do thiên hóa thiêu đốt Huyết Hà mà bốc lên, toàn trường một mảnh tối mịt như cháy rừng Amazon.

Tiểu Ngân Long khấp quyết, Hỗn Thiên Đẳng run lên, lão hã miệng phun ra một lượn tinh huyết. Hỗn Thiên Đẳng như có linh tính, tiếp nhận tinh huyết liền lóe sáng chói chang như mặt trời ban trưa soi rọi non sông đang dần héo úa.

Huyết Hà Lão Ma nhìn thấy vậy liền tay trái nắm lấy tay phải giựt mạnh xuống tự đoạn chi (cắt tay) ném vào Huyết Hà Thiên Môn, huyết hà sôi lên ừng ực, cánh cửa thiên môn rộng mở, một bàn tay máu khổng lồ xõng ra như cầm nát cản khôn lao thẳng về phía Tiểu Ngân Long.

...

Trận chiến của Huyết Hà Lão Tổ cùng Huyết Thần Khách gây chấn động tu chân, núi non hủy diệt, không ai biết kết quả ra sao, cũng không ai còn nghe đến tin tức hai người kia, sống không thấy người chết không thấy xác, mọi chuyện cũng chìm dần vào quên lãng.

Sau sự cố đó Chu Ngọc Lan, cùng chúng nhân cũng không ở lại ngáo đã nữa, toàn bộ giải tán. Nhiều kẻ thờ phào, thầm cảm ơn tên giấu mặt thần bí mà hôm nay được "rút êm". Cũng không còn ai nhắc đến chuyện cá cược nữa.

Làng Sen, một làng chài ven biển, người dân ở đây đa phần làm nghề đánh cá. Ngôi làng là một cảnh thôn quê thanh bình yên ả. Ngoài mồm đá hướng về phía biển có một chàng thanh niên khoảng mười ba tuổi đang nằm phơi nắng hồng gió, ngắm nghĩ chuyện con khi nhà lão Cò ăn trộm quần áo của thím Đậu Nành nên cả hai kinh cãi nhau mấy ngày, ấy mà không ai biết do hần tính nghịch thả con khi đó ra. Nghĩ vu vơ hần ngồi cười một mình như một thằng khùng.

Đang mơ mộng chuyện tào lao thì đằng xa có tiếng kêu truyền lại

- Tiểu Dã Trư, người ở đâu? Tiểu Dã Trư, Tiểu Dã Trư.

Hắn nghe gọi dồn dập liền bực mình ló đầu ra quát:

- Đủ rồi, gọi là tiểu Dã được rồi. Không cần phải thêm chữ Trư vào làm gì.

Một cô gái mộc mạc, nước da đen nhánh mạnh khỏe đang đứng chấp tay sau lưng, nàng vron bộ ngực non nót mới nhú của tuổi dậy thì ra, bộ mặt mỉm cười nói:

- Ta thấy tên Tiểu Dã Trư hay mà! Sao người lại không thích chứ.

Chàng trai nhìn lại bộ ngực mà cần cổ giật giật, hần liền liếc sang chỗ khác nhằm giấu đi ánh mắt tò mò của mình, dù là cách nhiều lớp vải nhưng như vậy lại càng khiêu gợi hơn. Hắn bực mình nói:

- Sao lại ra đây gọi ta? Đừng nói là con heo nái nhà người lại chạy lạc đi đâu.

Cô nàng này tên Hiếu Hoa có một sở thích quái dị đó là yêu thích động vật và thích nhất là loài heo. Nhà của nàng nuôi 3 con heo, nhưng lại không bao giờ nhốt. Lũ heo ăn xong phá làng phá xóm cả ngày. Lúc chúng chạy lạc lại đến gọi hần nhờ vả đi tìm, ngày nào cũng thế, chán như con gián.

Không tìm giùm thì bị làm phiền tới chết. Cô nàng cứ lao vào ôm tay ôm chân năn nỉ, hần là nam nhi đang tuổi dậy thì, làm sao chịu nổi cho đành.

Thế là sự nghiệp tìm kiếm ba con heo lại bắt đầu, hần bị Hiếu Hoa kéo đi vào trong làng. Đang lúc hai người vào làng thì gặp đội tự vệ của Làng Sen. Một tên gương mặt khó ưa liền gọi bọn họ lại:

- Nay hai tên kia đi đâu vậy? Có biết giờ này sắp tối rồi hay không? Bên ngoài là nguy hiểm lắm.

Hiếu Hoa liền chạy lên nói:

- Vũ ca à! Máy con heo nhà ta lại không chịu về nhà. Ta là nhờ Tiểu Dã Trư tìm heo giùm ta.

Người này là Vũ Đại, 17 tuổi, một đội viên của đội tự vệ làng Sen. Tuổi 17 bẻ gãy sừng trâu, hần thuộc đám thanh niên khỏe nhất làng. Nhưng lại cứ thích ăn hiếp mấy đứa nhỏ mới lớn, đặc biệt là Tiểu Dã. Hắn liếc Tiểu Dã cười nói:

- Tìm heo? Sao không nhờ bọn ta, à mà quên muội thông minh lắm đi tìm con heo Tiểu Dã Trư đi tìm đồng loại là nhanh nhất, ha ha ha...

Cả đám đi theo cũng cười ha ha ha.

Chuyện này thường ngày ở làng rồi. Tiểu Dã tức lắm chẳng làm gì được nên nhịn mà bước nhanh đi. Nhưng nào lại dễ dàng vậy. Vũ Đại liền hét to:

- Đứng lại, bọn ta chưa nói xong, tiểu tử người vội vàng cái gì hả? Tại sao gặp các ca lại không chào hỏi hả? Thật vô phép mà.

Tiểu Dã tức đến mức nghiêng răng, hần chưa trưởng thành, thân thể nhỏ bé. Đánh không đánh lại, chạy cũng chạy không xong chỉ biết quay lại nhìn.

Vũ Đại không buông tha hần hừ:

- Thế nào hả? Người là đang lờm ai đó hả, đồ tạp chủng. Muốn ăn đòn tiếp hừ?

Tiểu Dã lúc này tức tối đến mờ cả nắng, dù biết đánh không lại cũng xông vào. Trên mặt lập tức nhận một quyền phun máu bay ra. Hiếu Hoa lao vào can ngăn:

- Các người thôi đi, Tiểu Dã có làm gì các người, tại sao ngày nào cũng ăn hiếp hần.

Một tên trong đội hộ vệ bước lên nói:

- Hiếu Hoa muội muội à, Sao muội lại đi bênh vực cái tên không ra gì này. Mẹ hần là ai? là mụ xú bà xấu nhất làng, ế chồng đến già không ai ưng lại đi lùm hần, một người ngoài về nuôi. Hần thực con mẹ nó không phải tạp chủng là gì?

Hiếu Hoa cứng họng, nhìn Tiểu Dã đáng thương nằm ở kia mà cảm thấy đau xót trong lòng. Vũ Đại tới gần Hiếu Hoa nhìn Tiểu Dã nằm ôm mặt ở kia nói;

- Hừ! Hôm nay không chịu nổi một quyền sao? Càng ngày càng yếu, đánh người chỉ bản tay bọn ta. Biết điều thì lần sau gặp bốn đại gia lựa đường vòng mà đi không thì chào hỏi cho đoàng hoàng nghe chưa. Kéo ta ngựa mất lại cho người bài học. Đi thôi các anh em.

Cả bọn râm ran cười ha ha bỏ đi. Hiếu Hoa chạy lại đỡ Tiểu Dã lên hỏi;

- Tiểu Dã Trư à? Người có sao không, có đau không?

Tiểu Dã hất tay Hiếu Hoa quát:

- Đã bảo đừng gọi ta là Tiểu Dã Trư nữa, có biết không hả?

Hiếu Hoa bị hất ngã lăn, âm ức nhìn Tiểu Dã, mắt nàng ngấn ngấn nước nói:

- U, người ta chỉ là quan tâm người, làm sao lại hung dữ vậy hả hức hức.

Nói xong dậm chân bỏ chạy, Tiểu Dã với tay gọi theo:

- Này này...

Thực ra hần muốn xin lỗi, lúc này chẳng qua là bị đánh vô cớ, lại không có chỗ nào trút giận bèn đổ hết vào người Hiếu Hoa, xong rồi hần mới biết mình sai. Hần lui thui đi tìm heo cho nạng để chuộc lỗi.

Mặt trời một mõi đi ngủ, trăng mờ bắt đầu leo lên, màn đêm vừa buông, khi Tiểu Dã nhốt xong mấy con heo cho Hiếu Hoa thì hần ngập ngừng đi về. Hần thật không muốn về nhà một tý nào, bởi vì ở nhà có mẹ của hần. Người trong thôn vẫn hay gọi bà là xú bà nương bởi vì nhan sắc của bà xấu nhất làng. Tuy nhiên ai cũng sợ bà, ngay cả trưởng thôn gặp bà cũng phải chừa lại bảy phần mặt mũi.

Lúc trước làng Sen tao ngộ nạn giặc cướp, bọn cướp đang hung hăng hùng hổ đánh cướp thì gặp phải Xú Bà. Vừa nhìn thấy mặt bà, lũ cướp liền bị dọa cho hồn vía lên mây, chạy tứ tán, còn vứt đồ đã cướp nơi khác lại, chỉ mong thoát thân mà thôi. Từ đó trở đi giặc cướp cũng không ghé đến hỏi thăm làng Sen nữa dù lâu lâu vẫn nghe các làng lân cận vẫn bị chúng "xin đầu".

Tiểu Dã về nhà, đến trước cửa mà chân không dám bước vào. Bên trong liền có một giọng nữ khàn to quát ra:

- Tên tạp chủng kia còn không mau bước vào đây.

Tiểu Dã run như cây sậy, người khác chửi hần là tạp chủng hần có thể tức tối, mẹ hần chửi tạp chủng hần chỉ biết sợ. Hần run rẩy bước vào mở miệng chào:

- Mẹ.

- Bóp

Một cái tát giáng vào mặt Tiểu Dã, miệng hần phun máu, đầu đập vào vách nhưng không dám nói gì. Xú Bà gằn giọng:

- Mẹ con gì? đi đâu giờ này mới về? Lại là cà phải không? Này thì là cà,...

- Bóp Bóp

- Bóp Bóp Bóp

- Bóp Bóp Bóp Bóp

Tốc độ ra quyền của Xú Bà càng ngày càng nhanh. Bà vừa đánh vừa chửi:

- Cái thứ tạp chủng nhà người, xem ta đánh, ta đánh, ta đánh, hộc, hộc..

Bà đánh đến mệt. Bà hận đứa con này, bà hận vô cùng. Đứa con này không phải bà nhặt được. Nó chính xác là con của bà. Bà biết bà xấu nên cả đời không thẳng nào thêm chạm vào người, nhưng sao bà lại mang thai nó? Bà đâu phải mẹ thánh Gióng. Cả đời Xú Bà trinh tiết lại bị mất lúc đẻ đứa con này ra. Không được hưởng sung sướng mà bị mất zin và đau đơn khi đẻ con thì con đàn bà nào chịu nổi. Lại là lúc về già nên bà bị mắc chứng tiền mãn kinh, tính khí thay đổi liên tục như người điên. Đứa con càng lớn càng đẹp trai, phong thần tuấn lãng, làm bà nhớ lại những gã trai từng chê bai bà. Bà ghét nó lúc nào không hay và thế là bà đánh. Bà đánh con ngày này qua ngày nọ, đánh con quanh năm suốt tháng và có lẽ bà sẽ đánh nó cho đến cuối đời bà.

Điều đáng giận là thẳng con của bà càng đánh càng ngoan, càng đánh càng chịu đựng, nó không dám hé ra một câu oan than lại còn chăm sóc và hiếu thảo với bà hơn, như nó hiểu nỗi đau của bà, cảm thông và tội nghiệp bà. Xú bà vì vậy càng cảm thấy đây là một sự chế giễu.

Bà càng đánh con hăng máu hơn nữa. Sự đòi thật đáng trên người. Cuộc đòi Tiểu Dã tư bề tâm tở.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tử Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Giao thuốc

Sau khi đánh mệt, Xú Bà bỏ mặc Tiểu Dã nằm đó mà đi vào phòng nghỉ. Tiểu Dã nghe tiếng Xú Bà thờ dài trong phòng mà đau xót. Nhìn lên bàn com đã chuẩn bị sẵn, hẳn lại đau lòng. Hẳn biết, đầu đó tận sâu trong lòng Xú Bà chính là tấm lòng người mẹ, chỉ là không thể hiện ra thôi. Nhiều lúc Tiểu Dã thầm hận chính mình tại sao sinh ra để làm mẹ khổ.

Hắn cảm lấy bát com, ăn từ từ, nước mắt chảy xuống. Hắn gắp một miếng cái bộ vào miệng không cần nước chấm mà đã mặn, mặn vì thấm đẫm nước mắt của một thiếu niên miền biển cả. Tiểu Dã ăn một bữa thật no. Sau đó hắn dọn dẹp sạch sẽ rồi đi vào phòng đắp chăn cho mẹ. Xú Bà vì đánh hắn, tuổi lại cao sức thì yếu nên nằm thiếp đi lúc nào không hay. Trên khuôn mặt đáng sợ của Xú Bà nhăn nheo như lòi cá xương ra, nhìn lại như một đầu lâu phủ một lớp da gân guốc xanh bầm ẩn hiện sự khắc khổ vì ế chồng. Đôi mắt khi ngủ cứ như chờ chực lòi ra ngoài, nó không khép hẳn mà khép hờ, hai con ngươi lè ngược ẩn sau vùng da mí trên khiến cho người ta nhìn vào như con mắt không có tròng. Hàm răng xú bà phì phòm nước vàng. 2 cái bị hồ thì một cái thụt vào trong đứ tợn đáng sợ. Phải nói rằng quý gặp Xú Bà còn ngất xỉu chứ nói chi là người. Cho nên cả ngày xú bà mang khăn che, chỉ khi ngủ mới tháo ra.

Tiểu Dã là người duy nhất không kinh hãi với nhan sắc ma kêu quỷ gào của Xú Bà. Từ nhỏ hắn đã nhìn quen rồi, thậm chí có ra bãi tha ma nhìn thấy xác người hắn cũng chả thấy đáng sợ nữa. Ngược lại đôi khi hắn lại thấy Xú Bà hiền hòa và đẹp từ ái.

Thân hình Xú Bà gầy đét gờ xương, hầu như bộ quần áo nào cũng quá rộng xo với bộ xương của Xú Bà, tay chân đen đúa như một thanh sắc mực. Sau khi đẻ Tiểu Dã, Xú Bà bị vẹo xương chậu nên thành ra tướng đi quái dị, đây cũng là một lý do khiến Xú Bà hận hắn. Giống như hắn là kẻ thù kiếp trước đến đây đòi nợ bà. Bàn tay phải của Xú Bà quặt quẹo như cây gậy, cũng là do một lần đánh đập Tiểu Dã bị dập tay, chữa mãi không khỏi, thầy thuốc cũng thấy lạ, càng chữa càng quặt quẹo, thế là không chữa nữa. Bàn tay quặt quệt tự cứng lại thì Xú Bà đánh thẳng con hăng hơn. Khốn nạn thay, thẳng con bị đánh đến phun máu thì vài ngày lại khỏi, cái thể loại chịu đòn đến biến thái, trên người lại càng lúc càng cứng cáp trẻ khỏe. Xú Bà càng sôi máu, bà đánh tay không đủ thì hạ cẳng chân.

Nhắc đến chân thì lại càng oan nghiệt. Xú Bà xấu nhưng không đến nỗi tàn tật. Nhưng oan nghiệt thay đánh con bị trời phạt quẹo tay còn lúc đó mới giờ chân chưa đạp được cái nào thì bị vộp bẻ, chuột rút đến thọt cả chân, để bị cả thọt. Trong lúc cấp bách lết đi thấy thuốc thì gặp toán cướp. Bọn cướp vừa thấy bà thì như nhìn thấy ma vương từ địa ngục đòi mạng hoảng sợ chạy tán loạn. Xú Bà đau đớn thân xác không thấy sao dù sao cũng quen rồi, thế mà tâm hồn nhỏ nhoi của Xú Bà còn lại một chút bị bọn cướp đạp cho tan nát. Xú Bà lúc này mới hiểu bản thân như thế nào. Bị cướp, bị hiếp đối với người ta là điều đáng sợ, còn đối với Xú Bà lại là điều xa xỉ cỡ nào. Chính vì lẽ đó mà mỗi khi thấy thẳng con bị ăn hiếp thì càng ghen ghét với nó. Trời hời sao không ai lại mà ăn hiếp ta đi. Bà tui nhục trong sự biết ơn của xóm giềng (vì đuổi cướp cho họ) từ ngày cướp rút lui, mọi người chăm nuôi bà như tổ tông, bà không còn vất vả nữa. Người trong làng Sen có dốt cũng không dại, có một vị thần hộ mệnh sống sờ sờ thì lũ cướp còn kiêng nể, nếu vị thần đó đối khổ lao lực mà chết thì nhìn thảm cảnh mấy làng xung quanh mà làm gương đi nhà.

Cứ vậy Xú Bà đã xấu thì nay người không ra người ma không ra ma, càng ngày càng xấu hơn. Dù xóm giềng biết ơn bà nhưng cũng không ai dám gần, nếu lỡ nhìn thấy nhan sắc của Xú Bà thì xin lỗi, ba ngày sau kẻ đó sẽ nằm liệt đường vì không ăn nổi com thậm chí đuổi súc vì nôn mửa. Khốn nạn thay, bái phục thay Tiểu Dã, thẳng con của Xú Bà nó nhìn bà hàng ngày com ăn mỗi bữa một nhiều hơn, ngủ càng ngon hơn. Thẳng này chính là cực phẩm trong loài người.

Người trong làng cũng không ghét gì Tiểu Dã cho lắm, chẳng qua là nhìn thấy hắn lại nhớ đến người mẹ khủng khiếp của hắn làm cho về nhà ăn com không được, đâm ra bức xúc. Người già còn chịu đựng nín nhịn cho qua, dù sao thẳng bé cũng hoàn cảnh lắm, nhưng kẻ trẻ hơn thì chịu không được đành phải đánh Tiểu Dã mới dễ chịu hơn. Riết đâm quen, nhiều tên mỗi ngày không đánh Tiểu Dã là không ăn được com.

Nhưng mà bọn họ cũng không làm quá đáng, nhiều khi chỉ đánh một cái nếu Tiểu Dã không chống cự mà nằm yên đó thì họ cũng cho qua. Dù sao thì ai cũng biết hoàn cảnh của tên số đen này, ngày nào mà hắn chẳng bị mẹ hắn đánh đập còn đã hơn con.

Một hôm, Tiểu Dã đi lấy thuốc về cho mẹ thì Lão Ngô thầy thuốc trong làng hỏi:

- Tiểu Dã nè, ta có một việc muốn nhờ cháu, làm xong ta trả công 10 đồng tiền cháu có đồng ý không?

Tiểu Dã mỗi ngày chỉ biết ăn hại, lấy đâu ra tiền tiêu vật. Nghe được có 10 đồng tiền thì mừng lắm, 1 đồng tiền có hai cái bánh bao ăn 10 đồng là 20 cái bánh bao, ăn vật được ba ngày còn dư tiền mua hai cái nữa. Hắn hỏi lại:

- Lão Ngô tính nhờ cháu việc gì?

Lão Ngô mỉm cười ôn hòa bảo:

- Cũng không có việc gì, hôm qua Nguyễn Lão Bản do ăn nhậu quá độ nên bị đau bụng đại tràng, ta thì hết thuốc nên đành hẹn lại để điều chế, nay điều chế xong thì Nguyễn Lão Bản đã đi thương vụ rồi, giờ này có lẽ sắp đến Làng Tre. Người mang lọ Trảng Phục Linh này đến làng Tre cho Nguyễn Lão Bản giúp ta nhé!

Làng Tre ở gần Tiểu Trúc Lâm phía tây Làng Sen, Tiểu Dã thăm tính đi đến làng Tre mất chỉ nửa ngày nên đồng ý:

- Được! Khi cháu về nhớ cho 10 đồng tiền đó nghe.

Lão Ngô đưa lọ Trảng Phục Linh cùng với năm cái bánh bao mà con gái lão làm cho Tiểu Dã dặn:

- Đi sớm về sớm, đây là năm cái bánh bao bọc trứng ta cho người ăn lấy sức giữa đường. Giờ còn sáng sớm, người đi ngay thì trước trời tối còn về kịp.

Tiểu Dã vắn dạ sau đó mang thuốc về cho mẹ, hắn để lại hai cái bánh bao, ăn một cái, để giành hai cái gói lại rồi lên đường.

Rạng đông, phía đông hừng sáng phía tây còn tối mịt, ra khỏi cổng làng, sương sớm phủ mờ, đọng lại trên vai chàng trai trẻ một lớp sương mai. Chàng trai đi mãi cho đến khi bản làng khuất bóng sau sương. Không gian im ắng, chỉ có tiếng côn trùng kêu, giờ này thú dữ ăn đêm cũng về hang mà ngủ rồi nên khá an toàn. Đầu đó vài loài dạ cầm kêu quang quác tha mỗi về tổ nuôi con.

Buổi sáng nơi rừng núi không khí trong lành, Tiểu Dã hít vài hơi, cơ thể vì đi đường nên bốc nhiệt, hắn không cảm thấy lạnh cho lắm. Gần một tiếng thì Tiểu Dã nghe một tiếng ào ào, phía trước chính là thác nước. Tiểu Dã cũng thường xuyên tới đây chơi nên hắn rất quen thuộc. Hắn đến chân thác rửa mặt sau đó ngồi nghỉ ngơi. Bỗng nhiên hắn nghe gần đó có tiếng động. Hắn nhìn lại, thì ra là một con Xa Nị.

Xa Nị là loài thú phổ biến ở khu vực này, lông toàn thân nó màu vàng, phần lông bụng màu trắng, hình tròn có cánh nhưng lại không biết bay, to như trái dừa, không có chi trên chỉ có hai chi dưới nhưng lại thụt vào đám lông. Khi nó di chuyển thì nhảy tung tung như bóng nảy. Xa Nị là loài ăn cỏ có hai mắt to tròn. Chúng là động vật dễ thương nhưng cũng có vũ khí tự vệ riêng đó là hai mắt to tròn, ai không cẩn thận nhìn lâu sẽ bị choáng váng chóng mặt. Các loài thú săn mồi nhìn chằm chằm vào nó sẽ bị hoa mắt tạo cơ hội cho nó tẩu thoát. Chi bị tấn công phía sau lưng thì Xa Nị mới mất khả năng tự vệ. Loài này có khả năng sinh sản cao như chuột nhưng không hiểu sao số lượng lại không bùng phát. Có lẽ trở thành thức ăn cho các trăn lớn.

Loài người lại không ăn thịt của Xa Nị, ngay cả các loài như sói, beo, hay cọp cũng vậy. Vì thịt của nó nhạt thối như cao su. Chỉ có loài Trăn có cách ăn nuốt chửng mới nuốt nổi Xa Nị. Cho nên ngoại trừ loài Trăn ra Xa Nị ít khi sợ hãi loài khác. Nó uống nước bên cạnh mặc kệ Tiểu Dã nhìn nó. Tiểu Dã cũng chẳng quan tâm làm gì, Xa Nị trong rừng khá nhiều nhưng bắt về chả để làm gì ăn thì ăn không được, nuôi thì được ba ngày lại lăn quay ra chết. Hiếu Hoa từng bắt hai con về nuôi, chưa được ba ngày thì chúng tròn mắt lên lăn đùng ra tắt thở, nâng hổi hận khóc hu hu mấy ngày liền khiến Tiểu Dã buồn bực muốn tự tử. Cho nên từ đó hắn cũng ác cảm với loài vật này. Cái thư vô duyên ăn xong chết bất đắc kỳ tử không lý do này làm hắn không thích là mấy. Rõ là nuôi tốn cơm.

Người trong thôn thì lại thấy Tiểu Dã khá giống Xa Nị, cả hai đều là loại ăn hại vô tích sự. Nếu không phải Hiếu Hoa đặt biệt danh cho Tiểu Dã là Tiểu Dã Trư thì chắc giờ này người ta sẽ gọi hắn là tiểu Xa Nị. Mà nghĩ lại, nhìn cái bản mặt khó ưa của Tiểu Dã thì so sánh với đáng về dễ thương của Xa Nị thì tội nghiệp cho nó quá.

Con Xa Nị thấy Tiểu Dã không hiểu sao lại nhảy tung tung đến kêu "co co" liên hồi. Tiểu Dã bực mình dợ chân sút một phát làm con Xa Nị rơi tòm xuống cái hồ dưới chân thác nước. Con Xa Nị lại nổi lên kêu "co co", Tiểu Dã tức mình lượm hòn đá lên tính ném con Xa Nị thì hồ nước bỗng sủi bong bóng như sôi lên. "ÀO" một tiếng, một đầu thường luồng trong hồ há mồm phóng thẳng lên trời nuốt luôn con Xa Nị, trông nó to như cây dừa, ánh mắt hung ác nhìn xung quanh liên chú ý đến Tiểu Dã, cái mồm đỏ lòm há to để lộ cái lưỡi chẻ tanh tưởi găm lên:

- GAOOO

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Từ Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 36: Đại thần Tô Ku Đa

Tiếng gào của con thường luồng khiến mặt hồ dậy sóng. Tiểu Dã muốn chạy đi nhưng bên dưới hồ lại phóng lên một cái đầu thường luồng nữa. Tiểu Dã nhìn thấy nó khiến hai chân run rẩy không nhấc lên nổi nữa. Áp lực gai vị cực cao khiến Tiểu Dã như muốn quỵ rạp xuống. Hắn chịu không nổi ánh mắt kinh khủng kia. Thân hình Tiểu Dã loạng choạng đang muốn ngã xui thì dị biến phát sinh.

Trên bầu trời xuất hiện một con Kim Ưng to lớn khổng lồ nhanh như chớp lao xuống. Móng vuốt cứng như thép lóe lên ánh sáng lạnh lẽo tấn công vào đầu con Song Đầu Giao (thường luồng hai đầu). Cái đầu bên phải của con Song Đầu Giao gặp nguy hiểm liền hạ xuống nhanh chóng, đầu còn lại phóng thẳng tấp vào cổ con Kim Ưng.

Kim Ưng quyết đoán bỏ dờ tấn công bay nghiêng một góc dứt khoát khó tin né tránh cú tấp từ trên. Nó phóng lên cao xòe đôi cánh ra sử dụng thiên phú của nó triệu hồi từng bóng lông vũ màu hoàng kim óng ánh sắc như dao lam, nhọn như lông nhím tạo thành vô số ám khí lơ lửng trong không trung. Kim Ưng "oác" một tiếng rung trời thị uy.

Song Đầu Giao không chịu thua kém đôi mắt xanh lè sáng lên ánh sáng xanh dương thiên phú bùng khởi, thác nước dậy sóng, dòng nước lớn cuốn quanh hai đầu của Song Đầu Giao thành hình một con thủy long gầm thét chống chọi với con Kim Ưng.

Tiểu Dã bị dư kinh thổi bay ra xa, tên đen đuôi này có lẽ ông trời còn muốn hắn sống để hành hạ tiếp đây mà. Hắn rơi ngay vào đám lá mục trong rừng, vì đám lá khá dày nên an toàn thoát một kiếp. Tiểu Dã đang định chạy về Làng Sen nhưng hướng đó hai con quái vật đánh nhau, hắn nào dám mò đến. Hắn vất cổ lên mà chạy về hướng của Làng Tre.

Dự tính của Tiểu Dã là đến làng Tre sẽ mất khoảng nửa ngày nhưng do sợ hãi hắn chạy nhanh như chuột. Lúc đến làng Tre là còn sớm hơn một giờ đồng hồ.

Hắn gặp Nguyễn Lão Bàn ở chợ giao thuốc và bù lu bù loa về trận chiến của hai con quái vật nhưng chả ai tin hắn. Ở vùng này ngoài sơn tặc ra thì xưa này làm gì có quái vật nào. Tên này thật là khoác lác không biết gân mác Vietnamese.

Tiểu Dã chán nản, biết có nói thêm cũng chả ai tin hắn. Nguyễn Lão Bàn thì nghe hắn bù lu bù loa không chịu đi tưởng tên này vơ tiền, dứt khoát cho 20 đồng tiền rồi đuổi đi. Tiểu Dã nhận được tiền vui mừng nhưng lại không dám trở về, lỡ lại gặp hai con quái kia thì có mà nộp mạng. Hắn lang thang một hồi liền thấy đôi bụng, bèn lấy bánh bao ra ăn.

Vừa đi vừa ăn bánh bao thì hắn thấy một đồng người, nhìn lên thì ra là đồ trường. Hắn ăn vội cái bánh bao liền đi vào tham quan cho biết. Tiểu Dã có nghe mấy người ở làng Sen hay nói đi qua làng Tre tìm phụ nữ và đánh bạc nhưng hắn cũng không biết là như thế nào.

Lúc đi vài thì thấy chỉ có mỗi cái bàn lớn. Đồ trường ở nơi khi họ cò gáy này chỉ có một loại chơi "chẵn, lẻ". Tiểu dã thân hình nhỏ bé nên chen vào được. Hắn thấy trên bàn có 8 ô. Hai ô lớn ghi CHẶN và LẺ, ô CHẶN có 2 ô nhỏ ghi 2,4,6, ô LẺ cũng có 3 ô nhỏ ghi 1,3,5.

Tiểu Dã hỏi luật chơi thì biết là đặt CHẶN LẺ là đặt 1 ăn 2 còn đặt số là đặt 1 ăn 5. Hắn thấy gã kia lắc xúc xắc rồi để xuống, bên trong chỉ có 1 viên, tên nhà cái hô to:

- Đặt nào, đặt nào.

Mọi người ào ào đặt cược, phía sau tiểu Dã có một tên bực bội hỏi người có chơi không? không chơi thì nhường chỗ cho người khác. Tiểu Dã nghe thế móc ra 20 mười đồng nhìn vào đó tính lắc đầu bỏ đi thì bị người kia xô vào vai mắng:

- Có tí tiền vào đây làm gì? Cút đi.

Đề đầu cú xô làm văng 20 đồng tiền lên bàn đặt cược. Tiểu Dã thò tay tính lấy tiền lại thì bị tên nhà cái chụp tay lại bảo:

- Đã đặt rồi thì không được thay đổi

Tên cầm cái cười âm hiểm, thịt muỗi cũng là thịt muỗi, cho chừa cái tội ngờ ngác vác xác vào đây, ầu cũng là bài học nhớ đời. Ha ha ha

Tiểu Dã nhìn 20 đồng tiền của mình rơi lên ô số 3 thì muốn khóc. Nơi này người ta muốn ăn nhanh nên không ai đặt số, rủi ro cao lắm. Kiểu này là thua chắc rồi hắn mở miệng tính xin lại:

- Ta...

Lập tức bị một con bạc bên cạnh chặn họng:

- Ta cái gì mà ta, nhanh mở đi nào.

Tên cầm cái vui vẻ từ từ mở đĩa. Các con bạc hô to: CHẶN, CHẶN ĐI... LỄ, LỄ ĐI. Tiếng chấn to và nhiều hơn, rõ ràng có ít người đặt lễ. tên cầm cái mở đĩa hô to:

- Số 3, Lễ.

Đám người đặt lễ thắng gào to:

- Lễ ha ha ha ta thắng rồi, chung tiền đi

Đám người đặt chặn thua thì lắc đầu tức giận:

- Hừ, sao lại xúi quẩy thế nhẩy.

- A chết ta rồi, toàn bộ gia sản của ta, hu hu hu

- Ha ha ha lần này về nhà thế nào cũng bị ông già nhà người đuổi khỏi nhà cho coi. ha ha ha

- Này có tiền không cho ta mượn...

Tên nhà cái tỉnh tiền cũng vui vẻ chung cho Tiểu Dã 100 đồng tiền, dù sao thì ván này hắn cũng thắng lớn. 100 đồng tiền đối với nhà cái chỉ là cái sợi lông trâu. Tiểu Dã cầm tiền thắng cuộc mà không dám tin, 100 đồng tiền là đủ mua 200 cái bánh bao rồi hắn quay đi tính ra về thì lại đụng người bên cạnh, 100 đồng tiền rơi ngay vào ô số một. Tên hồi nãy xô hắn bị thua cuộc nên cay cú, hắn là cố ý xô đấy. Tiểu Dã nhìn tên đó nhìn mình cười nhạo lại không dám làm gì. Quay đầu nhìn tên nhà cái thì thấy khuôn mặt tươi cười của tên kia như muốn nói:

- Ta đã nói rồi, không lấy về được đâu.

Nào ngờ lần này lại ra số 1 làm số tiền của Tiểu Dã tăng lên 500 đồng tiền. Hắn mừng quá giữ kỹ tiền rồi bỏ đi. Mọi người chỉ thấy hắn may mắn nhưng không biết là ai dụng vào hắn sẽ bị vận xui đeo bám. Tên chơi khăm kia quả nhiên sau hôm đó bị thua toi tã. Còn nhà cái thì chẳng quan tâm chi 500 đồng nhỏ nhoi kia nên không kêu người chặn cướp Tiểu Dã.

Cầm 500 đồng tiền cất kỹ trong áo, Tiểu Dã vội vã chạy về Làng Sen, giờ này chắc hai con thú kia bỏ đi rồi cũng nên. Lúc về đi ngang qua thác nước quen thuộc thì hắn chỉ nhìn thấy trên mỏm đá có một đứa bé đang ngồi vận khí. Tiểu Dã cả kinh chạy đến vớt đứa bé tội nghiệp kia lên.

Trác Tru Trình từ trận chiến của Huyết Hà Lão Ma và Huyết Thần Khách mà xem ngóm củ tỏi. May mà trong lúc cấp bách Khò Khò dùng lực lượng đưa vào không gian của nó. Ai dè trận chiến của hai tên lão tổ làm không gian toái vụn tạo hiện tượng hỗn loạn không gian tạo ra lỗ hồng hút Trác Tru Trình đến một địa điểm lạ hoặc lại còn có hai cái xác không toàn thây của hai con quái thú, có lẽ bị không gian thiết sát xét nát Khò Khò luôn tiện lợi hết vào trong không gian của nó không biết là để làm gì. Trác Tru Trình được Khò Khò bảo vệ thoát chết nhưng lại không biết nơi này là nơi nào, bọn Thiết Ba, Mân Côi, Ngọc Khuê, Diệp Liên Tú, Kiều Vân và Ngũ Bá Đạo ra sao rồi.

Dù sao cũng không phải lần đầu xuyên không, nên Trác Tru Trình đành ngồi đó bình tĩnh lại. Nào ngờ sau lưng có tiếng kêu:

- Này tiểu tử.

làm Trác Tru Trình giật mình ngã lộn cổ xuống hồ. Hắn leo lên lại chửi:

- F-uck thật xui xẻo.

Tiểu Dã cười nói:

- Đừng gọi ta là Thúc, cứ gọi ta là Tiểu Dã Ca, ta chưa già lắm đâu.

Trác Tru Trình tự nói:

- Tên này vậy mà lác lác ấy nhỉ.

Khò Khò lại thông báo:

- Beep! Phát hiện Hắc Ám thể chất. Nếu không được thức tỉnh sẽ mang theo vận xui đến cho người xung quanh.

Trác Tru Trình hỏi lại:

- Hắc Ám Chi Thể?

- Beep! Hắc Ám Chi Thể là thể chất chi vương, kẻ này là ma chủng từ ma giới lưu lại trong huyết mạch nhân loại, có tỷ lệ xuất thế 1/1.000.000.000 nghĩa là gần như bằng không và mang theo vận mệnh thần ma.

- Ái chà! như vậy tên này có tiềm năng bá vương.

- Beep! Có thể nói như vậy.

- Hô hô, quả thật đúng với câu qua con hoạn nạn trời sáng trong. Gặp may rồi. Nhưng mà mi có kích hoạt được thể chất này không?

- Beep! Dễ ẹc

- Khà khà

____Đề dễ dàng hơn mỗi lần Khò Khò nói chuyện ta sẽ thêm "Beep" nhá.

Khuôn mặt Trác Tru Trình nổi lên gian trá bắt đầu thì triển âm mưu. Hắn thay đổi âm thanh dùng giọng nói già nua thương cổ nói với Tiểu Dã:

- Tên phạm nhân kia to gan, dám hô to gọi nhỏ với lão phu? Có biết ta là đại thần tiên nổi danh trên thiên đình hay không?

Vừa nói vừa lơ lửng bay lên, đã vậy khò khò còn làm hiệu ứng 3D xung đẳng sau hiện lên hình ảnh của đại thần thông Tô Ku Đa già lão không râu uy nghiêm to lớn, dám uy bùng nổ dữ dội.

Tiểu Dã là người phạm lại là thôn nhân chân chất lập tức bị lừa cho vãi đạn trong quần, vội vàng bái lạy:

- Đại thần tiên, xin tha mạng, xin hỏi ngài là vị thần nào?

Trác Tru Trình phì cười nói:

- Thần tiên trên trời muôn vạn thiên biến, tên người phạm như ngươi làm sao biết hết. Bỏ thần chính là Tô Ku Đa chương quân sinh... sản chúng sinh.

Trác Dâm Thần tỉnh nói là "chương quân sinh dục" nhưng may sao còn dừng lại đúng lúc. Tiểu Dã ngây thơ đáp:

- À vậy là giống thím Hà đỡ đẻ ở làng của ta à?

Trác Tru Trình nghe xong tý nửa thì cảm đầu xuống đất. Còn bà nó, làm rùm beng vậy mà tên ngốc này lại liên tưởng đến bà đỡ đẻ, thiên đạo bất công quá đi mà. Hắn bực mình cười nói:

- Tùy ngươi nghĩ sao cũng được. Bỏ thần thấy người phạm ngươi là người có duyên với bỏ thần nên ta muốn nhân ngươi làm đệ tử, nếu chịu khó sẽ tu thành Thần trên thiên giới thế nào có chịu hay không?

Tiểu Dã cuống quýt lạy đáp:

- Tạ ơn đại thần... ơ nhưng mà ta còn mẹ già cần phụng dưỡng nên không thể đi tu được.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tử Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Thu đệ tử

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Xú Bà mà nghe câu này của Tiểu Dã sẽ la làng lao lên tấn cho hắn một trận. Cái thứ ăn hại từ nhỏ đến lớn thì phụng dưỡng mẹ già cái gì chứ. Mặt hàng này cũng không phải không muốn làm việc nhưng mỗi khi đụng vào việc gì là hư việc nấy. Ví dụ phụ người ta kéo lưới thì lưới rách, cá thoát đi mất. Phụ phơi cá thì ngủ quên bị mèo hoang nó phá. Hái thuốc giùm lão Ngô thì lại làm rơi hết xuống núi. Chỉ có mỗi đi bắt heo cho nhà đầu Hiếu Hoa là ngon lành.

Trác Tru Trình giả bộ đáng cao nhân, dùng giọng ôn tồn nói:

- Ta cũng không phải không cho ngươi phụng dưỡng mẹ già. Ta nay tìm tu tại đây, hàng ngày ngươi đến nơi này ta sẽ truyền thụ tiên pháp. CÒN như không muốn thì thôi vậy, ta không

cưỡng ép.

Tiểu Dã ngáp ngừng hỏi:

- Tu tiên pháp có được ăn no không ạ?

Trác Tru Trinh có bức xúc túm đầu tên này bỏ ra xem bên trong có gì. Không biết quyết định nhận hắc làm đệ tử có sai lầm hay không nữa. Hắc nhin xuống mà từ tốn nói tuy trên mặt còn kiềm nén từng cơn co giật:

- Không những được ăn no mà còn được ăn ngon.

Nói xong sững nghĩ một lát lại đưa ra ngân phiếu khổng dụ đồ:

- Ngày ngày đều được ăn ngon.

Tiểu Dã nghe vậy vui mừng đập đầu như đã tột:

- Thế thì hay quá, sư phụ tại thượng xin nhận đệ tử một lạy.

Cụp cụp..

Hắc bảo một lạy mà làm liên phanh, Trác Tru Trinh trở mắt nhìn mặt hàng cực phẩm này, nếu không ngăn lại tên kia có khi làm bẽ nền đá phía dưới, liền vung tay bảo:

- Được rồi lại đây.

Tiểu Dã hỏi hộp tiến lên, Trác Tru Trinh liền hỏi:

- Đồ nhĩ, nói sơ về nguời cho ta nghe.

Tiểu Dã như kim nén bao năm bỗng chốc òa khóc kể lể toàn bộ hoàn cảnh từ lúc hắc sinh ra và lớn lên:

- Đệ tử từ khi sinh ra không có cha nên...

Nghe xong tiểu sử mặt hàng này, Trác Tru Trinh không còn gì để nói. Tên này dài dòng kể chuyện huyền thuyên tứ phương nhưng tóm gọn lại là: hàng ngày, mặt hàng này thức dậy đi lễu lổng trong làng xem có ai thuê mướn gì không nếu không thì ra biển nằm ngửa gió rồi ngủ ngày, đến chiều lại về, gặp ai ghét thì bị ăn đòn, về đến nhà thì mẹ cho ăn đòn tiếp, rồi ăn cơm, rồi ngủ. Hết rồi.

Thật con bà nó cái thể loại cực phẩm như Nobita cũng phải báỉ tên này làm sư tổ. Nếu được ăn đòn mà có cơm ăn áo mặc như tên này thì Chí Phèo không phải gặp bị ai, cô bé bán diêm không thể chết thảm và Chị Dậu không phải bán chó. Thật là cổ tích thời tiền hiệp mà.

Lão sư nhĩ Trác Tru Trinh chọn lựa mặc kệ cái quá khứ mặt hàng này, nói với tên đồ đệ tiện nghi:

- Hôm nay sư phó nhận người làm đồ đệ cung chưa có quà gì ra mắt thôi thì ta sẽ quán đĩnh cho nguời, mau ngồi xuống, xếp bằng, nhắm mắt thả lỏng cơ thể.

Tiểu Dã vâng dạ làm theo, sau đó Trác Tru Trinh đứng sau lưng đưa tay lên đỉnh đầu bắt đầu "quán đĩnh". Tiểu Dã nhắm mắt mà cảm thấy có một cái gì đó hư vô không cảm nhận được đang chui vào cơ thể mình, hắc không dám động đậy. Sau đó hắc cảm thấy khá là buồn ngủ, bóng tối phủ tròn tâm thức hắc, hắc chìm sâu vào tâm thức tối đen, cơ thể cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng.

Không biết qua bao lâu, Tiểu Dã bỗng tỉnh giấc, nhưng hắc sợ hãi khi trước mắt là vùng tăm tối. Hắc không nhìn thấy gì thậm chí là bản thân hắc. Hắc không cảm nhận được gì chỉ giống như một linh hồn cô độc trong hắc ám, thậm chí hắc nghi ngờ rằng hắc ám cũng không có. Chỉ fuy nhất một điều là ý thức của Tiểu Dã tồn tại.

Mới đầu hắc còn không thấy gì, nhưng thời gian trôi qua đằng đẳng. Không có gì xảy ra, Tiểu Dã luôn ở bên trong bóng tối, hắc bắt đầu sợ hãi rồi. Hắc như phát điên lên, hắc sợ đói. Đói! đúng rồi, sao ta không thấy đói, sao ta không thấy buồn ngủ, sao ta không thấy mệt mỏi,...

- SAO TA KHÔNG CẢM THẤY GÌ CẢ?

Bóng tối hắc ám lại đang dần nuốt chửng tinh thần của Tiểu Dã, hắc ở nơi này, không biết làm gì chỉ biết đếm số cho thời gian trôi qua. Lúc đầu hắc cảm nhận mình còn tồn tại sau đó ngay cả sự tồn tại của mình hắc cũng không cảm nhận được. Chẳng lẽ ta đã chết? Sau khi chết nguời ta sẽ như vật sao? Tiểu Dã gào thét nhưng hắc không gào được, vạn vật im lặng, không âm thanh, không ánh sáng. Không biết thời gian trôi qua bao lâu, một năm, mười năm, trăm năm hay nghìn vạn năm? Ý thức của Tiểu Dã giờ đây có thêm một thứ: Tuyệt Vọng. Hắc đã hiểu trăm ngàn năm qua hắc không có chết, chết có lẽ còn dễ chịu hơn thế này. Đã có lúc, Tiểu Dã đã bị điên, nhưng thời gian trôi qua trăm năm điên loạn đó thì thần trí hắc cùng tỉnh dần lại. Hắc chấp nhận số phận hắc ám, thế giới tràn đầy ánh sáng của quá khứ đã không còn thuộc về tiểu Dã hắc nữa.

Giờ này Tiểu Dã chỉ còn bóng tối, khi xưa lúc mới bắt đầu Tiểu Dã bị ai cùng cực, hắc cảm thấy rất tội tệ, nguời mù còn cảm nhận được mọi vật bằng bốn giác quan khác, còn hắc thì cả ngũ quan đều điếc, hắc từng muốn tự tuyệt quyền sinh cho xong nhưng lúc này hắc không cảm thấy thân thể của mình làm sao quyền sinh. Một linh hồn không thể quyền sinh.

Thời gian trôi qua... trôi qua... lại trôi qua...

Có lẽ cả triệu năm rồi ấy nhỉ? Linh hồn nhuộm màu hắc ám của Tiểu Dã đã không còn cảm nhận được vui, buồn, yêu, ghét, sinh tử hay bất kỳ gì khác. Tất cả không còn quan trọng nữa. Hắc đang tìm niềm vui từ hắc ám, bóng tối không còn đáng sợ, bóng tối là một nguời bạn ấm áp...

- BÓNG TỐI CHÍNH LÀ BẢN THÂN TA.

Vũ trụ này từ tăm tối mà ra rồi tất cả lại trở về tăm tối, thiên đạo luân hồi, vạn pháp tắc, tỷ ngân hà... tất cả chỉ là pháp tắc bóng tối mà thôi.

Trác Tru Trinh nhìn Tiểu Dã ngồi đó đã một ngày trôi qua tự hỏi Khò Khò:

- Này liệu có thành công không? Sao nguời nói dễ ẹc?

Khò khò đáp:

- Beep! Ta nói là ta dễ. Ta đã kích hoạt thể chất Hắc Ám rồi, còn dung hợp linh hồn và thức tỉnh là chuyện của bản thân hắc, sao ta quản được.

Trác Tru Trinh bực bội nói;

- Sao không nói sớm? Lỡ hấn dung hợp không thành công thì sao?
- Beep! thì thế gian này thêm một cái xác không hồn.
- Ày tùy số phận vậy.

Trác Tru Trinh cũng muốn số hóa hệ thống tuy nhiên, lúc này chưa phải lúc, phải chờ tên đệ tử tinh dậy thì có một tay sai vật miễn phí có phải đỡ hơn không? Bây giờ mà số hóa, Khò Khò sẽ không hoạt động một thời gian, lỡ tên này tinh dậy thì sao đây, còn nhiều việc phải chuẩn bị nữa. Hấn cũng đang phân vân đến việc tu luyện tiên đạo nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại cứ để Khò Khò số hóa rồi đến đâu hay đến đó.

Cứ lần nào chuẩn bị có một thế lực là bị mấy thằng cha cường giả phá đám còn hại hấn suýt chết mất lần. Nếu mà làm biếng không tu luyện thì có ngày chết thật thì toi. Như vừa rồi, Khò Khò không có không gian riêng thì Trác Tru Trinh bán nuôi luôn rồi. Hấn cũng ngần trọng sinh luân hồi lắm rồi.

Nhưng muốn tu luyện thì phải kiến cái công pháp nào hoàn hảo mới được, chứ một thằng con nít 6 tuổi làm sao mà tu cái Âm Dương Giao Hợp Dâm Dục Tâm Kinh được chứ, tu bằng niềm tin thánh thiện à? Còn vài thể loại tâm pháp, công pháp của Quý Thiên Tông lấy được từ Mãn Côi lại âm tà ma đạo quá, đường đường chính khí hạo nhiên thiên thành như tiểu ca Trác đây sao có thể tu luyện loại tâm pháp đen tối đó. Cái này để lại cho cái tên đệ tử mang Hắc Âm Thể Chất thì còn xài được.

Quý Thiên Tông sở học thu được từ Mãn Côi gồm: Tu La Quyết, Quý Thiên Đại Nhật Công, Hàn Nguyệt Công, Quý Ảnh Bộ, Khò Cốt Bạch Sát Chương, Cuồng Ma Đạo, Quý Linh Đoạt Hồn Tiên Pháp (Tiên = vũ khí Roi), Tuyệt Mệnh Hấp Hồn Đạo Pháp. Trong đó Tu La Quyết là công pháp cơ bản đệ tử toàn Quý Thiên Tông đều biết. Cùng các công pháp khác phân chia truyền thụ theo cấp bậc mới được học:

- Đệ tử ký danh: Tu La Quyết tầng 1-3
- Đệ tử ngoại môn: Tu La Quyết tầng 1-6, đủ công hiến sẽ được học Cuồng Ma Đạo, Quý Ảnh Bộ v.v... tùy vào sự lựa chọn của đệ tử
- Đệ tử nội môn: Tu La Quyết các tầng sau, Quý Thiên Đại Nhật Công, Quý Linh Đoạt Hồn Tiên Pháp và Hàn Nguyệt Ma Công thì cần công hiến, và các công pháp cao cấp tùy vào sự lựa chọn cùng đóng góp của đệ tử.

Cùng với đó các tuyệt kỹ luôn có hệ thống yêu cầu liên hệ với nhau như Quý Thiên Đại Nhật Công và Hàn Nguyệt Ma Công là một nhánh tiến hóa của Tu La Công nên phải tu luyện Tu La Công đến trình độ nhất định trước. Quý Thiên Đại Nhật Công yêu cầu phải tu luyện Tu La Quyết đến tầng 6, Hàn Nguyệt Ma Công yêu cầu tu sĩ tu luyện Tu La Quyết đến tầng 9. Nếu cưỡng ép tập nhẹ thì không luyện được, nặng thì tẩu hỏa nhập ma, xui xẻo cực độ là bạo thể mà chết.

Tuyệt Kỹ của Quý Thiên Tông nhiều vô số kể, nhưng đệ tử sẽ dựa vào điểm cống hiến, năng lực thể chất của mình mà có lựa chọn hợp lý. Với địa vị và cống hiến của Mãn Côi thì có thể học được những "skill" trên là nhiều rồi.

Hiện tại Trác Tru Trinh chỉ là một tân thủ luyện khí kỳ tầng hai, đó là do kinh mạch tự vận chuyển theo loại "bản nông tâm pháp" Luyện Khí Quyết. Nếu mà tu luyện theo luyện khí quyết thì theo như giới thiệu chắc khoảng 20 năm nữa mới đạt bước hết Luyện Khí Kỳ. Còn nếu đi theo lối mòn tại hiện tại tu vi của khò lồi thì muốn đời giậm chân tại tu vi đó, nếu muốn tu luyện thêm thì phải tán công tu lại tâm pháp. Cho nên việc tìm ra một công pháp hoàn hảo là bức thiết đối với tiểu tử này.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tử Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Đã qua trăm triệu năm rồi

Trác Tru Trinh chờ đợi tên Tiểu Dã mãi mà không thấy hấn tinh dậy mà bụng thì đói meo, liền nhờ Khò Khò hỗ trợ đi bắt cá (bắt như thế nào thì xem mấy tập đầu nhé). Có ăn có uống làm hấn nhàm chán, chờ mãi đến 1 tuần sau tên kia vẫn lù lù không tinh dậy. Trác Tru Trinh dứt khoát số hóa hệ thống. Sau 32 tiếng đồng hồ thì hệ thống số hóa một bảng thông tin hiện lên trong đầu, góc bảng có một con tắc kè màu xanh nhìn hấn như tên cóc, đó chính là Khò Khò, linh hồn hệ thống. Trên bảng là hình ảnh Trác Tru Trinh trần truồng bên cạnh là số liệu thống kê:

Tên: Trác Tru Trinh

Tu vi: Luyện Khí Tầng Hai

Exp: 89,32%

Sinh mệnh: 35

Nội tức: 20

Sức mạnh: 5

Trí Tuệ: 4

Nhanh Nhẹn: 5

Linh căn: Vô

Không gian lưu trữ: Không

Kho hệ thống: Xác Kim Vũ Ung, Xác Song Đầu Giao biến dị, nhôm nhựa một đồng.

Tâm Pháp: Luyện Khí Quyết - Sơ Cấp

Kỹ năng phụ: chưa mở

Khôi Lỗi: Thiết Ba

Linh Nô: Mân Côi

Nhìn bảng hệ thống mà Trác Tru Trình đỏ cả mặt, Trí Tuệ chỉ có 4 là sao đây? Con số thấp nhất nữa chứ, chẳng lẽ ta ngu lắm hay sao? Lúc này hần liền hỏi Khò Khò:

- Ủa? Ta nhớ là ngươi có luyện khí mà sao kỹ năng phụ lại không có gì?

- Beep! Kỹ năng hệ thống hỗ trợ tân thủ có 3 lần, 1 lần luyện tinh thiết, 1 lần luyện ra trang sức cho Ngọc Khuê, một lần luyện ra Khế Ước Thư Thần cấp. Giờ đã hết lượt.

Trác Tru Trình rõ ràng to:

- ĐKM, vậy số hóa làm gì? Còn nữa, ta được hỗ trợ tân thủ sao mi không nói?

- Beep, Vì quân không có hỏi, ta không có chế độ trả lời tự động.

- Địch mỵ. Vậy ta còn được hỗ trợ tân thủ gì nữa không. Đậu xanh rau má, thì ra số hóa xong thì phải tự thân vận động, vậy thì số hóa làm shit gì?

- Beep một gifrcode (mã quà tặng) ngẫu nhiên chưa sử dụng, quân có sử dụng không?

- Có, sử dụng đi.

- Xin quân nhập Gifrcode

- Địch thì nhập đi.

- Quân vui lòng đọc gifrcode.

- Đậu phộng, ta sao biết gifrcode mà nhập

- Nhập Gifrcode thất bại. Còn 4 lần nữa.

- Tô cha mày cái hệ thống điên loạn này

- Nhập Gifrcode thất bại. Còn 3 lần nữa.

- ...

Trác Tru Trình phải ngậm cái mồm lại, còn 3 lần nhận Gifrcode nữa mà thôi. Khốn kiếp, khốn nạn, khốn khổ. Hần tắt cái bảng đó đi. Rồi mỉm cười hiền lành hỏi:

- Khò Khò ơi gifrcode là gì?

- Hỏi làm chi

- Thì để nhận quà tân thủ chứ chi.

- Quân thật kém thông minh, gifrcode là "HỎI LÀM CHI"

- Ta...

Trác Tru Trình không còn gì để nói nữa, mai này ta mà vô địch là sẽ cho cái hệ thống này tiêu tán đường ngay. Thằng khốn nào tạo ra hệ thống này cũng thuộc loại nặng nhất bệnh viện tâm thần Biên Hòa.

Ách Xì!

Siêu cấp thiên tài lập trình điên Cao Đạt (xem lại chương 2 nhá) đang nhấp nhò gồng mình bắn từng đợt pháo tung bùm vào nàng người yêu mới thì bỗng ngựa mồi hất xì thảm nghĩ:

- Ai đang chửi sau lưng ta thế nhỉ, ta mà biết được thì coi chừng.

Trác Tru Trình liền nhập Gifrcode.

- Beep! Nhập Gifrcode thành công, nhận được túi quà tân thủ. Vui lòng nhập mật khẩu mở khóa.

Trác Tru Trình:

- ...

Sau nhiều lần điên loạn, lại nhiều lần tỉnh lại, Tiểu Dã bắt đầu nắm bắt được quy tắc của hắc ám. Từ trong u ám hần cảm nhận được con đường vô định. Hắc ám vô tận lại không bao la như lòng Tiểu Dã, cả vũ trụ như bị nuốt gọn trong một điện nhỏ nhất. Cái gì là nhỏ nhất và cái gì là lớn nhất đều không quan trọng. Với Tiểu Dã, bây giờ hần như một vị thần trong thế giới hắc ám này hần cảm nhận từ trong tâm tối nhất chính là ánh sáng, ánh sáng của thực tại.

Bóng mờ bị xua tan, Tiểu Dã tỉnh lại, trong đôi mắt hần chứa tang thương của tuế nguyệt, tâm cảnh ở một vị thế mới. Như đã từng gọi rửa qua, nhưng mà hần cảm giác những hình ảnh tươi đẹp những âm thanh xung quanh đang làm ô ứ đến tâm cảnh cao vợi hiện nay. Ngơ ngác một hồi, tập làm quen với thực tại, Tiểu Dã đứng lên thì thào tự nói:

- Thôi kệ đi, vạn vật như không, từ không lại sinh biến hóa, làm gì gọi là ô ứ.

Tiểu Dã cảm nhận xung quanh tươi sáng nhưng lại hàm chứa hắc ám, hắc ám ở mọi nơi, trong từng góc ngách trong từng sự vật. Hần là chúa tể có thể có ảo giác có thể hiểu thấu vạn vật. Trong ánh mắt của Tiểu Dã hàm chứa một lực lượng, là lực lượng đến từ tự nhiên. Đến khi cơ thể trở lại bình thường, hần nhìn thấy một người, đó là người đầu tiên hần gặp khi tỉnh dậy, Trác Tru Trình. Tiểu Dã hỏi:

- Người là ai? Còn... ta là ai?

Trác Tru Trình không trả lời, tự hỏi:

- Này hán bị sao thế?

Khò Khò đáp:

- Hán tỉnh lại rồi.

- Ta biết, đồ ngu. Ý ta là hỏi hán tỉnh lại rồi sao lại ngơ ngác mắt trí thế kia?

- Không biết, nhưng tên này đột phá tâm cảnh đến một tầm cao nào đó

- Nghĩa là sao?

- Nghĩa là hán không còn bình cảnh thần hồn nữa. Cả thể chất Hắc Ám cũng đã thức tỉnh, cho nên tên này tu luyện sẽ một đường tỉnh tiến, không gặp bình cảnh. Còn nhanh hay chậm thì... ta không biết.

Cuộc đối thoại nói thì nhiều những chỉ là cái nháy mắt. Trác Tru Trình liền trả lời Tiểu Dã:

- Người không nhớ mình là ai?

Tiểu Dã lắc đầu nói bằng giọng tang thương:

- Lâu quá, ta không nhớ mình là ai.

Trác Tru Trình thầm phi nhỏ, mới có 9 ngày mà bảo lâu tên này chắc là bị tẩu hỏa nhập ma rồi. Nhưng hán vẫn làm ra vẻ ra vẻ cao nhân chỉ điểm nói:

- Lâu là bao lâu? Bao lâu là không lâu? Lâu hay không là do ở người mà thôi.

Trác Tru Trình ác ôn đùa nghịch thâm mắng:

- Người làm ta rồi thì ta cũng làm người rồi luôn. Con bà nó, dám nói chuyện kiêu thầy chùa với ta hả, còn chưa đủ trình đâu.

Tiểu Dã lẩm bẩm lại câu nói của Trác Tru Trình, hán như đang ngộ ra cái gì đó hán liên tục nói:

- Lâu là bao lâu? Bao lâu là không lâu? Lâu là bao lâu? Bao lâu là không lâu? Lâu là bao lâu? Bao lâu là không lâu? là do bản tâm của ta.. a a a a

- A ta nhớ ra rồi, ta... ta a ta là Tiểu Dã, còn người là... a người là sư phụ ta, đồ nhi tham kiến sư phụ.

- A ta còn mẹ già ở nhà nữa, bây giờ đã qua bao lâu rồi?

Trác Tru Trình thấy vậy mừng thầm bên trên chọc:

- Uhm đã qua trăm triệu năm rồi.

Tiểu Dã giật mình hét lên:

- Qua trăm triệu năm rồi sao? Vậy mẹ ta?

Trác Tru Trình vẫn không buông tha Tiểu Dã:

- Ài người đã bước vào con đường tu tiên, sao còn vấn vương hồng trần không dứt.

Tiểu Dã nước mắt nhạt nhòa nức nhen:

- Đệ từ...

Trác Tru Trình thấy hán như vậy cũng không muốn đùa ác nữa nhưng lừa thì vẫn phải lừa liền nói:

- Ày... tu tiên vô tuế nguyệt người sao còn chưa tỉnh ngộ, ta cho người một cơ hội nữa vậy. Ta sẽ quay ngược thời gian lại cho người.

Tiểu Dã đang khó hiểu thì Trác Tru Trình giơ hai tay lên niệm chú:

- Úm ba la, úm ba la, mã lý á ô già oa (Maria Ozawa đó mà) xí ghê ô tô cú đà (Shigeo Tokuda), oát ma ni sáo rị há rà (Saori Hara) nghe lệnh của ta. BIẾN!!!

Khò Khò thật biết hỗ trợ hiệu ứng 3d, xung quanh cát bay đá chạy khung cảnh vạn vẹo bảo tấp chuyển đổi rồi trở về như thường. Trác Tru Trình phun ra một ngụm máu thật to thờ hồng học ngã xuống. Tiểu Dã vội đi tới đỡ sư phụ của mình. Trác Tru Trình như mất hết sức, khuôn mặt xanh xao, và nhăn nhoe, tóc bạc đi hết nửa phần, trông bơ phờ thảm trạng nói:

- Ta đã cố hết sức, còn lại tùy ở duyên số của người, đi đi.

Tiểu Dã không nỡ nhìn, nước mắt lưng trong kêu to:

- Sư Phụ, on sâu nghĩa nặng, đồ nhi nguyện cắn cò ngâm vảnh kiếp sau trả hiếu, người hãy yên nghỉ đi.

Trác Tru Trình vô lực đưa tay lên tát vào mặt tên đồ đệ khốn kiếp một cái thật nhẹ. Nếu hán không già bị thương ốm yếu thì hán đã nắm đầu tên này mà đập cho một trận, làm gì có thứ đồ đệ trù ẻo sư phụ chết non thế này, hán nói:

- Ta chưa chết được chỉ là mất hết tỷ năm đạo hạnh. Cần phải tiềm tu khôi phục nhanh lo chuyện của người đi rồi về đây.

Tiểu Dã lau nước mắt hỏi lại:

- Sur Phụ thật không sao chứ?

Trác Tru Trinh gạt đầu nói:

- Không sao đâu. Được rồi người đi đi, đừng cho ai biết gì về ta, nếu không trực xuất sư môn.

Tiểu Dã đỡ Trác Tru Trinh ngồi xếp bằng tính quay đi thì quay lại nói:

- Sự phụ bảo trọng, đồ nhi đi nhanh về nhanh.

Trác Tru Trinh trán nổi gân xanh nóng ruột bảo:

- Tốt, không phải vội vàng như vậy. Cứ tùy duyên đi.

Tiểu Dã nói:

- Đồ nhi đi thật đó, sư phụ có sao không?

BÓP

Trác Tru Trinh cảm khúc cây ném vào đầu Tiểu Dã quát:

- Cút đi.

Tiểu Dã sung một cục u trên đầu vội chạy đi về nhà miệng còn lẩm bầm:

- Quái! Sư phụ lão nhân gia bị thương tổn nặng như thế sao còn khỏe vậy ta?

Đi một lúc hần cảm thấy đầu vầng mắt hoa, bụng kêu ục ục, vội chạy đi phóng uế. Xong xuôi lại nghe bụng kêu ục ục vì đói, hần kiểm vài quả rừng ăn tạm rồi nhanh chân chạy về nhà. Hần nhớ hương vị cơm thơm ngon của mẹ mình quá.

Trên đường đi, Tiểu Dã vẫn chưa tin lắm chuyện sư phụ mình có thần thông xoay chuyển càn khôn đưa hần quay trở về lại 100 triệu năm. Nhưng hần nhận ra cảnh vật xung quanh quen thuộc thì lại có chút tin tưởng hơn, đến khi nhìn thấy ngôi làng thân quen, hần triệt để tin là sư phụ mình thần thông cái thế, thông thiên triệt địa.

Hần chạy vội về đến nhà thì thấy người mẹ già của mình vẫn như mọi ngày hần vui đến chảy cả nước mắt. Xú Bà vừa thấy con liền lao lên cầu xé đánh chửi:

- Đồ khôn, bỏ đi cả mười ngày mới về, sao không đi luôn đi, lêu lổng này... đi bụi này... bốp bốp... bốp bốp bốp...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tử Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Đế Tinh Đại Pháp

Sau khi Tiểu Dã đi về nhà. Trác Tru Trinh mới rảnh rỗi để tiếp tục xem xét cái gói tân thủ. Vì có kinh nghiệm nên hần liền hỏi:

- Khò Khò đẹp trai đầu yêu của ta, hãy cho ta biết mặt khẩu mở gói tân thủ đi.

- Beep! Đồ con lừa

Trác Tru Trinh bị "nhựt" một lần nên đã thông minh hơn, bèn nhập mật mã: "ĐỒ CON LỪA". Hệ thống thông báo:

- Beep! Mở gói tân thủ được một tờ vé số Việt Lót, 500.000 Việt Nam Đồng. Vé đổi trang bị ngẫu nhiên, một điều cây.

- Đọc mịa, quách đồ phắc? Khi nào Việt Nam sản xuất đồ tân thủ tu chân thế này?

Trác Tru Trinh chọn xem Tờ Vé Số Việt Lót thì hiện ra thông tin "mở ra được ngẫu nhiên vật phẩm khởi nghiệp" thế là hần mở luôn.

- Beep! chúc mừng chủ nhân nhận được một bộ trang bị thần cấp Bao Bó + Roi Tình Yêu (Là Bao Bó của cậu tặc Việt Nam hay sử dụng để trộm gà bắt chó, có tác dụng bắt nhốt hung thú. Roi Tình Yêu - thương nhau lắm đánh nhau đau. Cách sử dụng: đánh cho hung thú không còn sức phản kháng sau đó chụp bao bó và dùng tuyệt kỹ "thương cho roi cho vọt" quất roi để thuần hóa hung thú)

- Sao giống như cấp cho ta cái nghề huấn luyện thú ở sở thú vậy ta? Thôi kệ đi, xem tiếp cái gì nè.

Nói xong hần chọn xem 500.000 Việt Nam Đồng (là tiền tệ riêng, dùng để mua đồ tại Chợ Trời). Trác Tru Trinh thấy lựa chọn sử dụng thế là hần chọn ngay.

- Beep chọn sử dụng tiền Việt Nam Đồng mở ra Chợ Trời.

Trác Tru Trinh nhìn vào chợ trời thấy khá nhiều mặt hàng, nhưng toàn là thứ vớ vẩn: bánh mì 20.000 VNĐ, BVS 18.000 VNĐ, BCS 56.000 VNĐ, hộp sữa vinamilk 6.000 VNĐ... Hần kéo xuống càng lúc trong lòng càng thất vọng, nơi này như một khu chợ tổng hợp trên trời dưới đất cái gì cũng có nhưng không có gì cần thiết cho tu tiên.

Đang chán nản nhìn lướt qua chợt hần nhìn vào khu đặc trưng: Khôi Lỗi (robot) Bán Tia AW-1200 giá 1 tỷ 700 Triệu VNĐ, Robot ai T-800 753 Triệu VNĐ, Thiết Giáp Chiến Xa AI (xe tank tự động) VT-55 46 Tỷ 320 Triệu VNĐ, Trụ Sở Điều Hành Quân Sự 5000 Tỷ VNĐ....

Quát Đờ Heo? Bộ ta đang chơi game "Điểm Đờ" hay sao vậy ta? Có được nhưng trang bị tối tân như này ta sẽ là bá chủ thế giới ha ha ha...

Khi đang mơ mộng thì hần bất chợt nhìn thấy bảng giá kinh khủng của từng vật phẩm trong Chợ Trời, lúc này hần mới bật ngửa ra sau. Con bà nó, chỉ có tham những mới có đủ tiền mua những thứ này, thậm chí chỉ đủ để mua một hai thứ mà thôi. Nhìn lại đồng 500.000 VNĐ mà cảm giác như mình là một tên ăn mày khởi nghiệp với nhiều đó tiền. Nhìn đi nhìn lại những sản phẩm kia mà hần thêm đến chảy cả dãi, nước miếng trào lên rồi nuốt xuống, thêm thường đến phát bệnh. Hần dứt khoát tắt màn hình Chợ Trời.

Một lát sau, Trác Tru Trình hỏi Khò Khò:

- Làm cách nào để kiếm Việt Nam Đồng đây?

Khò Khò vo cảm trả lời:

- Beep! Bán đồ vào chợ trời.

Trác Tru Trình thắc mắc:

- Bán đồ? Bán thứ gì nhì? À đúng rồi!!!

Hần mở kho hệ thống lấy ra Xác Kim Vũ Ưng ném vào Chợ Trời. Hệ thống thông báo:

- Beep! Xác Kim Vũ Ưng yêu thú cấp 6 giá 25 Triệu. Xác định bán?

Trác Tru Trình nhìn thấy giá tiền thì mừng thầm, không ngờ cái xác của con chim ngốc vậy mà bán được lắm tiền như thế, hần lựa chọn đồng ý, số tiền hiện có là 25 triệu 500 nghìn VNĐ. Lúc này ở trong một góc của cửa hàng Chợ Trời sáng lên và xuất hiện vài vật phẩm mới: Kim Vũ Quang Ba (pháp bảo phi hành làm từ cánh Kim Vũ ưng) giá 460 Triệu VNĐ, Kim Vũ Lôi Động Công (tâm pháp từ huyết mạch Kim Vũ Ưng) giá 70 Triệu VNĐ, Kim Ưng Quyền Giáp (găng tay làm từ cặp móng của kim ưng) 32 Triệu VNĐ...

Tuy nhiên, mặt hàng kia vì 25 Triệu nhỏ nhoi mà không để ý có sự thay đổi trên, hần tiếp tục bán Xác Song Đầu Giao biến dị nhận được 34 Triệu VNĐ trong Chợ Trời lại koe sáng thêm vài vật phẩm mới. Cuối cùng là hần đem mớ nhôm nhựa vứt hết vào chợ trời thu được 700 nghìn VNĐ nâng tổng số tiền hiện có lên 60 Triệu 200 nghìn VNĐ.

Sau đó hần chọn xem vật phẩm thứ ba Vé Đồi Trang Bị Ngẫu Nhiên (mở ra nhận được một vật phẩm ngẫu nhiên.

- Mở

- Beep! chúc mừng chủ nhân nhận được một Thẻ Thiên Biến - Chú Hề Điều Ngoa, có tác dụng biến thành chú hề trong 30 phút, nói láo và dụ dỗ người đối diện một lần sẽ khiến kẻ đó tin tưởng 100% vĩnh viễn, Vật phẩm tiêu hao, chỉ sử dụng một lần.

Trác Tru Trình chưa biết sử dụng đồ vật này như thế nào nên cứ tạm bỏ trong kho. Hần xem xét vật phẩm thứ 4 cũng là vật phẩm cuối cùng: Điều Cây Thần (rít một hơi nhả ra một làn khói thơm tạo thành ảo ảnh như thật, là Pháp Bảo Huyền Ảnh Thần Cấp chỉ có ở Việt Nam) chỉ dùng được 3 lần, sau 3 lần sẽ hết tác dụng.

Cái hệ thống này toàn đồ kỳ quái mang đi lừa tình, phục vụ trộm cướp là hay. Trác Tru Trình thầm nghĩ ác. Nhưng hần lại không ngờ rằng những thứ này lại mang đến tác dụng to lớn sau này.

Tam gác mọi thứ sang một bên. Lúc này tu vi quá thấp, tính mạng có thể bị đe dọa bởi thế lực ngoại đạo, hần không yên tâm tý nào. Luyện khí quyết rất lợi hại, không có tác dụng phụ hay bình cảnh đáng nói, nhưng mà tiến độ lại quá chậm. Hần bắt đầu tìm ở gian hàng công phu võ kỹ liền chỉ thấy được một quyển sách Việt Võ Đạo giá 200 nghìn VNĐ, hần không do dự chọn mua ngay. Trác Tru Trình tính hoa Cỏ Việt không thua kém gì các công pháp khác, hần chọn học.

- Beep! Chúc mừng chủ nhân học được Bí Kíp Việt Võ Đạo mở ra hệ thống kỹ năng Việt Võ Đạo.

Lúc này Trác Tru Trình thấy trên hệ thống kỹ năng Việt Võ Đạo chia ra làm 3 trường phái:

1. Trường Phái Bắc Hà, tổng hợp cổ truyền, judo, karate... thiên hướng về chiêu thức nhiều hơn.
2. Trường Phái Tây Sơn, nhanh, chuyển, lanh lẹ mạnh mẽ thiên hướng sát thủ đoạt mạng
3. Trường Phái Cửu Long thiên hướng miệt vườn như Thất Sơn Quyền, Cửu Hình Quyền, hàm chứa tinh hoa của Cửu Long Giang, U Minh Lâm và các loài thú trong tự nhiên.

Cả ba trường phái trên đều được sử dụng một môn Tâm pháp thất truyền Xích Quỷ Công. Là môn công pháp có từ thời Xích Quỷ Quốc, là quốc gia đầu tiên bành trướng một nửa Hoa Hạ Đại Lục lớn gấp 10 lần Việt Nam hiện nay. Chữ Quỷ là tam Vương ghép thành, Xích Quỷ Công từ sau khi Kinh Dương Vương phi thăng, thời thế thay đổi, về sau các tộc Bách Việt tan rã bị thôn tính, Xích Quỷ Công cũng thất truyền.

Xích Quỷ Công, Tâm pháp đầu tinh, từ Xích Quỷ Tinh mà vận hành theo tinh vị của nhị thập bát tú, tuy nhiên theo như bầu trời ở đây thì các ngôi sao rất khác, không có nhị thập bát tu như ở Địa Cầu, lúc này Khò Khò đảm trách thay đổi Xích Quỷ Công dựa theo các ngôi sao chưa biết tên để về một lộ trình vận công mới, nhưng công pháp ngày cần hoàn thiện từ từ. Nó mới khám phá ra lộ tuyến đầu tiên nên lấy làm cơ bản tầng 1. Trác Tru Trình đặt tên công pháp này là Đế Tinh Đại Pháp.

Ngoài ra lộ tuyến tu luyện còn phát sinh một môn pháp quyết khác. Xích Quỷ Công được Khò Khò kết hợp với Luyện Khí Quyết lấy Âm Dương hội tụ, Lưỡng Cực tương sinh, Hấp khí Thiên Địa, Thiên Nhân hợp nhất, Đăng Phong Tạo Cực, Hóa Ngự Cửu Tiêu, Phi Thăng Nhập thánh cho được gọi là Hóa Linh Đại Pháp. Hóa Linh Đại Pháp khác Âm Dương Giao Hợp Dâm Dục Công ở chỗ vận dụng lực lượng Âm Dương tiên thiên trong thiên địa để tăng tiến tu vi chứ không phải lấy Nguyên Âm và Nguyên Dương trong nhân thể để bùng nổ tu vi. Hóa Linh Đại Pháp là công pháp từ trong thiên địa mà sáng tạo ra.

Nghe thì oách nhưng tu luyện thì thật đúng là củ chuối. Không như Nguyên Âm và Nguyên Dương trong cơ thể người, khí Âm Dương trong thiên địa cuồng bạo bất tuân, chỉ hơi quyền vào nhau liền nổ tung như bom nguyên tử vậy sao có thể lấy nó mà tu luyện, điều này cực khó và cực kỳ khó. Cho nên Hóa Linh Đại Pháp cũng chỉ trong tình trạng đang hoàn thiện và treo ở đó.

Trác Tru Trình lựa chọn tu luyện Đế Tinh Đại Pháp, trên bầu trời, vì tinh tú nào là đế vương chỉ tinh?

Ở địa cầu, nhật xuất tinh trảm, nguyệt ẩn nguyệt là mặt trời mọc thì ngôi sao chìm khuất, mặt trăng lu mờ. Nhưng ở thế giới này, mặt trời dường như ở xa mang ánh sáng mát dịu, còn mặt

trắng lại có phần lẩn tránh hào quang, tuy không chói chang nhưng to và rõ lại không bao giờ lặn, Ban ngày cả mặt trời mặt trăng cùng soi rọi tạo nên thứ ánh sáng chói chang, còn ban đêm chỉ có mặt trăng nên lại dịu nhẹ hơn. Vì thế ban đêm ở đây lúc nào cũng sáng, trừ khi mây đen che khuất vầng Nguyệt Quang.

Do vậy mà tại thế giới này lấy Nguyệt Tinh làm vương xưng đế. Trong ánh trăng mang nung lượng của thiên địa, Trác Tru Trình ngồi tĩnh tọa cảm nhận linh lực bàng bạc từ ánh trăng vàng nhưng mãi vẫn không được, nào có việc dễ dàng như vậy. Trăng là thực chất, bóng là hư ảo, ánh sáng cũng chẳng thể sờ cảm nắm được nhưng lại nhìn thấy được, vì vậy sao có thể cảm nhận được đây? Nhưng rõ ràng là ánh trăng đang chiếu rọi trên thân hắn là không thể chối cãi.

Trác Tru Trình ngồi đó mất nửa ngày không có kết quả bèn thiếp ngủ đi. Nơi này không khí trong lành, linh khí sung túc, non xanh nước biếc hoàn hảo để làm ruộng. Trong lúc ngủ hắn bắt đầu thờ ơ, tâm thần thả lỏng, từng giọt sương đọng trên thân lâu lâu lóe lên thứ ánh sáng dịu nhẹ rồi thấm qua da đi vào cơ thể. Trong mơ, Trác Tru Trình thấy mình hòa vào ánh trăng soi sáng nhìn rõ thương thiên đại địa, chan hòa khắp nơi nơi. Bên ngoài linh lực như sương mờ tự động vận chuyển đi vào kinh mạch của Trác Tru Trình vận hành theo lộ tuyến của Đế Tinh Quyết tăng một.

- Beep! Tu luyện thành công Đế Tinh Quyết, sáng tạo nên cái thế công pháp, được thưởng 2 tỷ VNĐ, Trí Tuệ tăng + 100 điểm Vĩnh Viễn, Kinh nghiệm +100 Vạn. Một lần rút thưởng may mắn. Nhận danh hiệu Nhất Đại Tông Sư.

- Beep! Quân thăng 1 cấp tu vị hiện tại Luyện Khí Cấp 3

- Beep! Quân thăng 1 cấp tu vị hiện tại Luyện Khí Cấp 4

- Beep! Quân thăng 1 cấp tu vị hiện tại Luyện Khí Cấp 5

- Beep! Quân thăng 1 cấp tu vị hiện tại Luyện Khí Cấp 6

- ...

- Beep! Quân thăng 1 cấp tu vị hiện tại Luyện Khí Cấp 11

- Beep! Quân thăng 1 cấp tu vị hiện tại Luyện Khí Cấp 12

Kinh nghiệm tồn dư 93.884 EXP.

Khác với người khác. Tu vu đến luyện khí cấp 10 đại Viên Mãn sẽ đột phá bình cảnh tiến vào Ngưng Dịch Kỳ. Còn Trác Tru Trình lên tận cấp 12 thật kỳ lạ. Vậy mà thăng này lại vô tư ngủ chả biết gì. Con tắc kè Khò Khò ánh mắt gian xảo nhìn chủ nhân đang mê ngủ liền biến mất. Nó có tự chủ muốn làm gì thì làm nên nó chắc đã tìm niềm vui mới, he he he.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tử Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Nạn cướp Làng Sen

Tùng Thái, thủ lĩnh sơn tặc tại Liên Hoa Sơn, đang vô cùng tức giận khi biết quý nữ gồm ghiếc từng gây cho đảng cướp của hắn sợ hãi bỏ của chạy lấy người tại làng Sen chỉ là một nông phụ tầm thường. Điều này khiến hắn phải đưa ra một quyết định lấy lại thể diện, cụ thể là giết người diệt khẩu. Nếu không, sự tình bị mấy tên xung quanh biết được thì sẽ cười vào cái mặt thối tha của hắn. Nhất là đệ đệ Tùng Dúi của hắn, là một tên ngạo mạn không coi anh trai ra gì. Khi cha mất, Dúi lên tiếng chỉ trích Thái vô năng không duy trì nổi cơ nghiệp cướp bóc của họ Tùng. Thái và Dúi trở mặt nhưng Thái lại không làm gì được Dúi vì thân tín của Dúi chiếm hết một nửa thể lực cha để lại. Cuối cùng Dúi dẫn người đi đánh chiếm núi bên cạnh xưng vương, trở thành thế lực mới nổi cạnh tranh với thế lực của Thái.

Lúc này, đội ngũ đảng cướp tập hợp ở gần làng Sen, bọn chúng có bốn mươi hai tên. Mặt tên nào tên nấy đều hung thần ác sát. Cũng phải thôi, lần trước bị "hố", lần này phải lấy lại thể diện chứ. Không thể cứ" quê độ hoài được.

Tiểu Dã sau khi về thăm mẹ già thì bị ăn đòn tới tấp, nhưng hắn lại không oán than mà vui mừng lao vào ôm ác mẫu. Với hắn lúc này, ác mẫu như mẹ hiền, nghìn đầm trăm đá đều giống như vuốt ve đứa con lưu lạc vạn năm, nghìn năm cũng có thể là trăm triệu năm mới trở về.

Hắn ứa nước mắt, nước mũi dãi ra tùm lùm, Xú Nương kinh tởm chùi nước mũi của Tiểu Dã dính trên mặt giò trào thủ lên cho thêm một cái tát như trời giáng:

- Bốp

Tiểu Dã lúc này bay ra hai cái răng, máu và nước mắt cùng nước mũi hoà chung với nhau tạo thành màu hồng nhạt văng tung toé khắp nơi. Hắn bụm mặt trở về với thực tại. Hắn nhớ trước khi đi sư phụ có nói:

- Đã trở lại cũng đừng nên hối hận, đau lòng hay mất mát cũng đừng gọi ta, ta đã không còn sức giúp người nữa.

Không lẽ ý sư phụ là đây sao. Nhưng ta cảm thấy vui vẻ mà. Bị đánh, đôi khi cũng là một niềm hạnh phúc.

Nhưng hạnh phúc đôi khi cũng là bắt đầu cho một bi kịch.

Đoàn quân của đảng cướp đang tiến dần đến làng Sen. Chúng không đốt đuốc. Chúng âm thầm như lang sói rình rập con mồi yếu đuối kia.

Vẫn bài cũ, Xú Nương đánh một thị lại vào phòng ngủ, thức ăn trên bàn còn nghi ngút. Mấy ngày nay Tiểu Dã đi bụi bả vẫn nấu phần của hắn, hắn không về thì vẫn nấu, thừa thì làm phước cho đám chó mèo hoang ngoài kia.

Tiểu Dã ăn như hổ đói, chỉ vài phút là chén đĩa trên bàn sạch bong như mới rửa, tên này sức ăn thật kinh khủng.

Một tên cướp đã lên vào làng và dò la tình hình. Hắn rút rề mò mẫm rình rập nhà Xú Nương. Hắn vẫn còn sợ cái nhan sắc đã khiến cho hắn tim đập chân run kia, quả thật là kinh hãi đến tận cùng. Con người có thể có ngoại hình như vậy sao chứ?

Tên này đang lấp ló bên ngoài thì nhìn thấy một bóng lưng đang cúi người chổng mông lên. Hắn không hiểu gì cả thì bỗng nhiên một âm thanh khủng khiếp nổ ra:

- Bùm

Tên cướp hả hê ngạc nhiên thì một luồng hơi tanh tươi xộc thẳng vào mũi, xông thẳng lên não của hắn khiến cho bữa tối mà hắn ăn lúc nãy nhộn nhạo chực trào ra. Tên này có ngậm miệng nín nhịn (vì sợ lộ tẩy hành tung) thì lại là tiếng nổ kinh hoàng kia.

- Bùm

Tên cướp bịt miệng lại, tâm hồn tổn thương cố gắng chịu đựng cơn thất, gương mặt vụn vỡ, hai tay bịt miệng. Không khí ô nhiễm đến nỗi không thể thở được.

- Bùm, bùm, bùm

- A, Đùng... ủa ủa ủa...

- Ai đó?

- Ủa ủa, khả khả. Ơc ơc

- Vị đại ca này không sao chứ? Không phải ăn bậy bạ cái gì rồi đó hả?

- Ta...

- Bùm..

- Ơc, hức, ủa ủa....

- A, ta xin lỗi, mới nãy ăn hơi nhiều nên...

Tên cướp xấu số mới mở miệng tính lấy hơi nín thở khi nãy lại lãnh trọn một hơi rắm vào mũi lần quay ra bất tỉnh, mẹ cha nó, vũ khí sinh học này có thể giải tán biểu tình ấy chứ.

- Này này, không sao chứ?

Tiểu Dã hết hồn nhìn người kia le lưỡi tròn tròn bất tỉnh, hắn sợ hãi âm thầm tên này đi đại tiện thì vấp phải cây đao.

- KENG

Thanh đao bay một vòng lên cao rồi lao xuống. Tiểu Dã thấy lưỡi đao bóng loáng đang rơi vào đầu mình lập tức vứt tên nạn nhân kia ra mà né sang bên. Thanh đao rơi xuống đất

- KENG

Lúc này thân thể tên cướp ngã xuống cái cần cổ đập ngay lưỡi đao bén ngọt "bập" một phát tên xấu số đi đời nhà ma. Cỗ đứt một đường, máu phun xối xả may mà toàn thấy.

Vãi chường cho một kẻ xui xẻo.

Thực ra thì Hắc Ám chi thể cũng đủ khủng bố rồi. Thăng Tiểu Dã này vật vờ trong bóng tối "trăm triệu năm" nên đã khai mở một loại biến dị bị động thuộc thể chất Hắc Ám. Thể chất này lại có ảnh hưởng đến số mệnh kẻ khác, đó chính là Âm Vận chi thể. Tuy nhiên cái thể loại này lại kích hoạt bị động. Khi mà khí hắc ám tồn đọng trong cơ thể mang theo uế khí xui xẻo được giải phóng mà kẻ hít phải với lượng mức vừa đủ sẽ gặp vận đen hơn cả họa nôi. Vậy mới xảy ra cái chết lằng nhách của tên cướp, đó là còn may hắn không bị chết vì trực tiếp ngửi rắm, nếu không sợ rằng diêm vương cũng không dám tra hỏi mà ném hắn đi tắm rửa ở sông Nại Hà. Mà cái thể giới này có tồn tại địa ngục hay không còn chưa biết.

Những tên cướp may mắn còn lại ở phía ngoài đang nóng ruột chờ đợi đồng bọn mang tin tức về. Tên lâu la hỏi gã bên cạnh:

- Lão Quán sao đi lâu thế này? Có khi nào Lão tư thông với à đàn bà kia không?

Tên còn lại nghe thể liền phun ra hết ngụm rượu đang uống ra ngoài. Hắn nôn oẹ liên tục nói:

- Đồng đại túc (chân họ Đồng) à, ta thật khâm phục trí tưởng tượng của nhà ngươi. Ta hỏi này, nếu là người thì có muốn tư thông với à đàn bà kia hay không?

Gã được gọi là Đồng đại túc kia nghe vậy vội bịt mũi ngăn nhưng mẫu thức ăn hôi tối chực trào ra. Hắn hít sâu nín thở hồi lâu rồi nuốt từng mảng không khí xuống để ổn định vụ giác cho nên không kịp trả lời. Tên đồng bọn bấu môi khinh bỉ nhìn hắn mĩa mai:

- Thế nào? Hiểu cái cảm giác kinh tởm đó rồi sao? Lần sau nói chuyện nên suy nghĩ kỹ một chút.

Đồng đại túc gật gù, hắn nghĩ đến cái cảnh đề cái thầy mà ác phụ kia ra mà (...) Cứ nghĩ đến cái gương mặt đầy sọt thịt sần sùi bò lên hộp sọ người kia, cùng hốc mắt thao láo khiến cho hắn sợ hãi mất ngủ đi. Lần trước, khi nhìn thấy khuôn mặt của Xú Bà Nương kia hắn là có dằn lòng mình đừng té xỉu để về được đến hang ổ. Nói chi là hắn, ngay cả thủ lĩnh kia còn run rẩy tay chân khi nhìn thấy "mỹ nhân" có một không hai kia. Bây giờ dù biết à kia là người nhưng vẫn chưa hết ám ảnh, đành sai người đi đo la tình hình trước. Tên Lão Quán kia xui xẻo bốc trúng thảm trọng đành run rẩy mò đi làm nhiệm vụ.

Lát nữa đây, khi tấn công làng Sen không biết ai sẽ nhận nhiệm vụ "xử" Xú Bà Nương kia nữa. Mà sao giờ này lão Quán chưa về nhỉ.

Đang trốn tránh và rình rập thì đám cướp bỗng nghe rừ trong làng hô to:

- Chết người rồi, chết người rồi... Có ai không?

Lũ cướp nghe hô hào liền cảm thấy không ổn, chẳng lẽ lão Quán bị dân làng phát hiện liền ra tay giết người? Không được, phải xông vào tiếp ứng lão Quán, nếu chỉ có một mình hắn thì sẽ nguy hiểm lắm. Thế là thủ lĩnh Tùng Thái gấp gáp ra lệnh:

- Tất cả xông lên!

- A! Xông lên, xông lên

Đám cướp ầm ầm sát khí tay lăm lăm vũ khí bén ngót lạnh lẽo dưới ánh trăng như bầy dã thú xông vào Làng Sen.

Ngôi làng yên bình giờ này đã hỗn loạn không chịu nổi. Bỗng dưng nghe tiếng kêu có người chết cả làng vội đốt đuốc chạy đến nhà Xú Bà Nương, nơi vang lên tiếng kêu gào.

Đội hộ vệ lãnh Sen nhanh chóng nhất phóng đến gia cư của Xú Bà nhìn thấy Tiểu Dã đang lay một cái xác lạ vừa gào thét. Xú Bà ngủ trong phòng nghe Tiểu Daz gào thét thì cho là hấn liền con khủng, bà liền cầm cái đòn gánh lao ra tính đập cho đứa con trời đánh này một trận, nhưng vừa đi ra liền thấy có người chết thibbaf liền bần rùn tay chân

Mặt bà dù cho có giống quý thì bà cũng là người, lại là một người đàn bà thôn quê. Bà nào đã thấy cảnh giết người, người chết máu me như vậy, bà sợ xanh cả mặt. Vội lấp bấp hỏi một câu vô nghĩa:

- Cái, cái gì thế?

Tiểu Dã đang tính trả lời thì đội tự vệ Làng Sen hộ tống Trưởng làng đến. Trưởng Lão già lão khoác cái áo dày vội hỏi:

- Chuyện gì xảy ra?

Tiểu Dã bình tĩnh trả lời:

- Ta không biết ta chưa thấy bao giờ, hấn tự ngã vào cây đao mà chết.

Dù sao thần hồn Tiểu Dã cũng qua Hắc Ám tôi luyện nên sau khi bắt ngờ là người lấy lại tỉnh táo nhanh nhất. Đối với hấn, Hắc ám trăm triệu năm còn không sợ thì sợ cái nỗi gì người chết. Cho dù là cái chết có ụp vào đầu hấn cũng chỉ là vầy mà thôi. Trưởng Làng nghe trả lời liền ngạc nhiên lật cái xác lên hỏi và tự nói:

- Đao? Há, tên này là cướp, lần trước hấn bị Xú Nương dọa sợ chạy ta còn nhớ mặt hấn. Vậy...

Trưởng làng là người chân chất nhưng không phải ngu, lão nhìn đội tự vệ, ánh mắt như biết nói.

Tên đội trưởng đội tự vệ Làng Sen là một đại hán khoảng 40 tuổi, thân người lực lưỡng, vai u thịt bắp, râu xoắn đầu đinh, như hiểu ra chuyện gì hấn giật mình hét to:

- Cướp tẩn công mau lập công sự chiến đấu. Mau lên!

Cả đám dân làng nhón nháo như ong vỡ tổ.

Lúc này ai cũng nghe bên ngoài có tiếng người hò hét, tiếng vũ khí va vào nhau, tiếng chân người đang lao nhanh vào Làng Sen.

Khoảng bốn mươi tên cướp làng Sen cả người và ngựa đã đến sát cổng làng mà công sự chiến đấu còn chưa được lập nên. Chúng dễ dàng xông vào Làng Sen chuẩn bị chém giết.

Đầu tháng cầu phiêu, ủng hộ truyện việt cái nào.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tử Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Khổ chiến chống cướp

Trác Tru Trinh sau khi tỉnh dậy thì thấy người nhẹ nhõm hẳn ra, chắc là do lâu ngày làm một giấc mà tinh thần khoẻ hẳn ra. Đang lắc lắc cái mông tính thiết kế một cái hang động tiện nghi thì bên tai nghe "o,o,..." Hấn quay đầu nhìn thì chợt nhận ra thị lực của mình tốt hơn hẳn cách xa 500m vẫn nhìn rõ, thính lực bị tạp âm rót vào làm hấn nhưc đầu la lên:

- A a a a...

Trác Tru Trinh bịt tai lại chịu đựng đau đớn một hồi, tạp âm như tiếng dây đàn cứt hỗn loạn vào não hấn. Hấn chịu không nổi nữa bèn ngồi dậy duỗi chân, hai tay chống ngược, bên ngoài nhìn vào giống như hấn đang làm xiếc khi, tuy nhiên đây là cơ thể tự động vận vẹo theo một tư thế để hấn thoải mái nhất, đó như là bản năng. Linh lực trong cơ thể Trác Tru Trinh vận chuyển liên tục sau đó tự động chạy theo lộ tuyến của Đế Tinh Đại Pháp. Tinh quang nhàn nhạt không biết từ đâu len lỏi vào cơ thể thấp sáng từng huyệt đạo tẩm tẩm, sau đó tinh quang lan ra thấp nhĩ chính kinh và bắt đầu tụ tán, đập tan và đẩy tạp chất ra ngoài qua lỗ chân lông của Trác Tru Trinh. Bức tường mong manh nào đó sụp đổ, tinh quang dừng động vỗ mạnh trong nội thể tạo thành từng lần lần sóng. Trác Tru Trinh ngửa mặt lên trời thét to một tiếng:

- A a a

Lực lượng làm khí lưu xung quanh cuộn cuộn, cát bay đá chạy, nước dưới hồ như nhảy múa chúc mừng một cường giả ra đời.

Trác Tru Trinh sau đó vẫn không đình chỉ thu công mà tiếp tục thổ nạp làm quen với cấp độ mới: Ngưng Dịch Kỳ.

Ngưng Dịch Kỳ, cánh cửa đầu tiên của tu tiên, dưới Ngưng Dịch Cảnh chỉ là phạm nhân, cũng chỉ được gọi là học đồ tu tiên mà thôi. Bước vào Ngưng Dịch Cảnh mới chính thức được gọi là tu sĩ.

Từ khi mở mắt ra ở thế giới này, ngoài chạm trán với vài tên côn đồ vớ vẩn ra, Trác Tru Trinh vẫn chưa tôi luyện khắc khổ hay chiến đấu qua nên không biết được chiến lực mình ở cấp độ nào. Mà làm gì có cơ hội cho hấn ra tay. Tên này làm gì có áp lực tu luyện? Thù oán không, tham vọng không, kẻ thù cũng không. Ai mà đi để tâm một đứa nhỏ mà thù với cha oán. Ngay cả mấy lần suýt chết toàn là do bị dính miếng mà thôi. Cái thằng cha bắt cóc hấn thực ra cũng không phải có cố tình dồn hấn vào chỗ chết thì oán với hận gì cơ chứ.

Cho nên vấn đề hiện tại của cậu nhóc này là tăng kinh nghiệm thực chiến. Mà kinh nghiệm thực chiến muốn tăng cao thì phải xông pha chiến đấu hoặc săn giết yêu thú. Ở cái nơi chưa rõ này thì làm gì có ai mà xông pha chiến đấu? Yêu thú cũng chả thấy một con.

Mà khoan đã, bỗng nhiên Trác Tru Trinh cảm thấy thiếu cái gì đó. Đứng rồi, là công pháp chiến đấu. Đó giờ hấn chưa luyện một môn công pháp nào, ngoại trừ Khò Khò phóng điện giùm. Mà giờ này sau khi số hoá, chắc gì cái hệ thống ôn dịch đó chịu phóng điện cho mình, toàn phải tự lực cánh sinh cả.

Nghĩ là làm, Trác Tru Trinh luyện tập ngay Ngũ Hình Quyền trong bộ bí kíp Việt Võ Đạo.

Ngũ Hình Quyền là môn quyền pháp cao thâm của các võ sư ở đồng bằng sông Cửu Long nghiên cứu động tác của vài con thú thân thuộc dân dã mà sáng tạo nên.

Trác Tru Trinh miệt mài luyện quyền quên thời gian. Đến khi trời về khuya, trăng sáng soi rõ từng cơ bắp nhỏ bé rắn chắc trắng bóc của nhóc tỳ. Từng giọt mồ hôi nhễ nhại rơi rớt trên khuôn mặt non nớt của Trác Tru Trinh, gió lạnh không làm hơi thở nhiệt huyết nguội lạnh. Linh lực từ Để Tinh Công cuộn cuộn tuôn trào khiến cho uy lực từng quyền của hắn càng bộc phá.

Đến khi Trác Tru Trinh thu quyền lại thì thấy bụng đói ừng ực hắn mới nghĩ đến chuyện ăn uống. Nhưng ăn gì bây giờ nhỉ? Đứng rồi, chợ trời tạp hoá, hắn liền mở chợ trời tạp hoá để mua cái gì đó lót bụng.

- Ăn gì nhớ? Bánh bao hấp? Bánh mỳ thịt? Ày khó chọn lựa quá... O! Hà cái gì thế này? Cái...cái...gì thế này?

Trác Tru Trinh nhìn vào số tiền mình đang có bỗng cười như điên mà gào lên:

- Ha ha ha ta đã thành tỷ phú. Ha ha ha.

Số tiền mà Trác Tru Trinh đang có là 2 tỷ 60 triệu 200 nghìn. Hắn đang phân vân không biết mua gì thì khựng lại. Hắn nhớ kiếp trước nhiều lần có tiền là nảy sinh ý muốn mua sắm, nhưng vì lo toan cuộc sống nên mới nhịn lại, đức tính ấy khiến hắn tiết kiệm một số tiền để mua nhà trả góp và chiếc xe điện mới để đi làm, cuộc sống của hắn từ đó mà dễ dàng hơn nhiều. Bài học đó vẫn được mang theo đến kiếp này. Cho nên hắn nhắm mắt tất phần chợ trời sau khi mua một ổ bánh mỳ thịt, nhịn đi ý muốn mua sắm đang thôi thúc trong lòng. Hắn cũng chẳng để tâm tại sao lại có nhiều tiền như vậy, mấy cha nội xuyên không cũng được hack bug mà có sao đâu. Đã có tiền mà còn tìm hiểu nguyên nhân, có mà rối hoi. Nơi này ta là đại gia.

Trác Tru Trinh vừa ăn vừa mở bảng thông tin cá nhân ra xem

Tên: Trác Tru Trinh

Tu vi: Khai Quang Đỉnh Tinh

Exp: 0% (Tồn dư: 93.884 EXP) Δ

Sinh mệnh: 105

Nội tức: 150

Sức mạnh: 75

Trí Tuệ: 174

Nhanh Nhẹn: 75

Linh căn: Hỗn Tinh

Không gian lưu trữ: Không

Kho hệ thống: Bao Bó, Roi Tinh Yêu, Điều Cây Thần, Thẻ Thiên Biến - Chú Hề Điều Ngoa, 2 tỷ 60 triệu 200 nghìn vnd.

Tâm Pháp: Để Tinh Đại Pháp - Tầng 01, Hoá Linh Đại Pháp - Chưa hoàn thiện.

Hệ Thống Kỹ Năng: Việt Vô Đạo.

Kỹ năng phụ: Lão Sư

Đệ Tử: Tiểu Trường Phong (Tiểu Dã)

Khôi Lỗi: Thiết Ba

Linh Nô: Mân Côi

Danh Hiệu: Nhất Đại Tồn Sư (chưa mở).

Trác Tru Trinh nhìn cái ký hiệu "Δ" nơi kinh nghiệm là biết dấu để thăng cấp tu vi và tiêu hao kinh nghiệm tồn dư nhưng hắn không sử dụng, hắn cần cùng cố tu vi và làm quen với thực lực trước.

Còn tu vi có tên gọi khác thường hắn cũng chẳng quan tâm, có lẽ cỡ Ngưng Dịch kỳ. Linh căn lại càng vớ vẩn nhìn là biết liên quan đến công pháp hắn luyện. Cái hệ thống chết tiệt này mỗi lần thối mắc là mỗi lần hắn mệt óc.

Cái Trác Tru Trinh quan tâm là danh hiệu "Nhất Đại Tông Sư". Nghe là biết trâu chó vãi nòi. Hắn chọn sử dụng luôn.

- Beep! Kích hoạt danh hiệu Nhất Đại Tồn Sư, có được do sáng tạo thành công thiên cấp vũ kỹ. 1% tỷ lệ kích phát ngẫu nhiên kỹ năng bị động Nhất Ngôn Khai Quang (một lời mở đường sáng) làm cho chúng đồ đệ đón ngộ đại đạo.

...

Làng Sen, đang cướp vừa xông vào làng Sen không vội chém giết đốt hủy mà bao vây mọi người lại. Tùng Thái với bộ giáng uy nghi cười một ngựa đi đến phía trước lão trưởng thôn đang run cầm cập. Hắn đưa mắt nhìn lướt qua lướt lại rồi hét lớn:

- Giao xú bà nữ quý ra cho ta.

Cả làng nhìn nhau rồi từng người phía trước đứng tách ra một con đường để lộ ra gương mặt xấu xí của một quý diện phụ nhân (người đàn bà mặt quý). Dân làng xì xào nói:

- Thì ra là do ả xú phụ đó mới dẫn đến tai hoạ này. Xú Bà này vừa xấu lại ôn thần quá, làm hoạ lây đến chúng ta.

- Đúng vậy hai mẹ con nhà này không có ai tốt. Mẹ thì xấu ác, con thì dở hơi.

- Ấy, người nói vậy sao nghe được, lúc trước bị cướp cũng nhờ Xú Bà mà làng ta mới yên ả một thời gian.

- Đó là lúc trước, giờ thì người nói xem, bọn cướp tìm ai, vì ai mà đến? Không phải mục ta thì còn ai?

Lòng người bạc bẽo, khi sướng vui mấy ai nhớ, lúc hoạn nạn mấy kẻ ở bên. Vì an toàn bản thân mà sẵn sàng đẩy kẻ khác vào lửa, điều đó liệu đúng hay sai. Tiểu Dã nhìn từng gương mặt thân quen đã từng là thân quen xóm giềng khi trước trở mặt như chong chóng, ít ra trong đó cũng có vài người chọn im lặng.

Vũ Đại trong đội tự vệ lại đứng ra nói lớn:

- Các người có thể vô liêm sỉ mà nói những lời này? Hừ! Bọn ta tuy ít người nhưng cũng không phải hạng tuyệt tình, Xú Nương dù sao cũng là người trong thôn. Nếu ngay cả thôn dân cũng không bảo vệ được thì ta còn mặt mũi gì đứng trong đội tự vệ làng sen? Các người không thấy xấu hổ nhưng ta có. Hôm nay là giao đến ai? Người người và người? Nếu đến lượt người thân của các người thì các người có nói như vậy nữa hay không?

Vũ Đại dù có hay hiệp đáp Tiểu Vũ thì cũng là người chính trực trong Làng Sen, hần xưa nay không sợ cường thế. Dân làng Sen thật ra cũng rất hiền lành và yêu chuộng bình yên, có lẽ do vậy mà sinh ra yếu nhược sợ hãi chứ thật lòng họ cũng cảm thấy như vậy là không đúng với Xú Bà, mọi người nghe. Vũ Đại nói vậy thì xấu hổ xin lỗi Xú Bà:

- Xú Nương, khi nãy thật không phải với bà, có gì bỏ qua cho chúng ta, ài ta không hiểu sao lại nói vậy bà đừng để trong lòng.

- Ta cũng vậy.

- Đúng đúng vậy, đưa đầu ra là một dao rựa đầu cũng một dao, cao lắm thì cùng đi chung cho vui.

...

Xú Bà nghe vậy nước mắt rung rung, xúc động phát khóc. Tiểu Dã mỉm cười nhìn Vũ Đại, mọi oán hận lúc trước cũng tiêu tan. Tên côn đồ này trông thế cũng không phải người xấu.

Tùng Thái nãy giờ xem cái lương nhện không được vỗ tay "Bốp Bốp" cười nói:

- Hay cho tinh thần đoàn kết của các người. Đã vậy thì đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt. Lên cho ta!

Đám bộ hạ quát tháo:

- Dạ.

Cả đám như lang như hổ xông vào bầy dê. Tiếng binh khí va chạm chất chúa, trận chiến diễn ra khốc liệt, đội tự vệ làng Sen lớp bị thương, kẻ bị bắt khá nhiều, lực lượng co cụm lại bảo vệ đàn bà và trẻ em. Thương vong thực ra không có, nói gì thì ở cái vùng núi hẻo lánh này thì nhân loại là một loài động vật quý hiếm, nhân khẩu có thể đếm hết trong vài phút, giết đi thì lấy gì chống lại thú loại. Bọn cướp cũng vì sống qua bữa chỉ dẫn mặt đánh thương chứ không làm quá đáng, ngày sau còn kiếm ăn nữa, cho nên xung quanh đây bị cướp cũng chống trả cho có chứ không liều mạng.

Tùng Thái lúc này thái bọn đàn em cũng bị thương mười mấy tên bọc bội quát:

- Các người thật không cho ta mặt mũi? Ta chỉ muốn cho mục Xú Bà kia một bài học mà thôi.

Lão Trường làng già cõi hét to:

- Cướp thì cướp, không thể làm nhục.

Tùng Thái tý nữa phun hết cơm ra ngoài, hần hét lên:

- Con bà nó, ta có hấp diêm trâu bò cũng không có can đảm làm nhục mục, người nói cái quái gì thế?

Xú Bà bị người kia nói mình còn thua trâu bò thì tức tưởi, nghẹn khuất ỉ ôi khóc lóc:

- Hu hu hú hú chẳng nhẽ ta đáng khinh vậy. Ta chỉ muốn chết.

Lão Trường làng nghe Tùng Thái nói đã muốn cầm đầu xuống đất nay nghe Xú Bà dậm vào chịu không nổi quát to:

- Đủ rồi im hết cho ta. Khục khục.

Lão cũng đã quá già để gào thét, con ho bất chợt khiến lão như nghẹn lại. Lão thều thào:

- Xú Bà Nương người có biết là người đã 64 tuổi rồi không? Ngày tháng đằng đẳng mà nhan sắc của người vẫn cứ "như vậy" không có xấu hơn, chẳng lẽ không đáng tự hào?

Xú Bà nghe vậy càng khóc dữ hơn, tâm lý Tùng Thái trực tiếp thất thủ, hần sao phải dây vào con mục này kia chứ. Hần nổi khùng lao lên giáng cho mục đàn bà xấu xí một quyền:

- Ầm... Bịch.

Tiểu Dã bên cạnh nhanh chân lao lên đỡ một quyền bị văng ra ngoài. Hần lồm cồm đau đón bò dậy, khoe miệng rướm máu nói:

- Không được tổn thương mẹ ta.

Tùng Thái không trút giận được liền nổi xung lao lên bồi một cước.

- Bốp... Bịch...

Tiểu Dã lãnh trọn cú đá bay ra và vào gốc cây gần đó rồi ngã lăn ra đất nằm bất động chừng vài giây lại mang cái đầu máu me đứng lên che chắn cho Xú Bà.

Tùng Thái rất tức giận sát khí bộc phát, hần rút thanh đại đao sấn tới vùng lên.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tử Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 42: Thú Nhân tiền chiến

Khi ánh đao lạnh lẽo của Tùng Thái đang bổ xuống Tiểu Dã thì...

Keng!

Vũ Đại cầm mộc côn (gậy dài bằng gỗ) đánh mạnh vào cây đại đao của Tùng Thái, nhưng lực không đủ mạnh để đánh bay cây đao mà chỉ làm nó chệch đi một góc 45° đủ thấy sức lực cường hãn của Tùng Thái như thế nào rồi. Qua đó làm người ta biết được thanh đao kia nặng phải gần trăm cân (~50kg). Đường đao trượt ngang người làm bay một nhúm tóc của Tiểu Dã khiến Vũ Đại thấy vậy mà lạnh cả người. Còn Tiểu Dã là kẻ lượn qua quý môn quan (cửa tử) thì lại không có giác ngộ nào, hai tay mở ra lao lên ôm eo của Tùng Thái, rõ ràng cho thấy tên này không biết đánh đấm gì, rất là một thằng ăn hại điển hình. Nhưng mà cái đầu cúi hơi thấp lại lao vào ngay hạ bộ của Tùng Thái. Lúc này Vũ Đại quay ngược đầu còn đâm thẳng vào giữa ngực Tùng Thái. Tùng Thái nhìn kiểu ăn hại của Tiểu Dã lao lên mà coi thường không thêm để ý, hẳn chỉ lo né đòn của Vũ Đại nhưng nào ngờ thân trên vừa động bên dưới nghe "Bộp" một tiếng. Tùng Thái hạ bộ hơi tê, cúi đầu xuống nhìn xuống thấy tên ngốc nam nhân kia đưa nguyên cái đầu vào háng mình. Tồn thương thể xác là không có nhưng sĩ diện thì bị mất sạch.

Đám lâu la của đảng cướp thấy có kẻ khác (Vũ Đại) nhảy vào can thiệp tính lao lên hỗ trợ thủ lĩnh thì chứng kiến cảnh này thì ngã ngựa. Là thủ lĩnh luyện thiết hạ bộ công (con c* sắt) hay là tên kia có sở thích khác người?

Tùng Thái mất hết thể diện, trán nổi gân xanh, giờ cúi chò tính gõ xuống lưng thì Vũ Đại cầm côn đập xuống khiến hắn phải phân tâm đối phó. Cả hai nhìn sang thì thấy đám tự vệ làng Sen và bấy lâu la đang cầm vũ khí đi qua đi lại gườm nhau. Tùng Thái tức mình thò tay nắm thắt lưng của Tiểu Dã giờ hai chân hắn chống ngược lên. Lúc này, cây côn của Vũ Đại thu lực không kịp đập xuống giữa hai chân Tiểu Dã.

- Bốp, @&^?£!

Mọi người nhìn màn này thì giật thót, bàn tay vô tình đưa xuống sờ rầm, tên kia sẽ như thế nào nhỉ, chắc là đau lắm ấy, có khi vỡ trứng như chơi. Tiểu Dã bị một côn vào đũng quần, thiên địa tối tăm, mặt mũi tái nhợt, miệng la một tiếng cùng cực đau khổ:

- A, a, a a a a

Sau đó âm thanh tắt lịm, hắn nằm trợn mắt sùi bọt éch ở đó, Tùng Thái ánh mắt thương hại nhìn hắn ý như muốn nói: "cùng là đàn ông, ta hiểu mà". Bỗng nhiên Tùng Thái nghe thấy một loạt âm thanh thờ gấp:

Hít khà, hít khà, hít...

Mọi người nghe ngóng liền giật mình hết lớn:

- Thú nhân, là thú nhân, tại sao thú nhân lại đến sớm như vậy?

Đảng cướp cùng dân làng vốn đang đối địch liền đưa lưng dựa vào nhau như chiến hữu lâu năm, vài tên cướp nhanh chóng dùng đao cắt dây trói cho dân quân tự vệ làng Sen bị chúng bắt lúc này, động tác thuần thục nhanh gọn. Có vẻ như việc này là quen thuộc vậy.

Rầm rập, rầm rập rập...

Tiếng bước chân to lớn dữ dội như một đội quân đang diễu hành ngày càng gần, tiếng gầm rống của thú loại vang lên như thị uy. Từ đằng xa, một đội quân toàn nghìn người, không là nghìn thú nhân đang cầm đuốc và nhưng thanh vũ khí to bản đi đến. Đa số chúng cầm những chiếc búa dài và lớn có sức nặng nghìn cân. Chiến lực cỡ này tề tựu cũng phải ngưng địch cảnh trở lên mới đối chọi lại nổi, lũ phạm nhân như bọn cướp Tùng Thái và dân quân tự vệ làng Sen chỉ là ruồi muỗi, chỉ cần một tên trong chúng thú nhân nện một búa là chết.

Trưởng làng như thạo việc liền đi lên quý mọp xuống chúng nhân loại phía sau cũng làm theo. Trưởng làng giờ hai tay lên nói:

- Trưởng làng làng Sen xin được ra mắt Khắc Lạp Ba đại nhân tôn quý, đại nhân uy vũ bất phàm, anh đừng thần uy.

Phía sau dân làng như quen miệng hô theo:

- Uy vũ, uy vũ, thần uy, thần uy...

Phía sau chúng thú nhân tách ra một con đường, từng tiếng guốc nặng nề nện xuống nền bước lên phía:

- Cộc, cộc, uyỳnh.

Cú cuối cùng do đương sự cố ý thể hiện sức mạnh khủng bố của mình mà dẫm mạnh một cái làm nền đất cứng rắn như nứt ra, đại địa rung rinh. Một gã thú nhân nữa trên là người nữa dưới là thân bò mộng bốn chân đầy lông lá, trên người phủ giáp nặng trĩch. Nửa người thô to cục mịch, bộ ngực lông đen, cơ bắp cuồn cuộn, từng vết theo ngang dọc như những sợi dây thừng to như con trăn quấn trên người, thân cao 3 mét không khác gì loài voi rừng Tây Nguyên. Tay hắn cầm một thanh sắt trên đầu một khối đá ký lạ nếu Già Bó Đạt La của Phiên Thiên phải ở đây sẽ nhận ra đó là Vinh Hằng Thạch to như một cái lu nước. Tầng Vinh Hằng Thạch thô sơ bọc thép để lòi một đầu nhọn ra bên ngoài, chỉ cần một đập là đủ cán quét thiên quân vạn mã.

Khắc Lạp Ba cười khùng khục cổ dùng một cái giọng mà hẳn cho là ôn hoà nhất nói:

- Hặc hặc, ta nói này lão Từ, lão lúc nào cũng làm ta cảm thấy thoải mái. Lần này ta đến không phải thu cống nạp mà là có chuyện đi ngang qua đây.

Từ lão trưởng làng tiếp lời hỏi:

- Chẳng hay là đại sự chi mà có thể khiến đích thân Khắc Lạp Ba đại nhân đích thân ra mặt ạ?

Khắc Lạp Ba chưa kịp nói gì thì tên thân tín bên cạnh liền gắt gỏng:

- Hừ! Không phải là các quốc gia nhân loại các người tập trung lại, bắt tay tổ chức quân đội hùng đánh chiếm lãnh địa thú nhân tộc bọn ta hay sao? Lòng lang dạ sói của các người có

lúc nào mà không nguôi chứ hả?

Trưởng làng họ Từ dẫn miệng không nói nên câu:

- Ta, chúng ta...

Khắc Lạp Ba vỗ vỗ vai tên thân tín và nói:

- Bớ Lội, bọn họ không giống, cùng chung là con dân của Nạp Tư Lan quốc của chúng ta sao có thể phân biệt chủng tộc như thế? Các quốc gia thú nhân cũng vẫn chiến tranh với nhau, đó là bình thường, đã là con dân một nước thì là người một nhà.

Xong rồi Khắc Lạp Ba dừng một chút liền nói với lão Từ:

- Thành Nạp Ny Á đang bị ma vật tấn công, thành chủ từ chiến, trong thành hỗn loạn các lộ quân thú nhân phiên cận phải nhanh chóng tiếp ứng nếu không thành Nạp Ny Á sẽ thất thủ trong nay mai.

Dân làng nghe Khắc Lạp Ba nhắc đến hai chữ ma vật bèn giật mình sợ hãi.

Dân làng Sen cùng các làng xung quanh sống khắc khổ lâu nay dưới nhiều tầng áp bức cơ cực như: Cướp, cống nạp cho Thú Nhân nhưng họ cũng quen rồi, có điều tính mạng được đảm bảo an toàn yên ả. Tuy nhiên ma vật thì lại khác, chúng hùng tàn khát máu, ăn thịt bất cứ sinh vật sống.

Ma vật là sinh vật nhiễm ma khí có từ thời đại viễn cổ để lại, hung tàn vô cùng, chúng không biết đau, chỉ có một bản năng là ăn, ăn bất cứ thứ gì có thể. Kẻ bị chúng gây hại truyền ma khí sẽ biến thành ma vật vĩnh viễn, thần trí điên loạn.

Chúng đi đến đâu là quân số tăng đến đó, có lúc biến thành ma triều (giống thú triều).

Thú nhân vốn không sợ chết nhưng những kẻ đi trong đoàn quân Khắc Lạp Ba đều có ánh mắt u buồn, chết họ không sợ, họ chỉ sợ lại biến thành ma vật quay lại cắn huynh đệ người thân mình.

Còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tử Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.